

En Çok Satan *Şeytan'ın Yemi* Kitabının Yazarı

JOHN BEVERE

ONURUN ÖDÜLÜ

Bu İhmal Edilmiş Erdemde
Saklı Duran Gücün Kilidini Açmak

ONURUN ÖDÜLÜ KAYNAK DVDsi İÇERİR

Sevgili dostum,

Onur her ne kadar gündelik hayatımızda neredeyse soyu tükenmiş bir erdem olsa da, kavram olarak hâlâ bizi harekete geçirecek ve ilham verecek bir güce sahiptir. Günümüzün bazı önemli filmlerinin konusuna örülen onur teması hayranlıkla karşılanır ve alkışlanır.

Ancak Tanrı'nın hayatlarımız için belirlediği planın doluluğuna kavuşmak için gerekli olan bu anahtar bugün nerededir?

Onur beraberinde büyük ödüller taşır; Tanrı'nın almanızı arzuladığı ödüller. Büyük oranda unutulmuş bu ideale taze bir bakış Tanrı'nın hayatınız için hazırladığı nimetleri almanız için sizi uygun bir konuma sokacaktır.

Onur kavramını anlayarak, benimseyerek ve uygulayarak Tanrı'nın değer sisteminin kilidini açacak ve onurlandırılmaya layık her şeyin yaratıcı olan Tanrı'nın yüreğine yakınlaşacaksınız.

MessengerX.com sitesinde bu konu üzerine mevcut multimedya kaynaklarını çalışmanızı ve başkalarıyla paylaşmanızı teşvik ederim. Hayatınızı eylemle yoğurun, içinizdeki yüceliği uyandırın!

Sizinle beraber,

MessengerX.com

John Bevere
JohnBevere@ymail.com

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

Onurun Ödülü Hristiyanlar olarak yüreğimizden taşması gereken bu erdeme Tanrı'nın olağanüstü bir değer verdiğini kuşkuya yer bırakmadan açıklıyor.

– Joyce Meyer

Onurun Ödülü'nü okuduktan sonra, hem harika bir görüşe sahip bir Kutsal Kitap öğretmeni hem de becerikli bir yazar olan John Bevere'yi onurlandırmak isteğiyle dolup taşıyorsunuz. John, bu kitabında onur kavramını bir yürek meselesi olarak ele alıyor, okuyucuyu çeşitli insan ilişkilerini kapsayan bir yolculuğa çıkarıyor ve her birimizi bol ödül kazandıran bu önemli ruhsal ilkeyi yansıtmak biçimde yaşamaya teşvik ediyor.

– Brian Houston

Onurun Ödülü'nü ilk okuduğumda, kiliseleri, evlilikleri, aileleri ve iş dünyasını büyük ölçüde etkileyebilecek klasik bir eserle karşılaştığımı hissettim. Hem bu yaşamda hem de gelecek yaşamda ilerlemenin, lütfun ve başarının kilidini açan bir anahtara benziyor. Bu kitap hiç şüphesiz John Bevere'nin şimdiye kadar ortaya koyduğu en büyük çalışma.

– Jentezen Franklin

JOHN BEVERE

**ONURUN
ÖDÜLÜ**

JOHN BEVERE

**ONURUN
ÖDÜLÜ**

**Bu İhmal Edilmiş Erdemde
Saklı Duran Gücün Kilidini Açmak**

Honor's Reward, Turkish, by John P. Bevere

© 2022 Messenger International

MessengerInternational.org

Originally published in English as Honor's Reward

Additional resources in Turkish by John and Lisa Bevere are available for free download and video streaming at

MessengerX.com and on the **MessengerX** App

To contact the Author: JohnBevere@ymail.com

This book is a gift from Messenger International and is
NOT FOR SALE

Onurun Ödülü. Yazar John Bevere, Türkçe

© 2022 Messenger International

MessengerInternational.org

İngilizce'deki özgün adı Honor's Reward

John ve Lisa Bevere'nin Türkçe yayınlanan diğer yayınlarını

MessengerX.com sitesinden ve **MessengerX** uygulamasından ücretsiz indirebilir ve online seyredebilirsiniz.

Yazarla iletişim kurmak için: JohnBevere@ymail.com

Bu kitap Uluslararası Messenger hizmetinin bir hediyesidir ve
SATILIK DEĞİLDİR

App Store, ABD ve diğer ülkelerde kayıtlı Apple Inc. şirketinin ticari bir markasıdır.
Google Play ve Google Play logo ise Google LLC şirketinin ticari markalarıdır.

İçindekiler

1	Ödüller	9
2	Eksik Ödül ya da Ödülsüzlük	17
3	Eksiksiz Ödül	25
4	Hizmetkârlarla İlgisi Yok	33
5	Yönetim	43
6	Zorba Yönetim	55
7	Devlet Yetkililerini Onurlandırmak	65
8	Sosyal Yetkilileri Onurlandırmak	79
9	Aile Büyüklerini Onurlandırmak	87
10	Kilise Önderlerini Onurlandırmak	101
11	İki Kat Saygı	113
12	Emsallerimizi Onurlandırmak	131
13	Emanetimizdekileri Onurlandırmak	143
14	Evde Onur - Çocuklar	155
15	Evde Onur - Kadın	167
16	Herkesi Onurlandırmak	179
17	Tanrı'yı Onurlandırmak	187
	EK	199

Ödüller

O nur. Yirmi birinci yüzyılda neredeyse nesli tükenmiş bir erdem olmasına rağmen, bu kavram hâlâ bizi etkileme gücüne sahip. Filmlerde cesarete ve fedakârlığa tanık olduğumuz bir onur sahnesi gözlerimizin yaşarmasına neden olabilir. Tüm zamanların en çok okunan eserlerini gözünüzün önüne bir getirin; öykünün akışında onur kavramının işlendiğini mutlaka görürsünüz. Bir erdem olarak onuru temsili olarak alkışlıyoruz, ama gündelik hayatlarımızda onur nerede? Sıradan olaylarda da sergilenebileceği düşüncesi bizim kuşağımız için yabancı bir kavram.

Tanrı'nın oğullarında ve kızlarında onurun haklı yerini almasını istiyorum. Tanrı'dan bereket almak için gerekli bir anahtardır ve tam da bu nedenle canlarımızın düşmanı olan Şeytan onurun gerçek gücünü neredeyse saklamıştır. Onur kendisiyle birlikte büyük ödüller sunar; Tanrı bunları almanızı istiyor. Onur hayatınızı harika biçimde geliştirme gücüne sahiptir.

Sizi onurlu olan her şeyin yazarı Tanrı'nın yüceliğine yaklaştıracak bir yolculuğa çıkmak üzeresiniz. Açıklanan bu gerçeklerin hayatınızı derinden ve pratik biçimde etkilemesi için dua ediyorum. Birçokları bu dersleri ancak hayatlarının çok geç bir safhasında öğrenebildi. Bu nedenle Elçi Yuhanna acil bir edayla şöyle yazar:

Başardıklarınızı yitirmemek ve ödülünüzü eksiksiz almak için kendinize dikkat edin.

— 2. Yuhanna 1:8

10 ONURUN ÖDÜLÜ

Yuhanna, bu sözleri kaleme alırken neredeyse yüzyıllık bir hayatın sonundan bakıyordu (Clarke Yorumu, Abingdon Press (1977)-Akordans 6.6). Zorluklarla kazandığı bu görüşünü günümüzde bizim yararımız için sundu. Yuhanna uzun ve iyi hayatlar süren erkeklerin ve kadınların fark ettiği bir bakış açısı kazanmıştı. Bu konum hayat çağrısında sadakatle yürüyerek varılan bir yer ve Büyükbaba ya da Büyükanne Meshedilişi adını verdiğim bir güvence ve güç kalesidir. Bu insanlar konuştuğunda, bilge kişiler kulak verir.

Uzun yıllar boyunca, böyle erkekler ve kadınlarla sohbet etme zevkine ulaştım. Bunlar bereketli hayatlar sürmüş, deneyime ve bilgiye dayanarak geçmişe baktıkları bir aşamaya girmiş elçilerdir. Bu olgun emektarlar üç tanesini burada tartışacağımız bazı ortak özellikler sergilerler. Birincisi, içgüdüsel olarak bir sorunun özünü tespit ederler. Meselenin etrafından dolaşmazlar ya da önemsiz şeylerle zaman harcamazlar. İkinci olarak, az sözle çok şey söylerler. Üçüncü olarak konuşurken seçtikleri sözlerin ağırlığı vardır. Az miktarda iletişim kursalar da, sözleri hayat yollarında onlar kadar bereketli ya da uzun yürümemiş olanların söyleyeceklerine kıyasla daha büyük bir ağırlığa sahiptir. Onlarla zaman geçirdikten sonra, bu olgun emektarların ağızından çıkan bir ya da iki cümle üzerinde aylarca derin düşündüğümü keşfettim.

Bunun ışığında, Elçi Yuhanna'nın çok önemli bir söz söylediğinden emin olabiliriz. Aslında yıllardır bu esinlenmiş sözler üzerinde derin düşündüm ve sözlerin içerdiği vahiy açılmaya devam ediyor. Esasen yazdığım iki büyük kitap bu sözlerden esinlenmiştir:

Elinizde tuttuğunuz kitap ile Sonsuzluk Hedefiyle Yaşamak. Şimdi bu sözleri ayrıntılı olarak inceleyelim.

Başarılarınızı Yitirmeyin

Ayet "kendinize dikkat edin" ifadesiyle sona erer. Yuhanna her birimizi kendi durumumuza bakmamız, incelememiz, önemsememiz için teşvik eder. Sözlerinde bir aciliyet duygusu sezilir, çünkü ilettiği gerçekler hafife alınmama-lı, üzerlerinde kapsamlı olarak düşünülmalıdır.

Çalışarak kazandığımız şeyleri yitirmemek için dikkatli olmamız gereklidir. Bu çok edici bir hakikattir... gayretle başardığımız şeyleri yitirebiliriz. Tarlasını temizlemek için zahmetle çalışan bir çiftçi düşünün. Toprağın hasat vermesine engel olacak kayaları ve kökleri temizlemek için gün boyunca sıcaklığın altında emek harcar. Tarla temizlenince, tohumların ekimine hazırlık için toprağı sabunla sürer. Tarlaya tohumları ektikten sonra, toprağı gübreleyerek, sulayarak,

yabani otları temizleyerek ekinlerin büyüyeceği uygun koşulları oluşturmak için emeğini sürdürür. Ekinler baş verince zararlılara ve tahribata karşı onları korumak için emeğini devam ettirir. Ama sonra hasattan birkaç hafta önce, yorgun düşer ve vazgeçer. Son aşamadaki ihmali nedeniyle tüm ürünü kaybedince her şey boşa gitmiş olur. Ya da belki bir fırtına tehdidine karşı uyarıları görmüştür, ama önlem almayı ihmal etmiş ve bu hatası hasadı kaybetmesine mal olmuştur. Hedefine tam ulaşacağı bir anda tökezlediği için onca zaman, para, emek ve kaynaklar heba olmuştur.

Peki ya yıllarca şirketini büyütmeye çabalayan, ama birkaç kötü karar yüzünden sonunda onu yitiren bir işadamına ne demeli? Elbette ... trajik. Her iki durumda da, kapsamlı çabaların faydaları yanlış seçimler nedeniyle bir anda yitip gitmiş olur.

İşte bu nedenle Kutsal Yazılar bizi tekrar ve tekrar iyi bitirmemiz için teşvik eder: “Sonuna kadar dayanan” (Matta 10:22; 24:13; Markos 13:13), yine, “Mesih’e ortak olduk. Yalnız başlangıçtaki güvenimizi gevşemeden sonuna dek sürdürmeliyiz” (İbraniler 3:14), ve yine, “galip gelene, yaptığım işleri sonuna dek sürdürüne” (Vahiy 2:26) ve liste devam eder. Hristiyan inancı kısa mesafe koşusu değil, dayanıklılık gerektiren bir maraton koşusudur. Bu nedenle önemli olan yarışa nasıl başladığımız değil, nasıl bitirdiğimizdir. Nasıl bitirdiğimiz ise yaptığımız seçimlerle belirlenir ve bunlar çoğunlukla yol boyunca geliştirdiğimiz alışkanlıklarla biçimlenir.

Hayatı Tanımlayan Anlar

Oğullarımızdan biriyle bir keresinde şöyle bir olay yaşadık. Benim hoşuma gitmeyen bir şey yapmak istiyordu. Bu konuda benim düşüncemi biliyordu, ama kendi kararını alabilecek yaşta olduğunu hissettiğim için son karar ona aitti.

Zaman geçti ve benim öğüdüme karşı gelmeyi seçtiğini öğrendim. Daha sonra seçimi hakkında konuşmak için oturduk. Şöyle dedim, “Seçim sana aitti, ama sana öğretmek için bu fırsatı kullanmak istiyorum. Yaşanmış şu hikâyeyi dinle.

“Rehavam adında genç bir kral vardı. Kısa süre sonra, halkın içinden bir heyet ona şu soruyla geldi: ‘Baban üzerimize ağır bir boyunduruk koydu. Ama babanın üzerimize yüklediği ağır yükü ve boyunduruğu hafifletirsen sana kul köle oluruz.’

12 ONURUN ÖDÜLÜ

“Genç kral kararını bildirmek için üç gün sonra geri gelmelerini söyleyerek heyeti gönderdi. Babasının danışmanları ona şöyle dedi, ‘Bugün bu halka hizmet eder, olumlu yanıt verersen, sana her zaman kul köle olurlar’”.

– 1. Krallar 12:7

“Bu iyi ve hikmetli bir öğüttü, ama genç kral onların öğüdünü reddederek yaşıtı olan arkadaşlarına danıştı. Onlar şöyle yanıt verdiler, “Sana ‘Babanın üzerimize koyduğu boyunduruğu hafiflet’ diyen halka de ki, ‘Benim küçük parmağım babamın belinden daha kalındır. Babam size ağır bir boyunduruk yüklediyse, ben boyunduruğunuzu daha da ağırlaştıracağım. Babam sizi kırbaçla yola getirdiyse, ben sizi akreplerle yola getireceğim.”

–a. 10–11

“Genç kral Rehavam arkadaşlarının öğüdünü dinledi ve bunun trajik sonuçları oldu. Demir yumruğu yüzünden babası Süleyman’ın pekiştirdiği krallık parçalandı ve on iki oymağın on tanesinin kalıcı olarak kopmasıyla krallığın altında beşi bağımsızlığını ilan etti. Bir kötü seçim hayatının geri kalanı boyunca ona pahalıya patladı.”

Sonra oğluma şöyle dedim, “Geri gidelim. Belki yıllar boyunca Prens Rehavam ve arkadaşları babası Süleyman’ın ya da ileri gelenlerin öğütlerini kendi aralarında alaya aldılar ve hatta hiçe saydılar. Belki de sarayın odalarında ellerinde şarap kadehleriyle aptalca ve eski kafalı buldukları öğütlere başlarını sallayıp kıkırdıyorlardı. Rehavam’ın zihninde boş düşünceler yuva yapmış olabilir: prens olduğum sürece sessizliğimi koruyacağım, ama kral olduğumda bu yaşlı sersemeleri dinlemeyeceğim. Prensliğinde ileri gelenlerin bilgeliğini ihmal etmeye ve hafife almaya karar vermesi onu olumsuz yönde etkilemedi. Ancak zarlar atılmıştı ve akıllı olduğunu sanırken akılsız olup çıkacağı o gün gelecekti. Hayatını tanımlayan an geldiğinde, sağlam bir hüküm vermek için gerekli altyapıdan yoksundu.”

Şöyle devam ettim: “Hepimizin hayatlarımızı tanımlayan anlarımız vardır. Bunlar, kitaplar açıkken yapılan testlere benzer, ama sona erene dek gözetlenmediğimizi bilmeliyiz. Oğlum, öğüdümü dinlememeye karar verdin ve bu kez sana zararı olmadı. Ama hayatını tanımlayan anın ortaya çıkacağı bir gün gelecek. Eğer hikmetli öğütlere kulak verme alışkanlığını o zamana dek edinmiş olursan, doğal olarak öğüdü izleyecek ve büyük bir ödül kazandığını göreceksin.”

Şimdi oğlumu bırakıp bir başka örneğe geçeceğim. İsrailoğulları Tanrı'nın Sözü'nü benimseme alışkanlığı edinmemişlerdi. Tanrı onları tutsaklıktan kurtardı, ama onlar defalarca şikâyet ettiler ve söz dinlemediler. Bu tutumun görünüşte az bir bedele mal olduğu ve bazen de onları hiç etkilemediği zamanlar oldu. Ancak süreç içinde bir alışkanlık gelişti. Sonunda hayatlarını tanımlayan an geldi çattı. Tanrı'nın onlara vermek için ayırdığı Kenan diyarını gözetlemeleri için on iki casus gönderildi. Casusların çoğu moral bozucu olumsuz bir raporla geri döndüler ve halk bu haber üzerine eskisi gibi şikâyete başladı, ama bu kez bu tutum onlara çok pahalıya patladı. Asla Vaat Edilmiş Ülke'ye giremeyeceklerdi ve hayatları boyunca dolanıp duracaklardı. Bir anda sahip olmak için çaba gösterdikleri her şeyi yitirdiler. Bu kaybın geri dönüşü yoktu. Tanrı onlara ülkeyi vaat etmesine rağmen, oraya asla ayak basamayacaklardı, tıpkı Rehavam'ın hayatının geri kalanında ve sonraki kuşaklar boyunca on oymağı yitirdiği gibi.

Burada hem gençler hem de yaşlılar için önemli bir ders vardır: Tanrı'ya sadece itaat etmek istemiyoruz; O'nun yüreğini kavramalıyız. İşte o zaman O'nun buyruklarını sadece kısıtlamalar ya da kurallar olarak görmeyip ardında yatan bilgeliği fark edeceğiz. Genç prens Rehavam asla babasının ya da ileri gelenlerin yüreğini kavramadı. Aynı şekilde İsraililer'in ilk kuşağı Tanrı'nın neler yaptığını ve O'nun halkına beslediği sevgi dolu yüreği tam göremediler ve her şeyi kaybettiler.

Şimdi madalyonun diğer yüzüne bakalım. Kutsal Yazılar'da insanların Tanrı'nın yüreğini gördüğü ve hikmetli karar verme alışkanlığı edindiği örnekler de vardır. Bunlar hayat tanımlayan anlar ortaya çıktığında, doğru tepki verdiler ve büyük ödüller kazandılar.

Başarılarımızı yitirmemenin en basit yolu Tanrı'nın öğüdünü istikrarlı olarak onurlandıran alışkanlıklar edinmektir. Her gün bize seçimler yapmamız için fırsatlar sunuluyor. Geriye dönüp baktığımızda hangilerinin hayatımızı tanımladığını bileceğimiz bir zaman gelecek, ama eğer tanrısal alışkanlıklar edindiyssek onu izlemeyi sürdüreceğiz ve sonra ödülümüzü alacağız.

Ödüller

Bu, bizi Yuhanna'nın bir sonraki ifadesine götürür ve referans kolaylığı için tüm ayete bakacağız: "Başarılarınızı yitirmemek ve ödülünüzü eksiksiz almak için kendinize dikkat edin."

O, ödüllendiren Tanrı'dır (İbraniler 11:6).

Yürekerimizin derinliklerinde kök salması gereken bir gerçektir bu. Aslında,

14 ONURUN ÖDÜLÜ

O ödüllendirmeyi sever. Tanrı kendisini İbrahim'e nasıl tanıttı? "Bundan sonra RAB bir görümde Avram'a, 'Korkma, Avram' diye seslendi, 'Senin kalkanın benim. Ödülün çok büyük olacak'" dedi. (Yaratılış 15:1).

Ona dedi ki, "Senin ... çok büyük ödülün benim." Vay, Her Şeye Gücü Yeten Tanrı'nın kendisini tanıttığı için ne harika bir yol! Mezmur 19:9–11 bunu aksettirmektedir: "RAB'bin kuralları doğrudur, yüreği sevindirir, ... Uyarırlar kulunu, onlara uyanların ödülü büyüktür." Gene Mezmur 57:2'de "Yüce Tanrı'ya, benim için her şeyi yapan Tanrı'ya sesleniyorum [Amaçlarını benim için gerçekleştiren ve kesinlikle beni ödüllendiren]!"

Tanrı ödüllendirendir ve çocuklarını ödüllendirmeyi sever! Dört oğul babası olarak bu zevki ben de kısmen yaşadım. İyi bir seçim yaptıktan sonra aldıkları ödülün keyfini mutlulukla çıkarmalarını ve gözlerinin minnetle parlamasını gözlemlemeyi seviyorum. Ancak, kötü davranışları ödüllendirmenin hikmetsiz bir iş olduğunu da öğrendim. Hak etmeyenleri ya da kazanmayanları ödüllendirerek, teşviğin gücünü yok edersiniz ve teşvik iyi bir şeydir. Oğullarım onları sevdiğimi bilirler, ama yıllar içinde sevgimle hoşnutluğum arasındaki farkı anlamayı öğrendiler. Tanrı her birimizi derinden sever ve O'nun sevgisi kusursuzdur. Ne var ki, bu durum eylemlerimizden ya da seçimlerimizden hoşnut olmadığı zamanlar olmayacağı anlamına gelmez. Tanrı, O'nun öğüdüne kulak verip O'nu hoşnut edenleri ödüllendirir.

Yuhanna'nın ne söylediğine dikkat edin, "ödülünüzü eksiksiz almak için". Bu ifade üzerinde derin düşünürken, eksiksiz sözcüğü sayfadan dışarı fırladı. Şöyle düşündüm, Eğer eksiksiz ödül varsa, o zaman eksik ödül ya da ödülsüzlük senaryoları da var. (Unutmayın, burada kurtuluştan değil, ödüllerden söz ediyoruz.) Üzerinde daha çok düşündüğümde, Yuhanna'nın kastettiği iki durum olduğu sonucuna vardım. Birincisi Mesih'in Yargı Kürsüsü'dür. Pavlus şöyle beyan eder: "Cesaretimiz vardır diyorum ve bedenden uzakta, Rab'bin yanında olmayı yeğleriz" (2. Korintliler 5:8).

Bu sözden Pavlus'un tüm insanlığa hitap etmediğini hemen anlarız, çünkü bedenden uzakta olan bir imansız Rab'bin yanında olmaz; aksine cehennemdedir. Bu kulağa sert gelebilir, ama gerçek budur. İsa dünyayı yargılamaya gelmedi, aksine kurtarmaya geldi. Dünya insanlığı ebedi ölüme sürükleyen Adem yüzünden halihazırda yargılanmıştır (Yuhanna 3:17–18). Sadece hayatlarını tümüyle İsa'ya adanarak suretiyle O'na iman eden insanlar, dünyadaki bedenlerinden ayrıldıkları zaman O'nun yanında olacaklardır. Böylece Pavlus imanlılara seslenmeyi sürdürür:

Bunun için, ister bedende yaşayalım ister bedenden uzak olalım, amacımız Rab’bi hoşnut etmektir. Çünkü bedende yaşarken gerek iyi gerek kötü, yaptıklarımızın karşılığını almak için hepimiz Mesih’in yargı kürsüsü önüne çıkmak zorundayız.

— 2. Korintliler 5:9-10

Bütün imanlılar Mesih’in yargı kürsüsünde duracaktır. O gün her birimiz yeryüzünde geçirdiğimiz kısa süre içinde yaptıklarımızın karşılığını alacağız. Bir başka Kutsal Kitap çevirisinde “hak ettiğimizi almak için” der. Günahlarımız yargılanmayacak, zira İsa’nın kanı günahın neden olduğu ebedi cezayı silmiştir. Bunun yerine, imanlılar olarak yaptıklarımızın karşılığında ödüllendirileceğiz ya da zarar edeceğiz. İşlerimiz, sözlerimiz, düşüncelerimiz ve hatta motivasyonlarımız O’nun Sözü ışığında teftiş edilecektir. Hayatlarımızı üzerine kurduğumuz geçici şeyler yanacak ve kaçırılmış fırsatlar olarak zarara sebep olacak, ama ebedi olanlar sonsuza dek kalıcı ödüller getirecektir (1. Korintliler 3:14–15).

Zararlardan ödüllere uzanan tayfın kapsamı ateşten geçmiş gibi kurtulmaktan İsa Mesih’le birlikte tahtta oturup egemenlik sürme yüceliğine dek değişir (1. Korintliler 3:15; Vahiy 3:21). Bu kesinlikle geniş bir tayftır. Tayfın başında “ödülsüzlük”, sonunda “eksiksiz ödül” bulunur; eksik ödül ise bu ikisi arasında bir yere denk gelecektir.

Mesih’in yargı kürsüsü kararlarına “sonsuz yargılar” denir (İbraniler 6:1–2) ve bunun anlamı bu hükümler üzerinde asla değişiklikler, düzenlemeler ya da iyileştirmeler olmayacağıdır. Bu nedenle, Mesih’in çarmihına verdiği karşılık sonsuzluğu nerede geçireceğimizi belirler; ancak daha sonra imanlılar olarak yaşam biçimimiz sonsuzluğu nasıl geçireceğimizi belirler.

Bu nedenle Kutsal Yazılar’ın sonsuz yargılar ve ödüller hakkında söylediklerini gayretle incelemek bilgeliktir. Bu bilgi Mesih’le ilgili ilk öğreti olarak tanımlanır. İlkokula gittiğimizde okuma, yazma, aritmetik vs. gibi yapı taşlarıyla eğitimimizin temelleri atılır. Lise ya da üniversite eğitiminizi okuma, yazma, toplama ya da çıkarma bilmeden sürdürmeye çalışmayı hayal edebilir nisiniz? Bu imkânsız olacaktır. Ancak çok sayıda imanlı Hristiyan hayatlarını Mesih’le ilgili bu ilk öğreti olmadan kurmaya kalkışmaktadır. Bu ikilemin önemi beni bu konuyu ayrıntılarıyla ele alan Sonsuzluk Hedefiyle Yaşamak kitabını yazmaya yönlendirdi ve bu mesajı pekiştiren bir kaynak olarak okumanızı tavsiye ederim.

Bu Hayat

Tanrisal alışkanlıkların Yargı Kürsüsü'nde ödül vaadi taşıdığını belirttik, ama onların bereketi bize bu hayatta da ulaşmaktadır. Şöyle okuyoruz, "Şimdiki ve gelecek yaşamın vaadini içeren Tanrı yolunda yürümek her yönden yararlıdır" (1. Timoteos 4:8).

Babamız, O'nun öğüdünü dinledikçe bizi hem şimdi hem de gelecekte ödüllendirmeyi ister. "Bu dünyada doğru kişi bile cezalandırılırsa..." denmektedir (Özdeyişler 11:31). Sadece gökte değil, bu hayatta da ceza ve ödül vardır. Ve bir kez daha "doğruların ödülüse gönençtir" (Özdeyişler 13:21). Yakup ısrarla belirtir, "Sevgili kardeşlerim, aldanmayın! Her nimet, her mükemmel armağan yukarıdan, kendisinde değişkenlik ya da döneçlik gölgesi olmayan İşıklar Babası'ndan gelir" (Yakup 1:16–17).

İyilik Tanrı'dandır. Zararlı ve fena olan şeyleri Tanrı'ya atfetmeyin; O iyi şeyler verir. Tanrı'nın isteği sizi burada ve şimdi nimetlerle ödüllendirmektir. O'nun ödülleri ters tepme olmaz. Tanrı Sözü şöyle der, "RAB'bin bereketidir kişiyi zengin eden, RAB buna dert katmaz" (Özdeyişler 10:22). Ve bir kez daha, "Güvenilir kişi bolluğa erer" (Özdeyişler 28:20). Bolluk eksiksiz ödül demektir.

Elçi Yuhanna'nın sözleri üzerinde düşünmeye devam ettim, Gelecekte eksiksiz ödül, eksik ödül ve ödülsüzlük senaryoları olduğuna göre, bunun şimdiki zaman için de geçerli olduğunu varsayabiliriz. İsa'nın hayatını gözden geçirdiğimizde, bu belli olmaktadır. Yeryüzünde İsa'yla karşılaşan insanlar arasında O'ndan eksik ödül alanlar, ödülsüz kalanlar ve eksiksiz ödül alanlar oldu. Her biri senaryoya ait örneklerle bakalım ve Tanrı'nın her birimiz için istediği yolu gösteren alışkanlıkları anlayalım.

Eksik Ödül ya da Ödülsüzlük

Nasıra Kenti Mesih'in vaat edilen gelişini heyecanla bekliyordu; dikkatle gözlüyorlardı, çünkü ortaya çıkacağı dönem yaklaşmıştı. Bir bakıma bugünkü Hristiyanlar gibiydiler, çünkü çoğumuz O'nun ikinci gelişinden hemen önceki dönemde olduğumuzun farkındayız. İsa O'nun geleceği dönemi ya da kuşağı bileceğimizi, ancak tam günü ya da saati bilemeyeceğimizi söyledi. Bu nedenle İsraililer'in İsa'nın geleceği dönemi bildiğini düşünmemek için hiçbir neden yoktur. Daniel, adını taşıyan kitapta zaman aralığını verdi (Daniel 9:24–26) ve Kutsal Yasa uzmanları yıldızbilimcilere bebek İsa'yı nerede bulacaklarını söylediler (Matta 2:4). Nasıralılar vaktin yaklaştığını biliyorlardı, ama Mesih aralarında görüldüğünde şaşkıncu bir tepkiyle karşılaşıyoruz:

Orada birkaç hastayı, üzerlerine ellerini koyarak iyileştirmekten başka hiçbir mucize yapamadı.

— Markos 6:5

“Başka hiçbir mucize yapamadı” ifadesine dikkat edin. Birkaç yıl önce bu ifadeyi görünce hayrete düştüm. Şöyle düşündüm, Bir dakika, “Başka hiçbir mucize yapmadı” demiyor, “Başka hiçbir mucize yapamadı” deniyor. İlkini söylemiş olsaydı, bir an olsun üzerinde düşünmezdim, çünkü İsa'nın iradesinin bir seçimi olacaktı. Ancak, “yapamadı” ifadesi kendisini geri çekmediğini, aksine sınırlandığını anlatıyordu. Bu nokta diğer tüm Kutsal Kitap çevirilerinde de özellikle vurgulanır ve gayet nettir.

18 ONURUN ÖDÜLÜ

O zaman sorumuz şu, İsa neden Nasıra'da başka hiçbir mucize yapamadı? O'nu sınırlayan neydi? Diğer kentlerde büyük mucizeler gerçekleştirdi; körlerin gözleri açıldı, sağırlar işitti, felçliler aniden yürüdü ve ölüler dirildi. Ve bu kaydedilenler sadece bir kısımdır. Müjdeler'de sık sık İsa'nın her hastalığı, her illeti iyileştirdiği bildirilir. O zaman buradaki fark neydi? Bu kentte neden çok az sayıda hasta iyileşti? Bunun yanıtını önceki ayetlerde Nasıra halkının söylediği sözlerde buluyoruz:

“Bu adam bunları nereden öğrendi?” diye soruyorlardı. “Kendisine verilen bu bilgelik nedir? Nasıl böyle mucizeler yapabiliyor? Mer-yem'in oğlu, Yakup, Yose, Yahuda ve Simun'un kardeşi olan marangoz değilmi bu? Kızkardeşleri burada, aramızda yaşamıyor mu?” Ve gücenip O'nu reddettiler. İsa da onlara, “Bir peygamber, kendi memleketinden, akraba çevresinden ve kendi evinden başka yerde hor görülmez” dedi.

— Markos 6:2-4

Ne oluyor? Bakalım. İsa büyüdüğü Nasıra Kenti'ne geri döndü ve Şabat Günü havrada toplanmış olan halkın arasına katıldı. Tüm topluluk havradaydı. Aniden İsa ayağa kalkar ve aşağıdaki pasajı okur: “Rab'bin Ruhu üzerimdedir. Çünkü O beni yoksullara Müjde'yi iletmek için meshetti ...” (Luka 4:18).

Kalabalık neyin kastedildiğini biliyordu— bunlar tanıdık sözlerdi. Yeşaya Kitabı'ndaki bu pasajı defalarca dinlemişlerdi; Mesih'in gelişiyi ilgili başlıca peygamberlik metinlerinden biriydi. Günümüzde birinin ayağa kalkıp Dağdaki Vaaz'ı ya da Rab'bin Duası'nı okumasından farksızdı; neyin peşi sıra geleceğini biliriz.

İsa şöyle devam etti, “Tutsaklara serbest bırakılacaklarını, körlere gözlerinin açılacağını duyurmak için, ezilenleri özgürlüğe kavuşturmak ve Rab'bin lütuf yılını ilan etmek için beni gönderdi” (a. 18–19).

Buna karşılık kent halkının zihninde çözülmesi gereken tek bir konu vardı: yaş-ça olgun havra yöneticimiz yerine neden bu yerli ve eğitimsiz genç adam Kutsal Yazılar'ı okuyordu? Ama İsa aniden bombayı bırakır; tomarı kapattıktan sonra şu haberi verir, “Dinlediğiniz bu Yazı bugün yerine gelmiştir” (a. 21) – diğer bir deyişle, “Mesih Ben'im.” Sonra diğer kentlerde yapılan büyük ve güçlü işleri anlatarak konuşmasına devam eder ve güçlü bir peygamberlik sözüyle konuşmasını bitirir.

Ne? Bu gerçek mi? O'nu doğru mu duyuyorlardı? Yeşaya'nın peygamberlik sözlerinde açıklanan Kişi'nin kendisi olduğunu mu söyledi gerçekten? Ne akıl

almaz şey! Tam bir imansızlıkla insanlar kendi aralarında konuşmaya başlar. “Bu bizim İsa! Ne yapıyor böyle? Ne söylüyor?”

Hatta bir babanın şöyle demiş olabileceğini hayal ediyorum, “Bu olamaz! Oğlumla aynı Tevrat sınıfındaydı!”

Şok olmuş bir halde bir diğeri şunu söyler, “Ailesi yan komşumuz. Oğlumuz Benyamin’le oyun oynardı!”

Bazılarının muhtemelen daha güncel anıları vardı: “Her gün üzerinde yemek yediğimiz masayı O yaptı! Sandalyelerimizi O yaptı! Marangoz’un oğlu. ‘Rab’bin Ruhu üzerimdedir’ sözüyle neyi kastediyor? Kendini kim sanıyor?”

Bugün olsaydı belki de şöyle söyleyebilirdik, “Oğlumla futbol oynardı!” ya da “Kızımın sınıfındaydı!”

Eski Antlaşma metinlerinden anladıkları kadarıyla kafalarında Mesih’e dair bir resim oluşturmuşlardı. Gene Yeşaya’dan tanıdık bir pasaj:

Çünkü bize bir çocuk doğacak,
Bize bir oğul verilecek.
Yönetim onun omuzlarında olacak..
Davut’un tahtı ve ülkesi üzerinde egemenlik sürecek.
Egemenliğinin ve esenliğinin büyümesi son bulmayacak...
Ve sonsuza dek sürdürecektir.

— Yeşaya 9:6-7

Bu insanlar bilge olduğu kadar güçlü bir fatih olacak büyük bir Kral bekliyorlardı. Onları Roma işgalinden bir çırpıda kurtaracak ve eşsiz bir ulus haline getirecekti. Davut’un tahtını yeniden kuracak ve sonsuzlara dek hüküm sürecekti. Ama İsa onların okuluna gitmiş, sokaklarında gülüp oynamış, mobilyalarını yapmış ve şimdi vergi görevlileri ve fahişelerle dostluk kuran biri olarak gelince gafil avlandılar. Bunu idrak edemediler. Hem içten hem de dıştan “Dur bir dakika!” diye bağıştılar. “Gelmesini beklediğimiz Mesih bu değil!” Bu yerel halk “Bize bir Oğul verilecek” cümlesiyle “Egemenliğinin ve esenliğinin büyümesi son bulmayacak” sözünün gerçekleşmesi arasında birkaç bin yıllık bir zaman dilimi olacağını anlamadı.

Bu olay, Kutsal Yazılar’daki diğer benzer olaylarla birlikte idrak etmesi güç bir hakikati ortaya koyar: Tanrı çoğu zaman ihtiyacımız olan bir şeyi istemediğimiz bir ambalajla gönderir. Neden? O’nun Tanrı olduğunu ve nasıl çalışacağını öngöremeyeceğimizi bilmemiz için. Cevapları sadece zihnimizle arayamayız; O’nu ve sağlığını yüreklerimizle aramalıyız. Kutsal Yazılar sınırlı insani an-

20 ONURUN ÖDÜLÜ

layışımızla yorumlanamaz. Tanrı'nın Ruhunun bir nefesi olmalıdır. Hikmetli öğütleri ve doğru uygulamayı ancak O sağlar.

Keskin Bir Tezat

Buna bir başka örnek göstermeme izin verin. Ferisiler de Tanrı'nın halkını Romalılar'ın elinden kurtaracak bir kahramanı andıran kudretli bir fatih Mesih bekliyorlardı. Bu önderler Yeruslüm'de kurulacak yeni krallıkta yönetici olacaklarına inanarak O'nun gelişini heyecanla bekliyorlardı. Bu yüzden İsa, eğitimsiz bir Celileli olarak sahneye çıktığı zaman O'nunla alay ettiler. İsa onların da kafalarındaki Mesih imajına uymuyordu.

İsa'yla yaptıkları pek çok konuşmanın biri şöyledir:

Ferisiler İsa'ya, "Tanrı'nın Egemenliği ne zaman gelecek?" diye sordular. İsa onlara şöyle yanıt verdi: "Tanrı'nın Egemenliği göze görünür bir şekilde gelmez. İnsanlar da, 'İşte burada' ya da, 'İşte şurada' demeyecekler. Çünkü Tanrı'nın Egemenliği içindedir."

– Luka 17:20–21

Aynı şekilde bu Ferisiler de Mesih'in yeryüzündeki krallığıyla ilgili olarak Yeşaya'nın peygamberlik sözlerini referans alıyorlardı. Tanrı'nın Ruhunun yönlendirmesine güvenmek yerine, kendi zihinsel Kutsal Kitap yorumlarına dayanan bir Mesih beklentisi içindeydiler. Tanrı'yı yürekleriyle değil, kendi muhakemelerine göre tanıyorlardı.

Onların aksine, Mesih'i bekleyen bir başka adama bakalım. Bu adamın adı Şimon'du. Luka Müjdesi bize onu tanıtmaktadır:

O sırada Yeruslüm'de Şimon adında bir adam vardı. Doğru ve dindar biriydi. İsrail'in avutulmasını özlemle bekliyordu. Kutsal Ruh onun üzerindeydi. Rab'bin Mesih'i'ni görmeden ölmeyeceği Kutsal Ruh aracılığıyla kendisine bildirilmişti. Böylece Şimon, Ruh'un yönlendirmesiyle tapınağa geldi. Küçük İsa'nın annesi babası, Kutsal Yasa'nın ilgili kuralını yerine getirmek üzere O'nu içeri getirdiklerinde, Şimon O'nu kucağına aldı, Tanrı'yı överek şöyle dedi...

— Luka 2:25-28

Şimon'un İsa hakkındaki sözlerinin özeti bu otuz günlük bebeğin Mesih olduğunun bir beyanıydı. İşte bu çok ilginç. Bir yanda sadece bir aylıkken Mesih'i

tanıyan bir adam var, diğer yandaysa otuz küsur yaşındayken ve başka hiçbir insanın asla yapamadığı mucizeleri ve harikaları yaparken O'nu tanıyamayan Nasıra halkı ve alaycı Ferisiler var! Bu nasıl olabilir? Bunun nedeni Tanrı'nın ve yollarının ancak Gerçeğin Ruhu'yla tanınmasıdır. Şimon ve diğerleri arasında kilit bir fark vardır; ve bu gerçeği görmek üzereyiz. Bunu görmemiz, birçoklarının neden Tanrı'dan ödülleri tam almadığını anlamamızı sağlayacaktır.

Onur

Başlarken, İsa'nın memleketinde hizmetine gösterilen tepki hakkında söylediklerine bir kez daha bakalım. Şöyle dedi, "Bir peygamber, kendi memleketinden, akraba çevresinden ve kendi evinden başka yerde hor görülmez" (Markos 6:4).

Bu sözdeki kilit kavram onurdur. Nasıra'da O'nu hor gördüler, yani onurlandırmadılar.

Kutsal Kitap'ta onur için kullanılan Grekçe sözcük time'dir. Bu ve bununla yakından bağlantılı sözcükler üzerinde bol miktarda araştırma yaptım. Çeşitli Grekçe sözlüklere, yorum kitaplarına ve özgün Grekçe çalışmaları içeren diğer kaynaklara baktım. Ayrıca Grekçeyi akıcı konuşabilen iki uzmanla görüştüm. Biri Yunanistan'da yaşıyor (ailesi dört kuşaktan beri kilise görevlisi); diğeri İngiltere'de yaşayan bir uzman. Vereceğim tanımlar bu kaynaklardan edindiğim tüm bilgilerin birleşimidir.

Grekçe time (onurlandırmak) sözcüğünün basit ve birebir anlamı "değer vermek"dir. Bu sözcüğü (time) Grekçe konuşan birisine söylediğinizde, onun aklına altın gibi değerli, kıymetli, ağır bir şey gelir. Bunu düşünün— altını ıvır zıvır şeyleri koyduğunuz bir çekmeceye koymazsınız; aksine onu gözde bir yerde saklarsınız. Onurun diğer tanımları takdir, saygı, hürmet ve itibardır.

Bazen bir sözcüğü daha iyi anlamak için onun zıt anlamlısına bakılır. Onurlandırmanın zıt anlamlısı küçümsemektir. Grekçesi atimia'dır. Bu sözcüğün tanımlarından bazıları: hürmetsizlik ya da hor görmek; sıradan, bayağı ya da adi saymaktır. Grekçe konuşan birine küçümsemek dediğinizde, aklına bayağı, hafif ve tıpkı buhar gibi kolayca yitip giden bir şey gelir. Küçümsemek sözcüğünün daha güçlü bir anlamıysa ahlâksız ve hatta rezil saymaktır.

Grekçe sözlükler ve yorumlar üzerinde yaptığım çalışmalardan onurun eylemde, sözde ve hatta düşüncede sergilenebileceğini keşfettim. Ancak nasıl ifade edilirse edilsin, gerçek onur her zaman yürekte kaynaqlanır. İşte bu nedenle Tanrı şöyle der, "Bu halk bana yaklaşıp ağızlarıyla, dudaklarıyla beni

22 ONURUN ÖDÜLÜ

sayar, ama yürekleri benden uzak. Benden korkmaları da insanlardan öğrendikleri buyrukların sonucudur” (Yeşaya 29:13).

Tanrı'nın “Benden korkmaları” ifadesine dikkatinizi çekerim. Gerçek onur Tanrı'dan huşuyla korkan bir yürekte akıp gelir. Bu önemlidir ve bunu sonraki bir bölümde daha çok tartışacağız.

İsa, Nasıralıların O'ndan onuru esirgediklerini söyledi. Memleketinin insanları O'nu değerli ve kıymetli görmediler. O'nu Tanrı'nın isteğini yerine getirmek için gönderilen meshedilmiş Kişi olarak tanımadılar. Aksine, O'nu önlerinde duran sıradan, bayağı bir yerel genç olarak gördüler. Bu nedenle, ödülleri eksik aldılar. İsa orada çok sayıda güçlü işler yapamadı. Gerçekleşen dikkate değer bir şey olmadı; muhtemelen birkaç baş ağrısı, belki bel ya da sırt ağrısı iyileştirildi.

Bir düşünün. Tanrı'nın Oğlu ve İnsanoğlu kimliğiyle ölçüsüzce Tanrı'nın Ruh'uyla dolu olan İsa Mesih bütün hastalara ve İblis'in baskısı altında olanlara şifa vermek için gönderildi; ama O burada görevini yerine getiremedi. Neden? O kentte herkesin iyileşmesi Tanrı'nın isteği değil miydi yoksa halk O'nu onurlandırmayarak kısıtladı mı? O'na sıradan bir kasabalı gibi davrandılar. Bu nedenle, küçük ve eksik bir ödül alabildiler (sadece birkaç hasta iyileşti).

Ödüksüzlük

Müjde metinlerinde İsa'nın bir evde Kutsal Yasa öğretmenlerinden ve Ferisiler'den oluşan bir kalabalığa öğrettiği bir olaya tanık oluyoruz. Bu din adamları O'nu dinlemek için Celile ve Yahudiye'deki bütün köylerden çıkıp gelmişlerdi. Şöyle okuyoruz: “İsa, Rab'bin gücü sayesinde hastaları iyileştiriyordu” (Luka 5:17).

Bu ayetten o evde iyileşmek için gelen hastaların bulunduğunu kesinlikle anlıyoruz. Şimdi sizinle bir gerçeği paylaşmak istiyorum: Tanrı hiçbir şeyi boşa harcamaz. Ah evet, İsa'nın bir keresinde dört bin, diğerinde beş bin kişiyi doyurduğu mucizeleri düşünün. Her iki durumda da, yemeklerin ziyan olmaması için artakanların toplanmasını buyurdu. Birçoğumuzun atacağı ya da çöp öğütücüsüne boşaltacağı artıkları toplattı. Bu davranış kalıbını Kutsal Yazılar boyunca Tanrı'nın bütün yollarında görebilirsiniz. O asla ziyan etmez.

O halde eğer Rab'bin gücü Kutsal Yasa öğretmenlerinin ve Ferisiler'in arasında çalıştıysa, bunun anlamı içlerinden en az birinin ya da muhtemelen daha çoğunun iyileşmeye ihtiyacı olduğudur. Bunu tecrübeyle söylüyorum. Durumu günümüze taşıyalım. Bir salonda birkaç yüz kişi toplayın ve böyle geniş bir

toplulukta bir tür rahatsızlığı olan en az bir düzine ve daha da çok insan vardır. Tanrı'nın gücü hepsini iyileştirmek için oradadır, ama din bilginlerinin biri bile iyileşmez.

Daha sonra, birkaç kişi yatak üzerinde taşıdıkları felçli arkadaşlarını getirdiler. Kalabalıktan ötürü ön kapıdan girmeyi başaramayınca başka bir yol denediler. Vazgeçmek yerine dama çıktılar, kiremitleri kaldırıp damı deldiler ve felçli adamı yatakla birlikte orta yere, İsa'nın önüne indirdiler. Daha sonra şöyle okuyoruz: "İsa onların imanını görünce, 'Dostum, günahların bağışlandı' dedi. Din bilginleriyle Ferisiler, 'Tanrı'ya küfreden bu adam kim? Tanrı'dan başka kim günahları bağışlayabilir?' diye düşünmeye başladılar" (a. 20–21).

Luka'nın Ferisiler için "düşünmeye başladılar" dediğine dikkat edin. Biraz daha derine inelim. Bu önderler yanlarında oturan arkadaşlarıyla fısıldaştılar mı? Küçük gruplar halinde toplanıp İsa'nın bu sözünü birbirleriyle tartıştılar mı? Açıklık sağlamak için Matta'nın anlatımına gitmemiz gerekir. Orada şöyle der "bazı din bilginleri içlerinden ... dediler" (9:3). Yani bu din bilginleri İsa'yı sadece düşüncelerinde hor gördüler. İçlerinden konuştular. Utanç veren, eleştirel ya da küçültücü sözleri sesli olarak dile getirmediler, ama sadece düşüncede karşıydılar. Markos da aynı şekilde "içlerinden şöyle düşündüler" diye yazar (2:6). İsa'nın onların düşüncelerine gösterdiği tepkiyi dinleyin:

Akıllarından geçeni hemen ruhunda sezen İsa onlara, "Aklınızdan neden böyle şeyler geçiriyorsunuz?" dedi. "Hangisi daha kolay, felçliye, 'Günahların bağışlandı' demek mi, yoksa, 'Kalk, şiltene topla, yürü' demek mi? Ne var ki, İnsanoğlu'nun yeryüzünde günahları bağışlama yetkisine sahip olduğunu bilirsiniz diye..." Sonra felçliye, "Sana söylüyorum, kalk, şiltene topla, evine git!" dedi.

— Markos 2:8-11

Bu sözün üzerine felçli adam kalktı, hemen şiltelerini topladı ve hepsinin gözü önünde evden çıkıp gitti. Kutsal Kitap'ta bütün o din bilginlerinin ve Ferisiler'in "şaşakaldığını, Tanrı'yı övdüğünü, 'Böylesini hiç görmemiştik' dediği" kaydedilir (a. 12).

Herkes şaşakaldı, ama Rab'bin gücü en başta herkesi iyileştirmeye hazır olmasına rağmen din bilginlerinden hiç birisi iyileşmedi! İsa'ya sadece düşüncede bile olsa hor gördükleri için ödül alamadılar! Bu olayda mesele eylemleri ya da sözleri değil, dile getirmedikleri düşünceleriydi. Hatırlayın, onurlandırmak

24 ONURUN ÖDÜLÜ

ya da hor görmek eylemde, sözde ya da düşüncede sergilenebilir, ama gerçek onur yürekten kaynaklanır. Düşünceler önemlidir!

Bu önderlerin birçoğu hâlihazırda İsa'yı hor görme alışkanlığı geliştirmişti. O'nunla alay etmiş, O'nu küçümsemişlerdi ve çoğu kez O'nu halkın önünde utandırmaya çalışmışlardı. Şöyle yazılıdır: "İsa'yı suçlamak için fırsat kollayan din bilginleriyle Ferisiler, ... O'nu gözlüyorlardı" (Luka 6:7). Ve yine şunu okuyoruz, "İsa'yı dikkatle gözlüyorlardı. O'na, kendilerine dürüst süsü veren muhbirler gönderdiler. O'nu, söyleyeceği bir sözle tuzağa düşürmek..." (20:20). Bunlar pek çok benzer anlatımdan sadece birkaçıdır. Görebildiğiniz gibi, bu adamlar O'ndan onur esirgemenin ötesinde İsa'yı hor gördüler.

Nasıra halkı İsa'dan onuru esirgediği için az ya da eksik ödül aldı. Önderler İsa'yı düşüncelerinde hor gördüler ve ödülsüz kaldılar. Şimdiyse eksiksiz ödüle kavuşanları inceleyelim ve onur ilkesiyle bir bağlantı olup olmadığına bakalım.

Eksiksiz Ödül

İsa, hizmetinin başlarında Kefarnahum'a girdi ve orada bir Romalı yüzbaşıyla karşılaştı. Yüzbaşı çok acı çeken felçli uşağına şifa vermesi için İsa'ya yalvardı. İsa, "Gelip onu iyileştireceğim" dedi (Matta 8:7).

Bunun üzerine yüzbaşı "Ya Rab, evime girmene layık değilim" diye karşılık verdi (a. 8).

Bir dakika, "lâyık değil" mi? Bu adam bir Romalı olarak konuştuğu İsraili üzerinde egemendi! İsrail halkı Roma'nın boyunduruğu altındaydı. O halde bu Romalı yüzbaşı Yahudi bir marangoza neden "Evime girmene lâıyk değilim" diyor? Bu, Amerikan Deniz Kuvvetleri mensubu bir albayın Iraklı bir tesisatçiya "Evime gelmeye lâıyk değilim" demesine benzer. Öyleyse bu yüzbaşının İsa'yı nasıl onurlandırdığını görüyor musunuz? Bakın, Romalı yüzbaşı bu marangozun gerçekte kim olduğunu biliyor. İsa'ya büyük önem atfediyor ve hak ettiği saygıyı gösteriyor. Asker konuşmasını şöyle sürdürür, "Yeter ki bir söz söyle, uşağım iyileşir. Ben de buyruk altında bir adamım, benim de buyruğumda askerlerim var. Birine, 'Git' derim, gider; ötekine, 'Gel' derim, gelir; köleme, 'Şunu yap' derim, yapar" (a. 8–9).

Öncelikle bu yüzbaşının konumunu ya da rütbesini tartışalım. Bir Roma tümeni altı bin askerden oluşurdu. Altı bin kişilik tümenin komutanına bağlı altmış yüzbaşı vardı ve her yüzbaşının emrinde yüz askerlik bir birlik vardı.

İsa'ya askeri birlik içerisinde emirlerinin neden ve nasıl yerine getirileceğini açıklıyor. Askerlerinin saygısına ve itaatine sahipti, çünkü tümen komutanının yetkisine boyun eğerek onu onurlandırıyor. Tümen komutanları da daha üst bir yöneticinin Roma'dan aldığı yetkiye tabiydi. Esasen şunu söylüyordu,

26 ONURUN ÖDÜLÜ

“Yetkim var, çünkü devletimin ve üstlerimin yetkisine saygı duyarak onları onurlandırıyorum. Böylece tüm yapmam gereken bir söz söylemek ve astların emirlerimi hemen yerine getirirler.” Daha da sadeleştirmek gerekirse, “Yetkim var, çünkü yetki altındayım.”

Önsözüne dikkat edin, “Ben de...” Bu beyanına derhal İsa’yı dahil ettiğini görüyoruz. İsa’nın sahip olduğu yetkinin O’nun da yetki altında olmasından kaynaklandığını gördü (yan not: İsa Müjde metinlerinde sıklıkla Babası’na bağımlı olduğunu beyan etti). Şaşırtıcı biçimde, bu Romalı asker İsa’nın Tanrı’nın yetkisi altında olduğunu fark eder ve bu nedenle kendisinin ordudaki yetkisini kullandığı gibi İsa’nın da görünmez ruhsal âlemdeki yetkisini kullandığını anlar. İşte bu sayede gereken tek şeyin basit bir buyruk vermesi olduğunu net olarak gördü. Böyle yaparsa hastalık O’na boyun eğecekti. Yüzbaşının düşüncesine göre, bu durum kendi astlarına verdiği emirleri yerine getirmelerinden farksızdı. İsa’nın verdiği karşılığa bakalım:

İsa, duyduğu bu sözlere hayran kaldı. Ardından gelenlere, “Size doğrusunu söyleyeyim” dedi, “Ben İsrail’de böyle imanı olan birini görmedim.”

— a.10

Ne söz ama! İsa bu Romalı yüzbaşının Vaftizci Yahya’dan daha büyük imanı olduğunu ilan eder! Bunu bir düşünün. İsa Vaftizci Yahya’yı “İsrail’de” gördü. Bunu daha ileri götürelim; bu yüzbaşı İsa’nın annesi Meryem’den daha fazla imana sahipti. İsa bu adamın imanının İsrail’de otuz yıldan fazla zaman içinde karşılaştığı en büyük iman olduğunu ilan etti ... ve İsa asla abartmaz! İsa’nın sözünün anlamını idrak ediyor musunuz? Öz itibarıyla, en büyük iman ödülünü kazanan kişi İsrail’i işgal eden orduda yüzbaşı olan bir Romalı oldu.

Ben imanlı biriyim ve umarım siz de öylesiniz, çünkü iman olmadan Tanrı’ya hoşnut etmek olanaksızdır (İbraniler 11:6). Kutsal Yazılar’da belirtildiği gibi, “İman, haberi duymakla, duymak da Mesih’le ilgili sözün yayılmasıyla olur” (Romalılar 10:17). Vaftizci Yahya’nın Kutsal Yazılar’ı bu Romalı yüzbaşından katbekat daha fazla duyduğuna bahse girebilirim, ancak gene de yüzbaşının imanı daha büyüktü. İsa’nın annesi Meryem’in, Onikiler’in ve İsa’nın tanıdığı daha pek çok Yahudi’nin Tanrı Sözü’nü bu Romalı yüzbaşından daha çok duyduğunu tahmin ederim (ve muhtemelen haklıyım), ancak yüzbaşının imanı hepsinden daha büyüktü. Onun imanını bu kadar büyük yapan şey neydi? İsa’yı onurlandırması ve yetki altında olmayı anlamasının birleşimiydi. (Luka 17:5–10 ayet-

lerine göre, imanı üreten unsur başlı başına Tanrı Sözü'nü duymak değildir, ayrıca onur ve yetkiye uyum ile desteklenmelidir.)

Bu adam eksiksiz ödül aldı, çünkü yetkiyi tanıyarak İsa'yı onurlandırdı. Yetkiye duyduğu hürmet yüreğindeki saygıyı ortaya çıkardı. Yani motivasyonu onurlandırmaktı.

Reddedilemeyecek Bir Kadın

Markos Müjdesi'nin yedinci bölümünde Suriye-Fenike ırkından bir kadının yardım istemek için İsa'ya geldiğini görüyoruz. Kutsal Yazılar'da kadının İsa'ya kızından cini kovması için yalvardığını okuyoruz. Burada İsa'nın kadının isteğine başta karşılık vermediği ve kadının ısrarını sürdürdüğü iması vardır. Muhtemelen İsa kadına bakmadı bile. Ama kadın istemeye devam etti. Kadın geri adım atmaz ve sonunda bir yanıt alır: "İsa ona, 'Bırak, önce çocuklar doysunlar' dedi. 'Çocukların ekmeğini alıp köpeklere atmak doğru değildir'" (a. 27).

Tamam, bu cümleyi neresinden tutarsanız tutun, değişmiyor; İsa kadına köpek dedi! Kadın Amerikalı olmadığı için memnunum. Eğer öyle olsaydı, İsa bayağı bir laf işitebilirdi. Örneğin şöyle bir serzeniş duyabilirdiniz, "Ne?! Sen bana köpek mi diyorsun? Sen nasıl bir hizmetkârsın? Bana ne cüretle böyle hakaret edebilirsiniz? Ben buraya yardım istemeye geldim ve gördüğüm muameleye bakın! Bu yaptığın ırkçılık ... değil mi? Ben bir Fenikeliyim, ama sen Yahudi olduğun için, bana köpek demeye hakkın olduğunu düşünüyorsun! Bu bir rezalet. Orada öğrencilerinle birlikte oturuyor ve kızı için yakaran biçare bir kadını görmezden geliyorsun. Vaaz ettiğin bu meşhur sevgiye ne oldu? Ah, anlıyorum, burada etkileyeceğin bir kalabalık yok, sadece Sen ve öğrencilerin var, bu yüzden gerçek düşünceleriniz ortaya çıktı. Sen ikiyüzlüsün, yeter artık... ben gidiyorum."

Öfkeyle çıkıp gidecekti ve kızı asla iyileşmeyecekti. Oradan ödüsüz olarak ayrılacaktı. Ancak kadın böyle davranmadı. Aksine İsa'nın tanımına boyun eğdi ve kendisini ödüllendirilmeye hazırladı: "Haklısın, Rab. Ama köpekler de sofranın altında çocukların ekmeği kırıntılarını yer." İsa kadının bu sözü üzerine şöyle karşılık verdi, "Bu sözden ötürü cin kızından çıktı, gidebilirsin" (a. 28–29).

İsa'nın kadının imanına hayranlıkla gülümsediğini ve başını salladığını neredeyse gözümde canlandırabiliyorum. Bu kadın nasıl reddedilebilir? İsa kadına kızının cinden kurtulduğunu söyler ve kadın evine gittiğinde çocuğunu cinden özgürleşmiş halde bulur!

28 ONURUN ÖDÜLÜ

Eğer pasif kalmış olsaydı ya da kolayca gücenseydi, ödül umudunu tümüyle yitirecekti. İsa'nın kim olduğunu biliyordu ve hakarete uğramış ya da küçümsemiş görüldüğünde bile vazgeçmeyerek inatla O'nu onurlandırdı. Kararlı olması sayesinde eksiksiz ödüle kavuştu.

Bu muhteşem iman örneklerinin ikisinin de İbrahim'in antlaşmasının dışında kalan diğer uluslardan çıktığını not etmek ilginçtir. Bir yüzbaşı ve Kenanlı bir kadın imanlarıyla İsa'yı hayrete düşürdüler. Çağımızda kaybolmuş görünen ilkeleri anlıyorlardı ... çaresizliklerinin ortasında onur verdiler ve ikisi de eksiksiz ödül aldılar.

Onur İlkesi

Müjde kitaplarını gözden geçirdiğinizde, ödülleri eksik ya da eksiksiz almış ve ödülsüz kalmış başkalarını görürsünüz. Bunların her biri onura ne kadar değer verdiklerini yansıtmaktadır. Bazıları açıkça onurlandırmakta zayıf kaldı; diğerleri içtenlikle ya da bol bol onurlandırdılar ve gene bazıları İsa'ya düpedüz saygısızlık ettiler. Eğer pasajlarda onur unsuru açıkça görülüyorsa bile, kural ya da ilke gene de geçerlidir; bu ruhsal bir yasadır, çünkü Tanrı diyor ki:

Beni onurlandıranı ben de onurlandırırım.

— 1. Samuel 2:30

Onur, gökten bereket almak için başlıca anahtardır. Yukarıdaki ayeti “onur ilkesi” olarak adlandırmayı seviyorum. Tanrı'yı onurlandıranlar onurlandırılacaktır. İşler tam olarak böyle yürür. İsa'yı onurlandıran herkes verdikleri onur oranında Tanrı'dan bereket aldılar. Bunu düşünün ... sadece bir uşak ve bir kız çocuğu iyileşmedi, ama bugün hâlâ onların seçimini ve imanını kutluyoruz!

Bu ilke özellikle İsa'nın çarmıha gerilmesinden önce vurgulanır. İsa Beytanyada' da cüzamlı Simun'un evindeydi. Sofrada otururken, bir kadın çok değerli, saf hintsümbülü yağı bulunan bir kapla İsa'nın yanına geldi. Bu yağın fiyatı bir işçinin bir yılda kazandığı ücrete denkti. İsa'nın ayaklarını gözyaşlarıyla yıkayıp saçlarıyla kuruladıktan sonra, kabı kırarak yağı İsa'nın başına döktü.

O'nu cömertçe meshederek İsa'yı onurlandırdı, ancak oradaki herkes bu eylemi onaylamadı: “Bazıları buna kızdılar; birbirlerine, ‘Bu yağ niçin böyle boş yere harcandı? Üç yüz dinardan fazlaya satılabilir, parası yoksullara verilebilirdi’ diyerek kadını azarlamaya başladılar” (Markos 14:4–5).

Bağlamın dışında, yaptıkları yorum kulağa mantıklı ve hatta ince ruhlu gelir. Yoksulları düşünmek ne kadar Hristiyanca bir davranış, ancak daha büyük resmi gözden kaçırdılar. O an önemli bir andı. Göğün ve yerin Tanrısı'nı onurlandırmak için Oğlu İsa'yı onurlandırma fırsatı ortaya çıkmıştı. Efendi'nin onları nasıl azarladığını dinleyelim:

“Kadını rahat bırakın” dedi İsa. “Neden üzüyorsunuz onu? Benim için güzel bir şey yaptı. Yoksullar her zaman aranızdadır, dilediğiniz anda onlara yardım edebilirsiniz; ama ben her zaman aranızda olmayacağım. Kadın elinden geleni yaptı, beni gömülmeye hazırlamak üzere daha şimdiden bedenimi yağladı. Size doğrusunu söyleyeyim, Müjde dünyanın neresinde duyurulursa, bu kadının yaptığı da onun anılması için anlatılacak.”

— Markos 14:6-9

Vay canına, kadını nasıl övdüğünü duyuyor musunuz? Birçok kişi İsa'nın günlerinde büyük şeyler yaptı, ama hiçbiri bu şekilde ya da bu derece onurlandırılmadı. İsa, kadının verdiği onurun Müjde'nin ulaştığı her yerde sadece o çağda değil, ama kuşaklar boyunca anılacağını bildirdi!

Kadının isteği Efendi'yi onurlandırmaktı, ama O'nu yağla meshettiği zaman Efendi tarafından onurlandırılmaya hak kazandı. Onur ilkesi her zaman çalışır, her zaman geçerli kalır. Tanrı diyor ki, “Beni onurlandıranı ben de onurlandırırım. Ama beni saymayan küçük düşürülecek” (1. Samuel 2:30). Tanrı'yı onurlandırmayanların küçük düşürüleceğine dikkat edin. Buradaki küçük düşürülecek ifadesi “bir kimsenin dikkate alınmaya ya da saygı görmeye lâyık olmadığı” anlamındadır. Yani Tanrı, O'nu onurlandırmayanları dikkate almaz. Bunun çağrıştırdığı şey, Tanrı'nın böylelerinin ihtiyaçlarına ve dualarına kayıtsız kalacağıdır.

İsa'nın ne dediğine bakalım: “Beni kabul eden de beni göndereni kabul etmiş olur” (Yuhanna 13:20). Burada bir kimseyi kabul etmek O'nu onurlandırmak demektir. Yani İsa aslında şöyle söyler, “Beni onurlandıran da beni göndereni onurlandırmış olur.” İşte bu yüzden şunu açıkça ifade eder, “Oğul'u onurlandırmayan, O'nu gönderen Baba'yı da onurlandırmaz” (Yuhanna 5:23).

İsa'yı onurlandıranlar esasen bilmeden Baba'yı onurlandırıyorlardı. İsa şöyle dedi, “İnsanlardan övgü kabul etmiyorum” (Yuhanna 5:41); yüreğinde ve düşüncesinde tüm övgü Baba'ya gidiyordu. Henüz yüceltilmemişti. Ancak yüceltildiği zaman, Baba tarafından Oğul hakkında şu beyanlar ilan edildi, “Tanrı'nın bütün

30 ONURUN ÖDÜLÜ

melekleri O'na tapınsın" (İbraniler 1:6) ve "Ey Tanrı, tahtın sonsuzluklar boyunca kalıcıdır, Egemenliğinin asası adalet asasıdır" (İbraniler 1:8; ayrıca bkz. Filipililer 2:8–10). Oğul yüceltildiğinde, tıpkı Baba gibi O'na da tapınılır.

Ancak İsa yeryüzünde yürürken, İnsanoğlu olarak yaşadı ve hizmet etti. Filipililer 2:6-7 ayetlerinde şöyle okuyoruz, "Mesih, Tanrı özüne sahip olduğu halde, Tanrı'ya eşitliği sınımsız sarılacak bir hak saymadı. Ama kul özünü alıp insan benzeyişinde doğarak ululuğunu bir yana bıraktı." Böylece kul özüne sahip bir insan olarak yaşarken, O'na verilen tüm onuru yüreğinde Baba'ya aktardı. Bu yüzden iyileştirdiği insanlara sürekli şuna benzer sözler söyledi, "Sakin kimseye bir şey söyleme! Git, kâhine görün ve cüzamdan temizlendiğini herkese kanıtlamak için Musa'nın buyurduğu sunuyu sun" (Matta 8:4). Ve yine şöyle okuyoruz, "İsa, 'Sakin kimse bunu bilmesin' diyerek onları sıkı sıkı uyardı" (Matta 9:30). Buna benzer referanslar Müjde metinleri boyunca görülmektedir.

İnsanlar arasında yaşadığı süre boyunca, İsa yeryüzünün Baba ile bağlantıydı; bu nedenle Baba'yı onurlandırmanın somut yolu O'nun Oğlu'na gösterilen davranışlardı. İşte bu nedenle pahalı yağ ile Oğul İsa'yı onurlandıran isimsiz kadın azarlanmaz. O'nu onurlandıranları asla azarlamadı; aksine Baba'yla bağlantı kurdukları için onları övdü. İsa'nın onurlandırılmayı aramadığını, ama insanlara Onur İlkesi'ni öğrettiğini anlayın.

Onur Akışı

Çarmıha gerildiği hafta İsa, aralarından ayrıldıktan sonra hizmetinin nasıl devam edeceği hakkında şu çarpıcı beyanda bulundu:

Size şunu söyleyeyim: 'Rab'bin adıyla gelene övgüler olsun!' diyeceğiniz zamana dek beni bir daha görmeyeceksiniz.

— Luka 13:35

Diğer bir deyişle, "'Rab'bin adıyla gelene övgüler olsun!' diyerek size gönderdiklerimi tanıyana dek beni bir daha görmeyeceksiniz." Ya da gene bir diğer ifadeyle, "Benim adımla gönderdiklerimi onurlandıranlara dek beni bir daha görmeyecek ya da idrak etmeyeceksiniz." Durup bunun üzerinde düşünün. İsa, O'nun gönderdiklerini onurlandırdığımız zaman kendisini göstereceğini söyledi. Neden? İsa başka ayetlerde bunun yanıtını verir. Bu beyanlardan biri, "Size doğrusunu söyleyeyim, benim gönderdiğim herhangi bir kimseyi kabul eden (onurlandıran) beni kabul etmiş (onurlandırmış) olur. Beni kabul eden

(onurlandıran) de beni göndereni kabul etmiş (onurlandırmış) olur” (Yuhanna 13:20, parantez içindekiler bana ait).

Bunun ışığında İsa'nın onur ilkesini gündelik hayata uyarlamakla ilgili ne söylediğini dinleyin:

Sizi kabul eden beni kabul etmiş olur. Beni kabul eden de beni göndereni kabul etmiş olur. Bir peygamberi peygamber olduğu için kabul eden, peygambere yaraşan bir ödül alacaktır. Doğru birini doğru olduğu için kabul eden, doğru kişiye yaraşan bir ödül alacaktır. Bu sıradan kişilerden birine, öğrencim olduğu için bir bardak soğuk su bile veren, size doğrusunu söyleyeyim, ödüksüz kalmayacaktır.

— Matta 10:40-42

Anlamı değiştirmeksizin, bu ayetlerde geçen her bir kabul etmek ifadesini onurlandırmak ile değiştirmeme izin verin.

“Sizi onurlandıran beni onurlandırmış olur. Beni onurlandıran da beni göndereni onurlandırmış olur. Bir peygamberi peygamber olduğu için onurlandıran, peygambere yaraşan bir ödül alacaktır. Doğru birini doğru olduğu için onurlandıran, doğru kişiye yaraşan bir ödül alacaktır. Bu sıradan kişilerden birini, öğrencim olduğu için bir bardak soğuk su ile onurlandıran, size doğrusunu söyleyeyim, ödüksüz kalmayacaktır.”

Düzgün bir referans çerçevesi elde etmek için bu ayetlerde ele alınması gereken başlıca iki nokta vardır. Birincisi, Tanrı'nın Egemenliği'nde bir yetki hiyerarşisi bulunur. En tepede Baba vardır ve O'ndan sonra Baba'nın gönderdiği ve tüm yetkiyi verdiği İsa gelir. İsa, dirilişinden sonra şunu söyledi, “Gökte ve yeryüzünde bütün yetki bana verildi” (Matta 28:18). O kilisenin başıdır ve O'na düşman olan her varlığın ayakları altına serilmesiyle birlikte, egemenliği Babası'na teslim edeceği gün gelecektir (1. Korintliler 15:24–26).

Bu krallık yetki hiyerarşisinde daha sonra “peygamber” gelir. Unutmayın, İsa elinde Yeni Antlaşma metinleri bulunmayan bir halka hitap ediyordu. Kullandığımız terimlere ve yollarımıza aşına değillerdi, bu nedenle İsa onların aşına olduğu terimlerle konuştu.

Eski Antlaşma peygamberleri Rab'bin sözcüleri olarak görev yaptılar (Çıkış 4:16; 7:1). İbraniler 1:1–2 bunu net olarak ortaya koyar: “Tanrı eski zamanlarda peygamberler aracılığıyla birçok kez çeşitli yollardan atalarımıza seslendi. Bu son çağda da her şeye mirasçı kıldığı ve aracılığıyla evreni yarattığı kendi Oğlu'yla bize seslenmiştir.” Ve ölümden dirilip yücelere çıktığı zaman İsa'nın “kimini elçi,

32 ONURUN ÖDÜLÜ

kimini peygamber, kimini müjdeci, kimini önder ve öğretmen ataması” bunu daha da vurgular (Efesliler 4:11).

Eğer İsa günümüzde bizlere seslenseydi, belki şuna benzer bir şey diyebilirdi: “Bir elçiyi elçi olduğu için kabul eden, elçiye yaraşan bir ödül alacaktır; bir önderi önder olduğu için kabul eden, öndere yaraşan bir ödül alacaktır.”— aynı şey peygamberler, müjdeciler ya da öğretmenler için de geçerlidir.

Matta 10’da İsa, bir peygamberi (ya da önderlik pozisyonundaki birini) onurlandırmaktan doğru birini onurlandırmaya geçer ve sonra “sıradan kişileri” onurlandırmakla bitirir. Böyle yaparak aslında imanlıların ilişki kuracağı bütün kesimleri ve yetki dinamiklerini kapsamış olur; yani üstümüzdeki yetkilileri, emsallerimizi ve son olarak emanetimiz altında olan ya da yetkilendirdiğimiz kişileri. Karşılaştığımız her insan bu üç kategoriden birine düşer.

Bu bizi ikinci noktaya getirir. Eğer üstlerimizi onurlandırırız ... ödül alırız. Eğer kendi düzeyimizdekileri (emsallerimizi) onurlandırırız ... ödül alırız. Ve son olarak emanetimiz ya da yetkimiz altındakileri onurlandırarak ... yine ödül alırız. Ayet yorumumuzu unutmayın, “Benim adımla gönderdiklerimi onurlandıranı dek beni bir daha görmeyeceksiniz.” Eğer bunu Matta’daki ayetlerle eşleştirsek, bu üç kesimin her birinin gökten harika bir ödül taşıdığını keşfederiz. Ayrıca bu ödüller her zaman İsa’nın kimliği hakkında daha büyük vahiyler taşıyacaktır. Kitabın geri kalanı boyunca odağımız bu olacak.

Hizmetkârlarla İlgisi Yok

İlk üç bölümde, Tanrı'dan bereket almak için onurlandırmanın hayati rolünü vurgulayan Kutsal Kitap ayetlerini ele aldık. Kısaca özetlemek gerekirse, Elçi Yuhanna ödülümüzü eksiksiz almak için gayretle yaşamamızı buyurdu. "Eksiksiz ödül" ifadesini kullanmasından ayrıca eksik ödül ya da ödülsüzlük senaryoları olduğunu da anlıyoruz. İsa'nın hizmetinde bazılarının eksiksiz ödül aldığını, bazılarının eksik ödül aldığını ve bazılarının da ödül almadığını gördük ve her senaryo İsa'yı nasıl kabul ettiklerine (onurlandırdıklarına) bağlıydı.

İsa, göğe alınmasından hemen önce şöyle dedi, "Ben gidiyorum ve Benim adımla size göndereceğim kişiyi onurlandıranı dek beni bir daha görmeyeceksiniz" (Yazarın Luka 13:35 ayeti üzerindeki yorumu). Ayrıca bir önderi onurlandırdığımızda, Tanrı'nın o önder aracılığıyla ödül alacağımızı gösterir; emsallerimiz ve yetkimiz altındakilerle de durum aynıdır. Önce yetkilileri ele alacağız ve daha sonraki bölümlerde diğer iki seviyedekilere bakacağız.

Günümüzdeki Örnekler

Müjde'yi vaaz etmek için sıklıkla seyahat eden birçok büyük hizmetkârı kişisel olarak tanıyorum. Bunların arasında birkaçı öne çıkıyor. Birincisi karı koca olarak hizmet eden T. L. ve Daisy Osborn çifti. Bu satırları yazdığım tarihte, ikisi de cennetteki ebedi ödülleri kavuştular. 1980'lerin ortalarında, Lisa ve ben onlara pek çok kez hizmet etme ayrıcalığına sahip olduk. O günlerde, sekiz bin kişilik bir kilisede çalışıyordum; görevim misafir vaizleri ağırlamaktı. Osbornlar birçok defa kilisemize geldiler ve onlarla hatırı sayılır bir zaman geçirebildik.

34 ONURUN ÖDÜLÜ

Onlarla yakın ilişki kurduk, birbirimize mektuplar yazdık ve telefonda konuştuk. T. L. bana iki kez elbiselerini hediye etti; bedenlerimiz aynıydı. İman kahramanlarımın biriydi ve hâlâ da öyle.

O dönemde T. L. ve Daisy, milyonlarca canı kurtuluşa yönlendirmişti. Esasen, hizmetleri aracılığıyla elli milyondan fazla insanın İsa'ya geldiği tahmin ediliyor. Bu hizmet televizyon yayınlarıyla değil, dünyanın her yanındaki açık hava müjdeleme etkinlikleri yoluyla gerçekleşti. Etkinliklerin çoğu Afrika kıtasında yapıldı ve bu devasa toplantılara katılan insanların sayısı 50.000 ile 250.000 arasında değişiyordu.

Bu toplantılarda pek çok körün gözleri açıldı. Gözleri hiç görmeden toplantıya gelen insanlar görme yeteneği kazanmış olarak oradan ayrıldılar! Ama bunlar buzdağının sadece görünen kısmıydı. Yüzlerce sağırın kulakları açıldı; çoğu sayıda insan deva bulmaz hastalıklardan şifa buldu; sedyeleri taşıyan sayısız kötürüm yürüyerek ve sedyelerini ellerinde taşıyarak evlerine döndüler. Vaiz Osborn özellikle Afrika'da düzenledikleri açık hava toplantılarında gerçekleşen müthiş şifa mucizelerini yazdığı kitaplarda paylaştı.

Bizimle paylaştıkları ve özellikle etkileyici olan bir hikâyede yine Afrika'daki bir toplantı sırasında bir kadın Daisy'nin yanına geldi. Kucağında ölü bir bebek vardı. Bebek bir örtüyle tamamen sarılıydı, hatta yüzü bile. Anne bebeği Daisy'e verdi ve çevirmen aracılığıyla çocuğunun dirilmesi için dua etmesini istedi. Daisy bebeğin sarıp sarmalanmış cesedini kucağına aldı ve basit bir dua etmeye başladı. Bundan saniyeler sonra, kucağında bir hareket hissetti ve örtünün altında öksürük ve hapsirik sesleri işitti. Örtüyü araladı ve kucağındaki erkek bebeğin capcanlı gözlerle ona baktığını gördü.

Daisy sonra çocuğu yeniden örttü ve annesine geri verdi. Anne örtüyü kaldırdı ve bebeğinin yüzünü görünce heyecanla bağırmaya başladı.

Bu davranışı Daisy'i şaşırttı. Annenin, çocuk kucağındaiken çıkardığı öksürük ve hapsirik seslerini işittiğinde neden tepki vermediğini merak etti. Bebeğin annesi neden çocuğun yüzünü gördüğü zaman sevinçle dolup taşmıştı?

Bunun üzerine Daisy, çevirmen aracılığıyla bunu anneye sordu. Annenin cevabı şuydu, "Bebeğim tek gözle dünyaya geldi. Yüzünde deformasyonla doğdu: diğer gözünün olması gereken yerde sadece boş bir delik vardı. Ama az önce ona baktığımda, bebeğimin iki güzel gözle bana baktığını sevinçle gördüm!"

Her biri diri Kurtarıcımız İsa Mesih'in adıyla gerçekleşmiş müthiş mucizeler hakkında daha birçok hikâyeler var.

Yine Afrika'da, özellikle Etiyopya ve Sudan'da çok sayıda müjdeleme etkinlikleri düzenleyen başka bir arkadaşım var. Onun düzenlediği toplantılara da 50,000 ile 200,000 arasında insan katılıyor. O da toplantılarında yüzlerce körün gözlerinin açıldığına ve sağırların kulaklarının işittiğine tanık oldu. Kötürümlerin yürüdüğünü, sayısız hastaların şifa bulunduğunu, tümörlerin küçüldüğünü ve tamamen yok olduğunu gördü.

Birkaç yıl önce bana son derece etkileyici bir hikâye anlattı. Müjdeleme yaptığı Afrika'nın bir bölgesinde "Maymun Adam" diye bilinen biri vardı. Bu adamın içinde çok sayıda cin vardı ve hiç kimse onu kontrol edemiyordu. Ağaçların tepesinde çırılçıplak yaşıyor, elleri ve ayakları üzerinde yürüyordu. Auuçlarının içi ayak tabanları kadar nasırlıydı.

Yöredeki bazı merhametli insanlar ona acıyarak toplantıya getirdiler. Arkadaşım şöyle söyledi, "John, kalabalık bir topluluğa vaaz veriyordum ve birden bir adamın neredeyse 2,5 metre kadar havaya fırladığını ve aniden yere düştüğünü gördüm. Hareket etmiyordu. Öldüğünü düşündüm. Ertesi gün tümüyle giyinik olarak platforma geldi ve Tanrı'nın onu nasıl kurtardığına tanıklık etti; bu kişi Maymun Adamdı."

Arkadaşım bu olaydan sonra kalabalığın on binlerden yüz binlere çıktığını söyledi, çünkü "Maymun Adam" bütün o bölgede tanınıyordu. Akın akın gelen kalabalıklar, yıllardır cinlerin gücüne tutsak olan bu adamı özgür kılan Tanrı'nın Sözü'nü işitmek istiyordu.

Tanrı'nın özellikle Afrika'da yaptığı güçlü işlere tanık olan hizmetkârların ağzından bunlara benzer çok sayıda hikâye verebilirim. Ancak olay şu ki, aynı hizmetkârlar Amerika'ya ya da diğer Batı ülkelerine geri dönüyorlar; aynı kişi, aynı mesaj, aynı meshediliş, aynı hizmet yöntemi, ancak toplantılarında sadece birkaç baş ağrısı, sırt ağrısı ya da eklem iltihabı şifa buluyor. Neden? Mesele onurdur! Sözü'nü ettiğim bu arkadaşlar bu ülkelerin bazılarında büyük saygıyla karşılanıyorlar. Tanrı tarafından gönderilen erkekler ve kadınlar olarak görülüyor ve kraliyet muamelesi görüyorlar.

"Sen Tanrı Adamı Değil misin?"

Ben de birkaç kez Kenya, Zimbabve, Angola ve benzeri Afrika ülkelerinde hizmet etme fırsatı buldum. Çoğu kez beni ağırlama tarzlarından rahatsız oldum (onları kötülemek için söylemiyorum). Bana bir kralmışım gibi davrandılar. Beni çok güzel otelerde ağırladılar ve bunun onlar için büyük bir finansal yük olduğunu biliyordum. Hiçbir şey, hatta Kutsal Kitap'ımı bile taşımama izin vermediler.

36 ONURUN ÖDÜLÜ

Beni en iyi yemeklerle doyurdular ve bana en iyi hizmeti ve ilgiyi gösterdiler.

Bir keresinde binlerce kişiye vaaz verdikten sonra klimalı odama geri götürüldüm (toplantılara katılan çok az kişi hayatında klima keyfi sürmüştü). Bir kadın, orada bulunan diğerleriyle birlikte hizmet etmek için geldi ve önümde eğildi. Bu kadın elinde bir leğen tutarken, bir diğeri ellerimi yıkamak için su testisi getirdi. Ellerimi yıkadıktan sonra bir başkası kolundaki havluyu aldı ve ellerimi kuruladı. Bana en iyi biçimde hizmet ediyorlardı; onurlandırıyorlardı.

O kadın önümde eğildiği zaman rahatsız oldum. Ellerimi kendim yıkayabilirim; bunu yapmana gerek yok diye düşündüm. Tam o sırada sanki Kutsal Ruh'un beni ciddi biçimde uyardığını hissettim, "Onları reddetmeyi düşünme bile. Brak, sana hizmet etsinler."

Onurlandırma ve tapınma arasında bariz bir fark vardır. Sonsuzluklar boyunca sadece Tanrımız'a, Rabbimiz'e ve Kralımız'a tapınacağız. Ancak, sonsuzluklar boyunca onurlandırılmayı hak edenleri onurlandıracamız. Tanrı'nın Egemenliği'nde düzgün protokol böyledir.

1990'larda tanınmış Afrikalı bir hizmetkârın önderlik takımına konuşma yaptığımı hatırlıyorum. Bu adamın gözetmenliğini yaptığı kiliselerin beş milyondan fazla üyesi vardı. Kurduğu kiliseler Afrika kıtasının on sekiz farklı ülkesine yayılmıştı. Her yıl Şubat ayında altı bin kıdemli pastörünü bir araya toplar (yardımcı pastörler davet edilmez), Amerika ve diğer kıtalardan kilise önderlerini pastörlerine konuşma yapmaları için davet eder. Benim davetli olduğum toplantının doksanlı yıllarda yaptığım konuşmalar arasında en güçlü meshedilişerimden biri olduğunu hatırlıyorum. Kelimenin tam anlamıyla başka bir dünyadan bir adam gibi vaaz verdim. Tanrı'nın varlığı inanılmaz bir güçle aramızdaydı.

Toplantılara verilen aralarda az önce tarif ettiğime benzer biçimde hizmet görüyordum. Bana hizmet eden kişi uzaklaştığında, bu önder bana bakarak şöyle dedi, "Sana hizmet eden şu kişiyi görüyor musun? Ülkenin istihbarat teşkilatının başkanıdır."

Afalladım. Kendimi toplayınca kekeleyerek sordum: "Ve o adam bana bu şekilde hizmet etti, öyle mi?" Bu kadar önemli bir kişinin benim için bu kadar basit bir iş yapacağına inanmadım. Benim onun yanında oturarak onurlandırmam gerekirken, o bana hizmet etmişti.

Bu hizmetkâr bana şaşkınlıkla bakıp şöyle dedi, "Sen Tanrı adamı değil misin?" İçimden şöyle geçirdim, Biz Amerikalılar bunu anlayamıyoruz.

Bir Haberci Nasıl Kabul Edilir?

Otuz beş yıldan fazla bir zamandan beri seyahat ederek Tanrı Sözü'ne hizmet ediyorum. Hizmet etmenin her zaman en kolay olduğu yerlerin (en büyük etkinin ve mucizelerin görüldüğü; vaaz etmenin en kolay olduğu; Tanrı'nın varlığının en güçlü olduğu yerler) çeşitli yoksul ülkeler, hapishaneler ve askeri üsler olduğunu keşfettim. Neden? Çünkü çoğu kez hizmetkârları onurlandıran ve yetkiye hürmet edenler bu kişilerdir. Tersine, hizmet etmenin en zor olduğu yerlerden bazıları maalesef tanrısal yetkiye saygı göstermeyen Hristiyan liseler ve kiliselerdir.

Hizmetkâr olarak elde edilen sonuçların benimle hiç ilgisi olmadığını, esasen insanların beni nasıl kabul ettiğine bağlı olduğunu keşfettiğim zamanı hatırlıyorum. Amerika'nın güneydoğusundaki bir kilisede konuşmak için davet aldım. Bu bölgede ayrıca yaklaşık 15.000 mahkûmun bulunduğu eyaletin maksimum güvenli hapishanesi vardı. Kilisenin baş pastörü aynı zamanda hapishanenin yardımcı rahibiydi. Pazar sabahı mahkûmlara vaaz vermemi rica etti. Onların ibadeti sabah saat 08:00'de başlıyordu ve kilisenin ibadeti 11:00'deydi; bu nedenle ikisi için de bol zamanımız olduğundan sevinçle kabul ettim.

O Pazar günü ibadete yüzün üzerinde mahkûm katıldı. Tapınma harikaydı; mahkûmlar ilahileri bütün yürekleriyle söylüyorlardı. İbadetin ardından övgü ve tapınma önderine kaç yıl ceza aldığını sorana kadar burasının maksimum güvenli bir hapishane olduğu gerçeğini unutmuştum. Berrak gözleri ve neşeli bir çehresi vardı; muhtemelen iki ya da üç yıl diye karşılık vereceğini düşündüm.

Büyük bir esenlik ve alçakgönüllülükle bana baktı ve "Efendim, üç kez ağırlaştırılmış müebbet hapis cezam var" diye karşılık verdi. Elbette söyleme hiç gerek yok, tam bir şok geçirdim. Bana davranışı son derece saygılıydı. İbadete katılanların hepsinde aynı şeyi hissettim. Bu adamlar şehrin dışından gelen bir hizmetkârın onlara zaman ayırarak İsa'dan söz etmesine saygı duyuyordu. Bana bahsettikleri onur çok çarpıcıydı. Beni kabul etme biçimleri karşısında yüreğim alçaldı.

O sabah elime mikrofonu aldığımında, bir anda başka bir dünyadan bir adam gibi öğretmeye ve vaaz etmeye başladım. Meshediliş çok güçlüydü, enerji boldu ve ben takımını şampiyonluk maçına hazırlayan bir teknik direktör gibi oradan oraya koşturuyordum. Adamlar coşkuyla bağırıyorlardı; harika bir zamandı!

Bir saat konuşum, sonra Tanrı'nın Ruhu toplantı salonuna döküldü ve

sonraki bir buçuk saat harika şeyler oldu. Kurtuluşa kavuşan kişiler oldu, Kutsal Ruh'la doldular, şifa buldular ve tam zamanlı hizmet için Tanrı'dan çağrı aldılar.

Seyahat asistanım ibadetin sonunda öne çıktı, mikrofonu eline aldı ve yanaklarından gözyaşları süzülerek şöyle dedi, "Eğer bu kentte yaşasaydım, katılacağım kilise burası olurdu." Muazzam bir ses yükseldi; mahkûmlar sevinçle coştular.

Saat 10:30'da hapisaneden ayrıldık. Pastörün, asistanımın ve benim koltuklarımız kabardı. Pastörün kilisesindeki ibadetin ne kadar harika olacağına dair beklentimizi konuşmaya başladık. Şöyle dedim, "Az önce gördüklerimizden sonra kilisedeki ibadet çok güzel olacak." Kiliseye geldiğimizde üzerimizdeki meshedilişin anında kilise ibadetine akacağını düşünüyorum.

Neler olduğunu asla unutamam. Kürsüye çıktım ve neredeyse ağzımı açıp konuşamadım. Atmosfer o kadar ağır ve baskıcıydı ki, vaaz vermekte zorlandım. Aklımdan sürekli şunlar geçiyordu, Dur bir dakika, iki saat kadar önce sanki başka dünyadan bir hizmetkâr gibi vaaz veriyordum. Şimdi ne oluyor? Olanlara bir anlam veremedim. Durumu düzeltemedim ya da içimde bir coşku hissetmedim. Donup kalmıştım. Üzerimdeki meshediliş kısıtlandı. O zamanlar onur ilkesini bilmiyordum. Öğrenme sürecindeydim. Şimdi herkesin bilmesini istiyorum!

Bu hapisanede gerçekleşen olayların büyüklüğüne bir örnek verelim. Hapisanedeki o hizmetten tam on altı yıl sonra, Nebraska, Omaha'da büyük bir kiliseye davet edildim. Beni bekleyen sürprizin farkında değildim. Bu kilisede hizmet ettiğim ilk ibadet sırasında, ses sisteminden sorumlu tam zamanlı hizmetkârlardan birinin o Pazar günü hapisanede tapınma hizmetini yürüten aynı kişi olduğunu keşfettim. Hem şaşırılmış hem de sevinmiştim. Adama, "Hapisten nasıl çıktın? Üç kez ağırlaştırılmış müebbet hapis cezan vardı" diye sordum.

Bir mucize sayesinde nasıl serbest kaldığını bana uzun uzun anlattı, ama kısıtlı yer nedeniyle burada paylaşmayacağım. Ancak, on altı yıl önce ibadetin ortasında Tanrı'nın Ruhu'nun mahkûmların arasında işlediği bir sırada ona ilettiğim bir peygamberlik sözünü bana gösterdi. Hapishane ibadetinin tümü teybe kaydedildiği için daha sonra söylenenleri günlüğüne yazmıştı. Bütün bu yıllar boyunca not tuttuğu o günlüğünü saklamıştı. O günlüğü bana gösterdi ve hapisanedekeyken ona söylediğim sözleri bana okudu. Peygamberlik sözünde, Tanrı'nın onu tam zamanlı olarak Egemenliği'nin hizmetine alacağını ve dört duvar arasında geçirdiği zamanın dışarıdaki hizmeti için bir hazırlık olduğunu

söylemiştim. Bu sözü ona üç kez müebbet hapis cezasına çarptırıldığını öğrenmeden önce söylemiştim. İbadet sırasında cezasının ne olduğunu bilmediğime sevindim; cezasının ağırlığını bilerek bu sözleri söylemek oldukça zor olurdu.

Bu hayret verici olay hapisane hizmetinde Tanrı'nın ne kadar güçlü hareket ettiğini gösteriyor, ancak bundan bir saat sonra kilisedeki atmosfer kaskatıydı ve ben dona kaldım. Güç bela vaaz verebildim. O gün hizmetin etkinliğinin benimle ilgisi olmadığını, ama Tanrı tarafından gönderilen biri olarak nasıl kabul edildiğimle ilgili olduğunu öğrendim. Mahkûmlar bana değer verdi, onurlandırdı ve saygı gösterdi. Kilise üyeleriye, beden dilleriyle sanki “Bunların hepsini işittik. Şimdiye dek çok sayıda misafir vaiz geldi geçti; sen onlardan farklı bir şey mi söyleyeceksin?” diyorlardı. Sonuçlar arasındaki muazzam farkın tek nedeni vardı— onur.

Hakarete Uğradığında Onurlandırmak

Hizmetin gücünün hizmetkârla çok ilgisi olmadığını, ama hizmetkârın nasıl kabul edildiğiyle ilgisi olduğunu yine Kutsal Yazılar'dan göstermeme izin verin. Eski Antlaşma'da Elkana adında bir adam vardı. Elkana'nın Hanna ve Peninna adında iki karısı vardı. (Artık böyle yapmadığımız için mutluyum. Tek bir kadınla evli olmayı seviyorum.)

Peninna'nın çocukları vardı, ama Hanna'nın çocuğu olmuyordu, çünkü kırsırdı. O günlerde kadınlar, kocalarına çocuk vererek sevgilerini gösterirlerdi. Özellikle de erkek çocuk sahibi olmaya büyük önem veriliyordu. Neden mi? Çünkü erkeğin soyunun sürmesi önemliydi.

Her yıl Rab'be kurban sunmak için ailece Şilo'ya giderlerdi. Peninna'nın çocukları artmaya devam ederken Hanna'nın Rab'be adayacağı hiç kimsesi yoktu. Bu durum Hanna'yı utandırıyor ve işin kötüsü Peninna ona sürekli sataşır. Kutsal Kitap'ta şöyle okuruz, “...kuması Peninna Hanna'yı öfkeliendirmek için ona sürekli sataşır” (1. Samuel 1:6). Peninna'nın hakaretlerini hayal edebilir misiniz: “Hey bak, kocamızı kim daha çok seviyor? Tüm bu çocukları ona ben verdim. Peki, senin çocukların nerede? Sen kadın değilsin; yarım kadın bile sayılmazsın. Kocamız seni yatakta hor görüyor mu? Ona çekici gelmiyorsun, değil mi? O elbette beni seviyor.” Ve bu durum yıllarca sürdü.

Sonunda bir yıl Hanna'nın canına tak etti. Buluşma Çadırı'na gitmeye ve kumasından uzaklaşarak Rab'bin huzurunda esenlik bulmaya karar verdi. Büyük sıkıntı içindeydi ve acı acı ağlayarak Rab'be dua ediyordu.

40 ONURUN ÖDÜLÜ

Hanna yürekten yakarıyordu; dudakları kımıldıyor ama sözleri duyulmuyordu. Rab'be bir adakta bulunuyordu; eğer Rab ona bir erkek çocuk verirse, onu yaşamı boyunca, sonsuza dek Rab'be adayacaktı.

Bu arada Kâhin Eli bir sandalyede oturuyor ve kadını izliyordu. Hanna'nın sarhoş olduğunu sanarak "Sarhoşluğunu ne zamana dek sürdüreceksin? Artık şarabı bırak" dedi (1. Samuel 1:13-14).

Bir kez daha, Hanna Amerikalı olmadığı için mutluyum. Öyle olsaydı, Eli ağzının payını alabilirdi. Muhtemelen şöyle düşünerek Eli'ye öfkelenenecekti, Bu nasıl bir pastör? Tanrı'ya yüreğimi döküyorum, oruç tutuyorum, ama o beni sarhoşlukla suçluyor. Hayır, bu doğru olamaz, kulaklarım beni yanıltıyor. Bu sözleri duymuş olamam. Ama hayır, gerçekten de böyle söyledi. Ne kadar zalimce, duyarsız ve tanrısız bir söz! Böyle biri nasıl kilisenin başı olabilir? Bu adam azarlanmalı, kovulmalı ve hizmetten atılmalı!

Ve sonra kolayca patlayabilirdi, "Bana sarhoş mu dedin? Hayatımdaki bir ihtiyaç için oruç tutup yüreğimi Tanrı'ya döküyorum ve sen beni sarhoş olmakla suçluyorsun. Bir kimsenin yürekten Tanrı'yı aradığını anlamıyor musun? Sen nasıl bir pastörsün? Burası nasıl bir kilise? Kocama söyleyeceğim ve buradan ayrılacağız. Sokağın başındaki diğer kiliseye katılacağız!"

Eğer Hanna böyle bir tepki vermiş olsaydı, asla ödülünü alamayacaktı. Asla bir çocuğu olmayacaktı ve Rab'be karşı yüreğinde kolayca acılık besleyebilecekti. Tanrı'nın duaları yanıtlanmadığına inanarak hayal kırıklığı içinde hayata gözlerini kapatacaktı. Oruç tuttum, gayretle dua ettim, ama Tanrı yanıt vermedi. Ancak Hanna bunu yapmadı. Kendisine hakaret eden bu hizmetkâra verdiği yanıtı dinleyin: "Ah, öyle değil efendim! Ben yüreği acılarla dolu bir kadınıym. Ne şarap içtim, ne de başka bir içki. Sadece yüreğimi RAB'be döküyordum. Kulunu kötü bir kadın sanma" (1. Samuel 1:15-16).

Hanna'nın Eli'yi ne kadar onurlandırdığını görebilirsiniz. İlk önce ona "efendim" diye hitap eder. Sonra kendisini onun "kulu" olarak tanımlar. Ona karşı tam bir saygıyla konuşmaktan başka hiçbir şey yapmadı. Eli'yi onurlandırdı. Bunun üzerine Eli şöyle karşılık verdi: "Öyleyse esenlikle git. İsrail'in Tanrısı dileğini yerine getirsin" (a. 17).

Sonraki üç ay içinde Hanna gebe kaldı ve o yıl bebek Samuel'i dünyaya getirdi. Bütün İsrail'e ruhsal uyanış getirecek kişi oydu. Hanna'nın arzu ettiği ve almak için yıllarca dua ettiği çocuk, onu hor gören kâhini onurlandırana dek doğmadı. Ve bu noktada iş daha da ilginçleşiyor. Bu kâhin Tanrı'nın daha sonra

hakkında şöyle söyleyeceği kâhindi, “Çünkü farkında olduğu günahıtan ötürü ailesini sonsuza dek yargılayacağımı Eli’ye bildirdim. Oğulları Tanrı’ya saygısızlık ettiler. Eli de onlara engel olmadı. Bu nedenle, ‘Eli’nin ailesinin günahı hiçbir zaman kurban ya da sunuyla bile bağışlanmayacaktır diyerek Eli’nin ailesi hakkında ant içtim” (3:13–14).

Vay canına, ne kendiniz ne de aileniz hakkında Tanrı’dan böyle bir söz duymak istemezseniz. Hiçbir zaman bağışlanmamak! Ancak Hanna, böyle birini onurlandırarak Tanrı’dan ödül alıyor. Bu ödülün Eli’yle ilgisi yoktu, ancak Hanna’nın yetkili birini nasıl kabul ettiğiyile ilgisi vardı. Eğer üstümüzdeki kişileri onurlandırırız, Tanrı’nın onların konumu aracılığıyla verdiği ödülü alırız.

Yönetim

Bir peygambere ya da hizmetkâra yaraşır ödülü konuşmadan önce, yetkinin önemini ya da değerini ele almalıyız. Bu gerçek bir kez yüreklerimizde tesis edildiğinde, üstümüzdekileri daha içtenlikle ve etkili biçimde onurlandırabiliriz.

Onur sözcüğünün anlamını hatırlayalım; “bir şeye değer vermek, kıymetli ve ağır görmek.” Eğer onur verilen kişi yetkili biriye, ki bunu sonraki birkaç bölümde ele alıyoruz, onurlandırmak saygı ve hatta hürmet göstermek anlamı taşır. Webster Sözlüğü (1828 sürümü) onuru şöyle tanımlar: “Saygı göstermek, hürmet etmek; saygı ve itaat ile davranmak ve ilgili görevleri yerine getirmek.” Bu tanıma göre, yetkiye boyun eğmenin gerçek onurlandırmanın bir parçası olduğunu görüyoruz.

Yetkiyi onurlandırdığımızı söyleyip yetkiye itaat etmekten ve boyun eğmekten kaçınmak kendimizi kandırmak olur. Yetkiyi onurlandırmak yetkiye boyun eğmektir; yetkiye boyun eğmeyerek ona hürmetsizlik ederiz. Romalı yüzbaşıyı hatırlayın; yetkiyi bilen, tanıyan ve yetkiye boyun eğen bir adamdı. Onun kimliğinin bir parçasıydı; yüreğindeydi. Bunun sonucunda İsa’yı bol bol onurlandırdı ve ödülünü eksiksiz aldı.

Dört Yetki Alanı

Tanrı’nın Egemenliği’nin verdiği yetki hakkında sağlam bir anlayışa sahip olmadan bu yetkiye çok az ya da hiç itibar etmemek özellikle günümüz toplumunda oldukça kolaydır. Yüreklerimiz bu gerçek üzerine temellenmelidir. Kısa ve öz bir açıklama verilir:

44 ONURUN ÖDÜLÜ

Herkes, baştaki yönetime bağlı olsun. Çünkü Tanrı'dan olmayan yönetim yoktur. Var olanlar Tanrı tarafından kurulmuştur. Bu nedenle, yönetime karşı direnen, Tanrı buyruğuna karşı gelmiş olur. Karşı gelenler yargılanır.

— Romalılar 13:1-2

İlk olarak bunun tavsiye niteliği taşımadığına dikkat edin. Bu bir öğüt değil, buyruktur. Ayrıca "herkes" ifadesine dikkat edin. Bunun anlamı hiçbir istisna olmadığıdır. İsa'nın adına umut bağlayan herkes bu buyruğa bağlı kalmalıdır.

"Baştaki yönetim" kimdir? Bu bağlamda Pavlus, sivil ya da devlet yetkililerini kasteder. Ancak, bu teşvik sözleri sadece devlet önderleri için değil, diğer yetki alanları için de geçerlidir.

Yeni Antlaşma'da dört çeşit yetki alanından söz edilir: devlet, kilise, aile ve sosyal. Sosyal alanla kast edilen kesim işverenler, öğretmenler, koçlar ve benzerleridir. Yeni Antlaşma bu alanların her biri için belirli talimatlar verir, ancak çoğu durumda talimatlar bütün yetki alanlarına yayılır.

Hatırlarsanız, bir peygamberi peygamber olduğu için kabul etmekten söz etmesinin ardından İsa, doğru birini ve en nihayetinde sıradan kişileri kabul etmeye geçiş yaptı. Önceden belirtildiği gibi, burada hayatın akışı içinde karşılaştığımız üç türlü insan grubunu görüyoruz: önderlerimiz, emsallerimiz ve yetkimizin altındakiler. Önderlerimizle ilgili olarak, özellikle kilise yetkisi bağlamında "peygamberden" söz etmesine rağmen, ilgili ilkeler tüm yetki alanlarına yayılır. Aşağıdaki ayetler bunu doğrulamaktadır:

Vergi ödemenizin nedeni de budur. Çünkü yöneticiler Tanrı'nın bu amaç için gayretle çalışan hizmetkârlarıdır. Herkese hakkını verin: Vergi hakkı olana vergi, gümrük hakkı olana gümrük, saygı hakkı olana saygı, onur hakkı olana onur verin.

— Romalılar 13:6-7

Devlet yetkilileri Tanrı tarafından atanır ve O'nun için çalışırlar. Onları onurlandırmakla onları atayan Tanrı'yı onurlandırmış oluruz; bunun karşılığında Tanrı bizi onurlandıracaktır. Bu onur ilkesidir.

Sosyal yetkiyle ilgili olarak ise şunu okuyoruz:

Kölelik boyunduruğu altında olanların hepsi kendi efendilerini tam bir saygıya layık görsünler.

— 1. Timoteos 6:1

Bu ayet pratik olarak şu anlama gelecektir, “Ücretli çalışanların hepsi işverenlerini ya da patronlarını tam bir saygıya lâyık görsünler.” Ya da şöyle anlaşılabilir, “Eğitim alan öğrencilerin hepsi öğretmenlerini tam bir saygıya lâyık görsünler.” Aynı şey takım önderleri ve takım üyeleri ya da sporcular ve antrenörleri ya da birinin diğerlerine bağımlı olduğu diğer tür ilişkiler için geçerlidir. Aile yetkisiyle ilgili olarak şunu okuyoruz:

“İyilik bulmak, yeryüzünde uzun ömürlü olmak için annene babana saygı göstereceksin.” Vaat içeren ilk buyruk budur.

— Efesliler 6:2-3

Anne babamızı onurlandırmanın ödülü buyruğun içindedir. Bunu daha sonra detaylı olarak ele alacağız. Ve son olarak, kilise yetkisiyle ilgili olarak şunu okuyoruz:

Kardeşler, aranızda çalışanların, Rab yolunda size önderlik edip öğüt verenlerin değerini bilmenizi rica ederiz. Yaptıkları işten ötürü onlara sınırsız saygı, sevgi gösterin. Birbirinizle barış içinde yaşayın.

— 1. Selanikliler 5:12-13

Her yetki alanıyla ilgili daha fazla ayetler vardır ve onları daha sonra ele alacağız. Meselenin özü şudur: Tanrı her yetki alanını onurlandırmamızı buyurur ve bunu yaptığımızda onur ilkesi çalışır. Ödüllendirileceğiz; ancak ödülümüzü eksik mi yoksa eksiksiz mi alacağımız yetkiye verdiğimiz değere göre ölçülecektir.

Krallık

Tanrı'nın Egemenliği'nin özde bir krallık olduğunu hatırlamalıyız. Bu krallıkta hiyerarşi, düzen ve dağıtılan yetkiler vardır. Bunu yıllar boyunca anlattım, ama dünyanın her yerinde, bütün kıtalarda (Antarktika hariç) Müjde'yi vaaz ettikten sonra, Tanrısal konuları aktarmakta en zorluk çektiğim insanların Batı Dünyası'ndakiler olduğunu keşfettim. Neden mi? Cevabı çok basit.

Bizler Krallığın ilkelerini demokratik bir zihniyetle anlamaya çalışan bir toplumuz.

Tanrı'nın Krallığı bir demokrasi değildir. Bu nedenle, eğer Tanrı'ya demokratik bir zihniyetle yaklaşırsak, O'nunla bağlantı kuramayız. O'nun yetkisinin sağladığı korumadan mahrum kalır ve kolayca yoldan çıkabiliriz. İsa'nın bizim

kuşağımızdan birçoklarının aldanacağını söylemesinin nedeni bu olabilir mi? Günümüzde, her zamandan daha çok, kültürümüzde yetkiyi göz ardı ediyoruz; ama daha kaygı verici olan şey bu durumun sadece seküler toplumda değil, imanlıların arasında da görülmesidir. Her meşru yetkinin Tanrı'dan geldiğini ve korunma, sağlıklı ve esenlik için verildiğini her zaman aklımızda tutmalıyız.

Bu Batılı zihin yapısı Amerika'da pek çok kilise bölünmelerinin ve çok sayıda insanın kiliseyi terk ederek evlerde toplanmalarının ana nedenidir. Bu imanlılar bizzat İsa Mesih tarafından kurulan yetkinin altında olmak istemezler. Şöyle diyebilirsiniz, Ama John, Çin'de de imanlılar ev kiliselerinde toplanıyorlar. Evet, bu doğru, ama kamuya ait alanlarda açıkça toplanamadıkları için buna mecbur kalıyorlar. Ayrıca Tanrı'nın Sözü'nün ilkelerine göre son derece düzenliler. Şaşırıcı bir yetki yapısına sahipler.

Yıllar önce, Çin'deki yeraltı kilisesinin beş önderiyle bir araya gelmem istendi. Bu beş önder on milyonlarca imanlıya gözetmenlik yapmakla sorumluydu. Yeraltı kilisenin önde gelen ihtiyarlarıydı. O kadar düzenliler ki, hizmetimiz kiliselerine yarım milyona yakın kitap gönderdi ve tüm kitaplar birkaç gün içinde dağıtıldı. Kutsal Kitap yetkisiyle uyumlu bir yapıları vardır.

Amerika'da mantar gibi biten birçok ev kilisesi ise böyle değildir. Gerçek Yeni Antlaşma yönetimini ve mesuliyetini sergilemiyorlar. Mektuplara dikkat ederseniz, Pavlus'un Titus ve Timoteos gibi elçilere gönderildikleri kiliselerde ihtiyarlar atamalarını ve bu önderlerin kiliseleri eğitmesi, teşvik etmesi, azarlaması ve bina etmesi gerektiğini söylediğini görürsünüz. İsa'nın kurduğu yetki yapısının getirdiği bir mesuliyet vardı. Bu ülkedeki ev kiliselerinde çoğu zaman bunu görmezsiniz. Bunun yerine, kilise ve dolayısıyla her türlü yapı tarafından hayal kırıklığına uğratılmış, kırılmış ve gücümüş birçok imanlıyla karşılaşsınız. Özerk bir ev tecrübesine sınırlar ve böylece mesuliyet duymadan kilise toplantısı yaparlar.

Kiliseyi kuranın insan değil, İsa olduğunu hatırlamalıyız. (Ve kilisenin her zaman kusurları olmuştur— Pavlus'un mektuplarını okuyun.) Elçilerin İşleri kitabını okursanız, imanlıların topluca ve evlerde toplandığını fark edersiniz. Evlerde toplanmak iyidir, ama önderlik ve mesuliyet olgun ihtiyarlar tarafından sağlanmalıdır.

Lütfen anlayın, tüm ev kiliselerine karşı bir kampanya yürütmüyorum. Dünyanın her yanında çok sayıda canlı ev kiliseleri vardır. Ama bu kiliseler kendilerini Mesih'in bedeninin parçası olarak görürler. Hayal kırıklığı, acı ya da uyumsuzluk nedeniyle kendilerini izole etmezler.

Kilisenin esasen üyeleri dışındakiler için var olduğunu unutmak kolaydır. Kiliseyi tüketici hareketinin bir başka kurbanı haline getirdik, ama kilise bizim rahatımızı besleyen bir başka alan olmak için var olmamıştır. Kilise, şimdiki durumumuza meydan okuyan ve iman yolculuğunda ilerlememiz için bizi teşvik eden önderler ve insanlarla omuz omuza gelmemiz içindir.

Bütün Meşru Yetkiler Tanrı'dan Gelir

Romalılar Mektubu'ndaki ayetlere geri dönersek, her birimizin baştaki yönetime bağlı olması gerekir. Neden? "Çünkü Tanrı'dan olmayan yönetim yoktur" (13:1). Evrendeki bütün meşru yetkilerin kaynağı Tanrı'nın tahtıdır. Eğer Tanrı'nın Ruhu'ndan doğduysanız, yetkiyi fark eder ve onurlandırırınız. Aslına bakarsanız, bana yetkiye saygı duymayan birini gösterin, ben de size Tanrı'nın çocuğu olmayan birini göstereyim. Tanrı'yla karşılaştığınızda yetkiyle karşılaşırınız, çünkü Tanrı ve yetkisi birbirinden ayrılmaz. Tövbe duasını edip etmediği ya da her hafta kiliseye düzenli olarak gidip gitmediği önemli değildir. Yüreğinde yetkiye saygı duymayan biri gerçek bir kutsal değildir.

Belki de şöyle söylüyorsunuz, "John, bunu söyleme cesaretini nasıl buluyorsun?" İsa, gerçek imanlıları formüle benzer bir dua etmelerinden değil, meyvelerinden tanıyacağımızı söyledi. Tanrı'yı gerçekten tanıyan ve seven bir kimse O'nun yetkisini tanıyan biridir, çünkü Tanrı'yı tanımak yetkiyi tanımak demektir.

Pavlus Romalılar'da şöyle devam eder, "Var olanlar Tanrı tarafından kurulmuştur" (13:1). Yönetimlerin insanlar tarafından seçildiğini söylemediğini dikkat ettiniz mi? Hayır, bizzat Tanrı onları kurmaktadır. Esasen bu ayette kurulmuştur ifadesi için kullanılan Grekçe sözcük *tasso*'nun anlamı "atanmak, belirlenmek ya da tesis etmektir." Bu sözcük hiçbir şekilde "tesadüfi" anlamı taşımaz. Doğrudan atama demektir. Tüm yetkilileri Tanrı atadığından onlara saygısızlık ettiğimizde ve boyun eğmeyi reddettiğimizde, arkalarındaki Yetki'yi reddetmiş oluruz. Farkında olalım ya da olmayalım, Tanrı'nın düzenine ya da kuralına karşı direniriz. Tanrı'nın verdiği yetkiye karşı koyduğumuzda, bizzat Tanrı'ya karşı koyarız. İşte bu nedenle elçi şöyle yazar, "Bu nedenle, yönetime karşı direnen, Tanrı buyruğuna karşı gelmiş olur" (13:2).

Bu gerçeğin ilk ne zaman farkına vardığımı hatırlıyorum. 1992'de Bill Clinton ABD başkanı seçildi. Yaklaşık üç gün boyunca üzgün ve öfkeliydim. Sonra Kutsal Ruh, bana hiç kimsenin O'nun bilgisi dışında göreve gelmediğini açıkladı. Yüreğimdeki bu vahiy sayesinde Başkan Clinton'u eleştirmek yerine,

48 ONURUN ÖDÜLÜ

ona saygı göstermeye, onun için dua etmeye ve Tanrı'ya şükretmeye başladım. Tanrı, Elçi Pavlus aracılığıyla bize şöyle söylüyor, "Her şeyden önce şunu öğütlerim: Tanrı yoluna tam bir bağlılık ve ağırbaşlılık içinde sakin ve huzurlu bir yaşam sürelim diye, krallarla bütün üst yöneticiler dahil, bütün insanlar için dilekler, dualar, yakarışlar ve şükürler sunulsun" (1. Timoteos 2:1-2).

Sakin ve huzurlu bir yaşamın yetkiye saygı çerçevesinde mümkün olduğuna dikkat edin. Tanrı'nın yetkiyi onurlandıranlara verdiği ödüllerden biri budur. Eğer biz imanlılar yetkilileri onurlandırmazsak, kendi başımıza dert açarız.

Yönetimlerle iki türlü dert yaşarız. Birisi kendi başımıza getirdiğimiz; diğeri ise doğruluk uğruna gelendir. Elçi Petrus ikisine de değinir; birinciyle ilgili olarak şöyle der: "Çünkü günah işleyip dövüldüğünüzde dayanırsanız, bunda övülecek ne var?" (1. Petrus 2:20). Basit bir ifadeyle, eğer yanlış bir şey yaparsak cezalandırılırız. Ya da daha da basitleştirecek, eğer duruşaretinde geçtikten sonra dikiz aynanızda mavi ve kırmızı ışıklar görüyorsanız, Şeytan'ı suçlamayın. Neden? Tanrı'nın yönetimleri tesis etmesinin bir nedeni budur: "İyilik edenler değil, kötülük edenler yöneticilerden korkmalıdır. Yönetimden korkmamak ister misin, öyleyse iyi olanı yap, yönetimin övgüsünü kazanırsın" (Romalıllar 13:3). Bu nedenle, kendi başımıza açtığımız dertlerden kaçınmak kolaydır; sadece yönetime boyun eğin ve sorun yaşamazsınız.

Diğer dert türü doğruluk uğruna çekilen zulümdür. Doğru olanı yaptığımızda yetkililer tarafından cezalandırılmak zulümdür. Petrus bunu şöyle açıklar: "Ama iyilik edip acı çektiğinizde dayanırsanız, Tanrı'yı hoşnut edersiniz. Nitekim bunun için çağrıldınız. Mesih, izinden gidesiniz diye uğrunuza acı çekerek size örnek oldu" (1. Petrus 2:20-21).

Kötü muamele gördüğümüz halde iyi bir işçi, öğrenci, vatandaş, kilise üyesi vs. olmaya devam etmek yönetimi en yüksek düzeyde onurlandırmaktır. Bize kötü davrananları değerli saymaya devam etmek yüreklerimizde RAB korkusu gerektirir.

Bu sözlere kulak vermek yerine günümüzde birçokları şöyle itiraz eder, "Ben özgürüm, Hristiyanım, özgür bir ülkede yaşıyorum, bu saçmalığa katlanmak zorunda değilim!" Evet, özgürsünüz, ama Tanrı'nın Sözü'nün ne dediğini hatırlayın: "Kardeşler, siz özgür olmaya çağrıldınız. Ancak özgürlük benlik için fırsat olmasın" (Galatyalılar 5:13). Haksız davranışları doğru biçimde ele alan bir yaşama çağrıldık. Petrus'un sözlerini dinlemeye devam edelim: "Nitekim bunun için çağrıldınız. Mesih, izinden gidesiniz diye uğrunuza acı çekerek size örnek oldu" (1. Petrus 2:21).

İsa'nın örneği neydi? Yaptığı her şey doğru olduğu halde yanlış yaptığı gerekçesiyle yetkililer tarafından haksızca cezalandırıldı. Bu durum çağlardır sorulan şu soruyu akla getirir: Özellikle haksızlığa uğradığımız zaman tanrısız yönetimlere boyun eğmeli ve hatta onurlandırmalı mıyız?

Tanrısız Yetki Var mı?

Birçokları itiraz ederek bana şöyle dedi, "Ama John, bazı çok katı ve hatta kötü yönetimler biliyorum. Onları Tanrı'nın atadığını mı söylüyorsun? Ve dahası, bunlara boyun mu egeceğiz? Bunlar istisna değil mi?"

Bu doğru. Kötü, zorba ve adaletsiz birçok yönetimler vardır; aslında Kutsal Yazılar bunlarla dolu. Tanrı'nın Sözü'nde ne söylediğini aklımızda tutmalıyız. Bütün yönetimlerin yetkisinin Tanrı'dan geldiğini söyler, ama tüm yönetimlerin tanrısal olduğunu söylemez.

Tanrı, Yeni Antlaşma yazarları aracılığıyla yönetimlere bağlı olma buyruğunu verirken, elbette tanrısız yetkililer olacağını biliyordu. Aslında, Kutsal Yazılar'da birçok tanrısız yöneticiden hâlihazırda söz edilmişti. Firavuna bakın. Tanrı'nın antlaşma halkı olan İbrahim'in torunlarına zalimce davrandı. Onlara baskı yaptı, onlara şiddet uyguladı ve hatta bebeklerini öldürttü.

Firavun yetkisini nereden aldı? Kutsal Yazılar'a göre, Tanrı Firavun'a şöyle söyledi, "Seni ayakta tuttum" (Çıkış 9:16). Pavlus, mektuplarından birinde bunu teyit etti (Romalılar 9:17) ve iki kişinin tanıklığıyla bir gerçek doğrulanır (Yuhanna 8:17). Firavunu, insanların ya da Şeytan'ın değil, ama Tanrı'nın yükselttiğine ve yetki konumuna getirdiğine şüphe yoktur. Bu durum "Var olanlar Tanrı tarafından kurulmuştur" cümlesiyle uyumludur (Romalılar 13:1).

Babil Kralı Nebukadnessar'a bakın. Yahuda'yı yerle bir ederek tapınağı ve Tanrı'nın halkının çoğunun evlerini ve mallarını yağmaladı. En sonunda bilinen dünyanın her yanına uzanan bir imparatorluk kurdu. Yönetimi sırasında Tanrı'nın yollarına o kadar itaatsiz davrandı ki, aklını yitirdi ve insanlar arasından kovuldu. Yabanıl hayvanlarla yaşadı, öküz gibi otla beslendi; bedeni göğün çiyiyle ıslandı. Saçı kartal tüyü, tırnakları kuş pençesi gibi uzadı (Daniel 4:33). Ancak Tanrı bu adam hakkında açıkça şöyle dedi, "İşte kulum Babil Kralı Nebukadnessar'ı buraya getirtip tahtını harca gömdüğüm bu taşların üzerine kuracağım" (Yeremya 43:10). Tanrı onu "kulum" diye çağırdı, "çünkü Tanrı'dan olmayan yönetim yoktur."

Kral Saul'a bakın. Pek çok hizmetkârın şöyle dediğini işittim, "Saul halkın seçimiydi, ama Davut Tanrı'nın seçimiydi." Bu düşünce Tanrı'nın Sözü'ne göre çok

50 ONURUN ÖDÜLÜ

yanlış bir varsayımdır. Buna benzer cahilce sözler Tanrı'nın halkına zarar verebilir, çünkü bazı meşru yönetimlerin Tanrı tarafından değil, insan tarafından atanabileceğini ima eder. Böyle bir düşünce insanların bazı yönetimlere bağlı olmayıp onları onurlandırmamasına ve dolayısıyla zarara uğramalarına neden olur. Bizzat Tanrı'nın bu dengesiz, çılgın ve tanrısız önder hakkında ne dediğine kulak verin: "Saul'u kral yaptığıma pişmanım. Beni izlemekten vazgeçti. Buyruklarımı yerine getirmedim" (1. Samuel 15:11).

Tanrı'nın "Saul'u kral yaptım" dediğine dikkat edin. Halk değil, Tanrı onu atadı. Bir kez daha "var olan yönetimlerin Tanrı tarafından kurulduğu" doğrulanır.

Kutsal Kitap'ta Tanrı'nın "gönlüne uygun" olduğu söylenen Davut, Saul'un yönetimi altına koyuldu. Ve bu, Tanrı'nın Saul'u kral yaptığını pişman olduğunu söylemesinden sonra gerçekleşti. Bu bir kaza değil, Tanrı'nın planıydı.

Saul, amacına hizmet ettiği sürece başta Davut'a iyilik ve lütufla davrandı. Ancak Davut'un Saul'un tahtını tehdit ettiği ortaya çıkınca, Saul kıskançlıkla doldu ve Davut'u ortadan kaldırmaya çalıştı. Bunun üzerine Davut canını kurtarmak için kaçmak zorunda kaldı.

Sonraki on dört yıl boyunca Davut mağaralarda, çöllerde, uzak diyarlarda ve hatta yabancı bir ülkede yaşayacaktı. Bunu düşünün. On altı yaşından otuz yaşına dek bir ziyaret için bile evine dönemedi. Ailesinden ve arkadaşlarından uzaklara sürüldü. En iyi arkadaşı Yonatan ile görüşemiyordu, çünkü Saul'un saldırısına açık hale gelirdi. Genç bir adam olarak sahip olduğu her şey: çocukluğunun tüm güvenliği, rahatlığı, zevkleri ve eğlencesi sırf Tanrı'nın yetkisi altına koyduğu bir önder yüzünden tam on dört yıl boyunca elinden alındı. Tanrı gönlüne uygun bir adama bunu nasıl yapabildi?

Rab Saul'u kral yaptığını pişman olduğunu söyledikten sonra bile, Davut onu onurlandırdı ve kralına bağlı kaldı. Davut defalarca Saul'a masumiyetini kanıtladı, ancak Saul onu öldürmeye çalışmaktan vazgeçmedi. Birkaç yıl süren sürgünün ardından, Davut önderinin neden olduğu dertleri sonlandırma fırsatı buldu. Eyn Gedi çölünde Saul'u öldürmek için bir imkân doğdu. Kral ve ordusu Eyn Gedi'deki mağarada silahsız durumdaydı ve Davut ve adamlarının silahlı olarak mağaranın arka tarafında gizlendiklerinden habersizdiler. Davut'un adamları Saul'u öldürmesi için onu kışkırttı; hatta Tanrı'nın Sözü'nü hatalı yorumlayarak Davut'a, "İşte RAB'bin sana, 'Dilediğini yapabilmen için düşmanını eline teslim edeceğim dediği gün bugündür' dediler" (1. Samuel 24:4).

Aslında şunu demeye getiriyorlardı, "Kral Saul bir deli ve ulusumuzu mahvediyor, masum aileleri ve kâhinleri katletti. Peygamber Samuel İsrail'in

gelecek önderi olarak seni meshetti; Tanrı böyle buyurdu. Eğer önce sen onu öldürmezsen, o seni öldürecek. Bu nefsi müdafaadır ve her mahkeme bunu maruz görür ve seni suçsuz bulur!” Bu gayet mantıklı bir savdı ve zaten bariz olan konudan söz etmelerine gerek yoktu: Saul’un Davut’a yönelik mesnetsiz suçlamaları ve saldırıları hepsinin hayatını çekilmez kılmıştı.

İsrarları Davut’u ikna etmedi, ama ona bir fikir verdi. Saul’un cüppesinin eteğinden gizlice bir parça keserek masum olduğunu ona kesin olarak kanıtlayacaktı. Eğer Saul Davut’un onu öldürme fırsatı bulmasına rağmen bunu yapmadığının kanıtını görürse, Davut’un krallığı çalınmayacağına ikna olarak onu öldürmekten vazgeçecekti.

Önderinin eteğinden bir parça kestikten hemen sonra, Kutsal Kitap Davut’un kendini suçlu bulduğunu yazar. Kralına saygısızlık etmişti. Böyle bir şeyi nasıl yapabilir? Adamlarına sertçe konuştu ve Saul’a saldırmalarına izin vermedi, “Efendime, RAB’bin meshettiği kişiye karşı böyle bir şey yapmaktan, el kaldırmaktan RAB beni uzak tutsun” (a. 6–7).

Ne var ki, Davut kralın eteğinden bir parça kesmiş olduğundan, planına devam etmeye ve masumiyetini kanıtlamaya karar verdi. Uzak bir mesafeden önderine bağırdı:

“Davut sana kötülük yapmak istiyor” diyenlerin sözlerini neden önemsiyorsun? Bugün RAB’bin mağarada seni elime nasıl teslim ettiğini gözünle görüyorsun. Bazıları seni öldürmemi istedi. Ama ben seni esirgeyip, “Efendime el kaldırmayacağım, çünkü o RAB’bin meshettiği kişidir” dedim.

Ey baba, cüppenin eteğinden kesilmiş, elimdeki şu parçaya bak; evet, bak! Cüppenden bir parça kestim, ama seni öldürmedim. Bundan ötürü içimde kötülük ve başkaldırma düşüncesi olmadığını iyice bilesin. Sana kötülük yapmadığım halde sen beni öldürmeye çalışıyorsun. RAB aramızda yargıç olsun ve benim öcümü senden O alsın. Ama ben elimi sana karşı kaldırmayacağım.

— 1. Samuel 24:9-12

Eğer alınması gereken bir ölçü varsa ki, mutlaka vardı, Davut öcünü Tanrı’ya havale etti ve Saul’u onurlandırmaktan başka hiçbir şey yapmadı. Hatta hayatını çekilmez hale getiren adamı “baba” diye çağırdı.

Davut’un iyiliği karşısında hayrete düşen Saul ona şöyle karşılık verdi, “Sen benden daha doğru bir adamsın. Sana kötülük yaptığım halde sen bana iyilikle karşılık verdin” (a. 17). Daha sonra Saul adamlarıyla birlikte oradan ayrıldı.

Davut'un En Büyük Onur Sınavı

Artık Davut masumiyetini kanıtladığına göre, Saul'un onu rahat bırakacağını düşünebilirsiniz. Ancak bu zalim önder böyle düşünmedi. Kısa süre sonra, Saul Davut'un Hakila Tepesi'nde gizlendiği haberini aldı. Bunun üzerine Saul, üç bin seçme İsraili askerle birlikte Davut'u aramaya çıktı.

Davut'un yüreğindeki hüsrani hayal edebilir misiniz? Kısa süre önce Saul'a suçsuz olduğunu kanıtlamıştı, ama Saul gene de onu öldürmeye çalışmaktan vazgeçmedi. Bu durum Davut'un umudunun doğru çıkmadığının kesin kanıtıydı: önderi soğukkanlı bir caniydi. Bu hiddet vericiydi. Onu meşru müdafaa ile kolayca öldürebileceğim halde canını bağışlayarak onu onurlandırdım ve bahsettiğim onurun karşılığı bu mu olacaktı? Birçokları böyle bir tutum karşısında şöyle düşünür, “Şimdi bu yaptığını gerçekten ödeyeceksin!”

Bir süre sonra Davut, RAB'bin Saul ve ordusuna derin bir uyku verdiği öğrendi (1. Samuel 26:12). Saul'un ordugâhına gizlice sızmaya istekli adamları çağırırdı. Yoav'ın küçük kardeşi Avişay gönüllü oldu (bunlar kana susamış iki kardeşti).

Böylece, Davut ve Avişay gece vakti Saul'un ordusunun kamp yaptığı yere geldiler. Saul ordugâhın ortasında Avner'in yanında uyuyordu. Sonra Avişay Davut'a şöyle dedi, “Bugün Tanrı düşmanını senin eline teslim etti. Şimdi bırak da, onu kendi mızrağıyla bir atışta yere çakayım” (a. 8).

Davut'un tereddüt ettiğini hayal edebiliyorum. Şöyle düşünmüş olabilir, Sadece benim değil, ama adamlarımın ve sevgili halkımızın tüm dertlerine şu anda son verebilirim. Bana tümüyle sadık bu izleyicim sadece benim için değil, ama beni izleyen herkes için yapılacak en akıllıca şeyi bana öneriyor. Bu sadık adamlar ailelerini yeniden görmek istiyor. Neden adamlarıma değil de, Saul'a sadık kalmalıyım? Saul bana yalan söyledi. Hain olduğumu söyleyerek halkın önünde itibarıma zarar verdi. Babamın evinde bir oğul ve İsrail'in bir vatandaşı olarak sahip olduğum hakları çaldı. Karımı elimden aldı ve bir başkasına verdi (1. Samuel 25:44). Her şeyimi elimden aldı.

Düşünceleri Davut'un yoluna kendisini adanmış olan sadık Avişay'ın sözleriyle bölündü. “Davut, ne yapıyorsun? Bu canavarın işini bitirmem için neden buyruk vermiyorsun?”

Avişay'ın şöyle devam ettiğini görür gibiyim, “Bunu yapmamayı düşündüğünü sakın söyleme. Defalarca suçsuz olduğunu kanıtladın. Eyn Gedi mağarasını hatırla. Eline düşmüştü, ama canını bağışladın. Ona olan sadakatini kuşkuya yer bırakmayacak biçimde kanıtladın, ama o hâlâ seni öldürmeyi düşünüyor.

Bu meşru müdafadır; her mahkemede aklanacaktır.”

Gene tepki yok.

Artık Avişay'ın sabırsızlandığını görebiliyorum. “Ey Davut, İsrail'in kralı olarak Peygamber Samuel tarafından meshedildin. Halkımızı bu kötü kraldan kurtaracak olan kişi sensin. Sırf bize ekme verdiler diye Nov Kenti'ndeki seksen beş kâhini karıları ve çocuklarıyla birlikte nasıl katlettiğini hatırlamıyor musun (1. Samuel 22)? O korkunç bir katil!”

Sonunda Avişay patlar, “Davut, sence Tanrı neden bu orduya uyku verdi? Halkımızı bu kötü kraldan kurtarman için böyle yaptı!”

Davut sadık arkadaşının öğüdünü tarttı. Kulağa ne kadar mantıklı gelse de, Tanrı'nın öğüdüyle uyumlu değildi. Bu nedenle Davut, hem Avişay'ın sözlerini hem de meşru müdafaa fikrini göz ardı ederek sertçe konuştu, “Onu öldürme! RAB'bin meshettiği kişiye kim el uzatırsa, suçlu çıkar. Yaşayan RAB'bin adıyla derim ki, RAB kendisi onu öldürecektir; ya günü gelince ölecek, ya da savaşta vurulup yok olacak. Ama RAB'bin meshettiği kişiye el uzatmaktan RAB beni uzak tutsun!” (1. Samuel 26:9–11).

Davut bu sözlerle hizmetkârını durdurduktan sonra oradan uzaklaştılar.

Tanrı neden bütün orduya derin bir uyku verdi? Davut'un yüreğini sınamak için. Tanrı'nın gönlüne uygun bir adam olarak mı kalacaktı yoksa Saul gibi işleri kendi ellerine mi alacaktı? Tanrı tarafından meshedilmiş birini onurlandırmayarak Tanrı'ya onur vermeyecek miydi? Davut için hayatını tanımlayacak bir andı.

Kral Saul Davut'u aşışlamak için elinden geleni yapmasına rağmen, Davut gene de kralını onurlandırdı. Ödülü Davut'un hayal edeceğinden büyük olacaktı. Zalim de olsa önderine değer veren ve saygı gösteren bu adam için Tanrı'nın ne dediğine bakın:

Kulum Davut'u buldum,
Kutsal yağım ile onu meshettim.
Elim ona destek olacak,
Kolum güç verecek.
Düşman onu haraca bağlayamayacak,
Kötüler onu ezmeyecek.
Düşmanlarını onun önünde kıracağım,
Ondan nefret edenleri vuracağım.
Sadakatim, sevgim ona destek olacak,
Benim adımla gücü yükselecek...

54 ONURUN ÖDÜLÜ

Bir kez kutsallığım üstüne ant içtim,
Davut'a yalan söylemeyeceğim.
Onun soyu sonsuza dek sürecek,
Tahtı karşımda güneş gibi duracak,
Göklerde güvenilir bir tanık olan ay gibi
Sonsuza dek kalacak.

— Mezmur 89:20-24, 35-37

Davut Saul'un zalimliğinin ötesine bakarak sahip olduğu yetkiyi gördü. Onur ilkesine göre yaşadı; eğer Tanrı'nın yetki verdiği kişiyi onurlandırırsa, aslında Tanrı'yı onurlandırmış olacaktı. Ve eğer Tanrı'yı onurlandırırsa, Tanrı da onu onurlandıracaktı. Yukarıdaki ayetlerde Tanrı'nın Davut'a bahsettiği büyük onur net olarak görünür. Gerçekten büyük bir ödül!

Bu olaydan kısa süre sonra Tanrı Saul'u yargıladı— Filistliler onu savaşta öldürdü. Davut Saul'un ölüm haberini aldığı anda, Saul ve Yonatan için bir ağıt yazdı ve sonra tüm Yahudalılar'a bu ağıdı öğretti. Tanrı tarafından yargılandık-tan sonra bile önderini onurlandırdı.

Bir insana meşru yetki verenin bir başka insan ya da şeytani güçler değil, Tanrı olduğunu belirten birkaç Kutsal Kitap pasajını inceledik. İnsanlık tarihi boyunca, davranışları ister iyi ister zalimce olsun her önder Tanrı tarafından atanmıştır. Önderler asla kazayla değil, belli bir nedenle belirlenirler. Tanrı'nın hatasız sözünü yeniden tekrar edeyim: "Tanrı'dan olmayan yönetim yoktur. Var olanlar Tanrı tarafından kurulmuştur."

Zorba bir önderin yetkisi Tanrı'dandır. Ancak, zalimce davranış Tanrı'dan kaynaklanmaz. Önder Tanrı'ya hesap verecektir, ama bu arada onun yönetimi altında olanlar Davut gibi sınanacaklardır. Eğer onurlandırılırsa, ödülleri büyük olacaktır.

Yönetimlerin sahip olduğu tüm yetkinin Tanrı tarafından atandığını gördük. Sonraki bölümde şu soruyu derinlemesine inceleyeceğiz: Zorba ya da kötü olduğunda bile yönetime boyun eğecek miyiz?

Zorba Yönetim

Geçen bölümde Kutsal Yazılar'dan tüm meşru yönetimleri, hatta zorba olanları bile Tanrı'nın atadığını öğrendik. İyi bir Tanrı nasıl olur da zalim kişileri yetkili konuma getirir? Bunun yanıtı basittir: Tanrı yetkinin kaynağıdır, ama zorbalığın yaratıcısı değildir. Zorba eylemlerinden ötürü Tanrı değil, insanlar sorumludur. Bu gerçeği zihnimize iyice yerleştirin: tüm yönetimler Tanrı'dandır, ama tüm yönetimler tanrısal değildir.

Şimdi çağlardır sorulan bir diğer soruyu ele almalıyız. Yönetimdekiler bize kötü davrandığında zorba yönetimlere boyun eğmeli miyiz? Bunun cevabını Davut'un hayatında görebiliriz. Onun örneği, Tanrı'nın isteğinin tanrısal olmasa da yönetimlere boyun eğmemiz olduğunu gösterir. Ama bunu bir adım ileri götürelim; doğrudan iştelim. Bunun için Elçi Petrus'a dönüyoruz:

Ey hizmetkârlar, efendilerinizin yalnız iyi ve yumuşak huylu olanlarına değil, ters huylu olanlarına da tam bir saygıyla bağımlı olun.

— 1. Petrus 2:18

İyi ve yumuşak huylu önderlere sahip olmak gelişimimiz ve büyümemiz için önemlidir. Ne var ki, Petrus sadece iyi ve yumuşak huylu olanlara işaret etmez, ayrıca ters huylu ve zalim olanlara da bağımlı olmamızı belirtir.

Ayette “tam bir saygıyla” dediğine dikkat edin. Burada verdiği buyruğun sırrı yatar. Gerçek onurun yürekten kaynaklandığını ve Rab korkusundan doğduğunu hatırlayın. Biz Amerikalılar yönetimlere şöyle demeye meyilliyiz, “Seni onurlandırmam ve sana bağımlı olmam için önce saygımı kazanmak

zorundasın.” Ancak Peygamber Yeşaya’ya göre Rab korkusu gözle gördüğüne göre yargılamaz, kulakla işittiğine göre karar vermez; adaletle yargılar (Yeşaya 11:3). Bu nedenle, bir kimsenin yüreğindeki Rab korkusu önderine şöyle der, “Üzerimdeki yetkinin Tanrı’dan kaynaklandığının farkındayım. Bu nedenle şimdiden saygıma ve onuruma sahipsin. Bunu kazanmak zorunda değilsin, çünkü davranışını değil, konumunu onurlandırıyorum.”

Bir kez daha buyruğa dikkat edin: “Yalnız iyi ve yumuşak huylu olanlarına değil, ters huylu olanlarına.” Bir gün bu ayet üzerinde düşünürken aklıma şu geldi, Bir dakika, ters huylu mu? Belki Yeni Kral James çevirisi bu sözcükte biraz aşırıya kaçmış olabilir. Grekçesi’ne bakayım.

Baktığım ilk sözlük Thayer’s idi; “Ters huylu” için kullanılan Grekçe sözcüğün skolios olduğunu keşfettim. Bu sözcüğü “zalim, kötü, sapkın, sahtekâr, adaletsiz ve küstah” olarak tanımlıyordu. Sandalyemden fırladım, Tamam, belki atladı, başka bir kaynağa gideyim diye düşündüm. Sonra Grekçe Yeni Antlaşma sözcüklerinde uzman olan W. E. Vine’in sözlüğüne baktım. Bu sözcüğü “tiran, zorba ya da insafsız efendiler (önderler)” olarak tanımlamıştı.

Araştırmaya devam ettim. Diğer çevirilerin NKJV’den daha da katı olduğunu keşfettim. Yeni Yüzyıl çevirisinde şöyle diyordu, “Sadece iyi ve şefkatli olanları değil, aldatıcı olanlara da...” Çağdaş İngilizce çevirisinde şöyle yazıyordu, “Bunu sadece şefkatli ve düşünceli olanlara değil, zalim olanlara da yapın”. Yeni Amerikan Standart Kutsal Kitap çevirisinde ise “mantıktan yoksun” ifadesi geçiyordu.

Şimdi şunu sormalıyız, “Tanrı çocuk istismarcısı mıdır?” Hayır, binlerce kere hayır! O evrendeki en iyi Baba’dır. O’nda sadece sevgi yoktur; O sevgidir. O halde şunu düşünelim: sevecen göksel Babam çocuğuna sert, zalim, zorba, sahtekâr, adaletsiz, insafsız, sapkın ve aldatıcı bir öndere bağımlı olmasını mı söylüyor? Üstelik bunu sadece istemekle kalmıyor, ayrıca buyuruyor mu? Bunun pek çok nedeni vardır, ama tek bir cümleyle özetlemek gerekirse şöyle denebilir: benim yararım için!

Bu önderleri onurlandırmanın üç yararı vardır. Birincisi, eğer haksızlığa uğrarsak, itaatimiz sayesinde davamızı adaletle yargılayan Tanrı’ya bırakırız (1. Petrus 2:21–23). Eğer işleri kendi ellerimize alırsak, Tanrı geri çekilir ve tek başımıza kalırız ki, bu felaket olur. Çoğunlukla, konu yönetimle ilgili olduğundan, sıkıntılı bir duruma düşeriz. Nadir durumlarda savaşı kazanabiliriz, ama en nihayetinde sorun yaratacak ya da kirliliğe neden olacak ruhsal bir yara ya da acı bir kök bırakır.

İkinci olarak, Petrus haksız davranışlara onur ya da kutsama ile karşılık verdiğimizde neler olacağını söyler: “Kötülüğe kötülükle, sövgüye sövgüyle değil, tersine, kutsamayla (onurla) karşılık verin. Çünkü kutsanmayı miras almak için çağrıldınız” (1. Petrus 3:9).

Bize karşı merhametsiz olanları onurlandırarak (değer vererek, bağımlı olarak ve kutsayarak) haksız davranışa doğru karşılık vermeye çağrıldık. Neden buna çağrıldık? Kutsamayı (ödül) miras alacak duruma gelmek için. Bu yüzden özellikle yetkili biri size kötü davranıyorsa, heyecanlanabilirsiniz, çünkü ödül almak üzere hazırlanıyorsunuz!

Bir Terfi Ödülü

Daha önce mini bir kitapta yazdığım bir hikâyeyi paylaşmak istiyorum. Bize kötü davrananları onurlandırdığımızda Tanrı'nın bizi ödüllendirmek için nasıl çalıştığının klasik bir örneği.

Adı Al Brice olan yakın bir pastör arkadaşım var. Yıllar önce Dallas'ta bir kiliseye pastörlük yapıyordu ve bir Pazar sabahı 1. Petrus Mektubu'ndan bir paylaşım yaptı. Al konuşmasını bitirdikten sonra, kilisenin üyelerinden biri (ona Brian diyeceğim) Al'a yaklaşarak onunla acil bir sorununu paylaştı. “Pastör Brice,” dedi, “Çok büyük bir sigorta şirketinde orta düzey yöneticiyim. Yıllardır gayretle çalıştım ve başkan yardımcılığı sırası bana geldi. Tüm çalışma arkadaşlarım terfinin benim hakkım olduğunu biliyordu. Bu işi gerçekten hak ediyordum. Ama pozisyon açıldığı zaman, şirket pozisyonu bir başkasına verdi.”

“Neden?” diye sordu Pastör Al.

“Çünkü diğer adam beyaz ve bense siyahım. Pastör, bu ırkçılık. Ve bunu kanıtlayabileceğime inanıyorum. Aslında gelecek hafta dava açmaya hazırlanıyordum. Ama bu sabah verdiğin vaaz aklımı karıştırdı!”

Pastör Brice Brian'a baktı ve şöyle dedi, “Bunu Tanrı'nın yoluyla mı yapmak istiyorsun yoksa kendi yolunla mı?”

Brian tereddütsüz yanıtladı, “Pastör, Tanrı'yı tüm yüreğimle seviyorum. Bunu O'nun yoluyla yapmak istiyorum; bu yüzden seninle konuşuyorum. Lütfen benimle birlikte dua et.”

Al “Elbette” dedi ve birlikte başlarını eğerek bu meseleyi adil yargıç olan Tanrı'nın ellerine teslim ettiler.

Ertesi sabah Brian işe gitti ve terfi edilen adamı onurlandıracak ilk kişi olmak istiyordu. Adamın ofisine gitti, elini uzattı ve yüzünde büyük bir gülümsemeyle “Yeni görevinden ötürü seni kutlarım ve takımının en çalışkan üyesi ola-

çağımı bilmeni istiyorum” dedi. Bu yaklaşımın adamı ne kadar rahatsız etmiş olduğunu tahmin edebilirsiniz, çünkü o da bu terfinin yanlış kişiye gittiğinin farkındaydı. İşler bu şekilde yürümemiş olsaydı, Brian onun yöneticisi olacak ve masada o oturacaktı.

Aradan haftalar geçti ve hiçbir şey olmadı. Bunu anlamalısınız— çoğunlukla böyle olur. Tanrı'nın yargısı ya da kurtarışı elbet gelecektir, ama çoğu zaman umduğumuzdan daha geç gelir! Ama Brian uğradığı haksızlık üzerinde durmadı. Aksine onurlandırma yolunu seçti. Görevlerini en üst düzeyde yapmaya devam etti.

Bir gün rakip bir şirketten Brian'a bir telefon geldi. Bu şirket Dallas'ta bölge ofisi olan devasa bir uluslararası sigorta şirketi idi. Telefonun diğer ucundaki adam şöyle dedi, “Ortak müşterilerimizle nasıl ilgilendiğini izliyoruz. Çok etkilenidik. Gelip bizimle çalışmak ister misin?”

Brian'ın bu konuda uzun uzadıya düşünmesi gerekmiyordu. “Hayır, ilgilenmiyorum,” dedi. “İş değiştirmek istemiyorum. Bu şirkette yıllardır çalışıyorum. Harika mali haklarım ve sağlam bir müşteri portföyüm var. Müşterilerim ve çalışma arkadaşlarım itibarımı ve karakterimi tanıyor. İyi durumdayım. Gerçekten değiştirmek istemiyorum. Teşekkürler, ama ilgilenmiyorum.”

Telefondaki adam ısrarcıydı. “Lütfen sadece bir öğle yemeğinde buluşup konuşalım. Bunun ne zararı olabilir?”

Brian daha kesin konuşmayı denedi. “Size söylüyorum, zamanınızı boşa harcıyorsunuz. İlgilenmiyorum” dedi.

Telefonun diğer ucundaki adam sanki duymuyor gibiydi. “Ah, haydi ama! Bizimle sadece bir yemek yer misin?”

Brian bıkkın bir halde çabalamaktan vazgeçti, “Tamam, sizinle görüşeceğim.” Bir tarih belirlendi ve randevu günü geldi. Brian ve diğerleri selamlaştı ve yemeklerini sipariş ettiler. Sigorta şirketinin yöneticilerinden biri şöyle dedi, “Brian, seni bir süredir izliyoruz ve hesaplarını ele alma tarzından çok etkilenidik. Yöneticilerimiz bizimle çalışmanı çok istiyorlar.”

Brian başını salladı. “Daha önce telefonda söyledim. Zamanınızı boşa harcıyorsunuz. İşimi değiştirmek istemiyorum. İstikrarı severim. Süper mali haklarım var. Şirketime çok yatırım yaptım. Böyle bir risk alamam.”

“Tamam, Brian, seni anlıyoruz. Ama senden şunu rica ediyoruz. Eve gidip eşinle konuş. İkiniz birlikte sana ödememizi istediğin maaş miktarına karar verin. Ve bir hafta sonra burada yeniden buluşup konuşalım.”

Brian neredeyse içini çekti ve şöyle yanıt verdi, “Tamam, kabul.”

Evine döndü. Bunların hiçbirini çok ciddiye almamıştı. Sonraki öğle yemeğinden önceki geceye dek karısına teklif hakkında çok fazla şey söylemedi. Brian eşiyile oturuyordu ve sonunda konuştu, “Gerçekten iş değiştirmek istemiyorum. Bizden maaş için bir rakam vermemizi istediler. Bu işten çok sıkıldım, bu nedenle şöyle yapacağım. Madem benden bir maaş belirlememi istediler, çok komik bir şey yapacağım. Onlara şimdi aldığım maaşın üç katını istediğimi söyleyeceğim! Beni kakhahalarla restorandan uğurlayacaklar ve görüşmemiz gerçekten çabuk bitecek.”

Kısa bir mektup yazdı ve istediği maaş olarak şimdi aldığı ücretin üç katını yazdı. Şirketinde hâlihazırda yüksek bir yönetici olduğunu hatırlayın. Bu kadar yüksek bir tutar istemek gülünç görünüyordu.

Ertesi gün Brian öğle yemeğine gitti. Yemekler sipariş edildikten sonra, sigorta şirketi yöneticisi Brian’a bir maaş teklifi belirleyip belirlemediğini sordu.

“Evet,” dedi Brian. Mektubu çıkarmak için ceketinin cebine eline attığı sırada diğer adam onu durdurdu. “Hayır, hayır. Ne kadar maaş istediğini görmemize gerek yok. İlk önce sana ne kadar maaş ödemek istediğimizi görmeni istiyoruz!”

Adam yemek masasının üzerinden bir mektup uzattı. Brian mektubu aldı ve birkaç satır okuduktan sonra neredeyse bayılacak gibi oldu. Teklif ettikleri rakam kazandığı maaşın dört katıydı! Brian ne diyeceğini bilemeden donakaldı. Mektuba bakakalmıştı. Ancak şirketin adamı onun sessizliğini yanlış anlayıp belki de tekliflerinin yeterince yüksek olmadığı sonucuna vardı. Böylece maaş yükseltti ve başka mali haklar ekledi!

Sonunda Brian kendisini topladı ve şöyle dedi, “Beyler, ben bir Hristyanım, bu nedenle bu teklifi eve götürmek ve karımla birlikte bu konuda dua etmek istiyorum. Size geri döneceğim.”

“Tabi, tabi, biraz düşün,” dedi diğerleri.

Brian eve gitti ve karısına durumu anlattı. Birlikte dua ettiler ve Tanrı’nın Ruhu ikisine birden konuştu ve Rab’bin mesajı şuydu, “Oğlum, davayı bana bıraktın. Ben seni haklı çıkardım. Bu benim sana sağladığım terfi. İş kabul et!”

Yıllar sonra, Brian artık Dallas’ta yaşamıyor. O sigorta şirketinin Virginia’daki uluslararası genel müdürlüğünde üst düzey bir yönetici. Brian’ın şimdi çalıştığı şirket, hak ettiği terfiyi almadığı eski işyerine kıyasla bir dev.

Şimdi, bundan nasıl bir ders çıkarmalıyız? Elbette, Brian kendisini savunabilir ve hatta öcünü alabilirdi. Meşru bir yasal davası vardı. Üzerinde ısrar edebileceği yasal hakları vardı. Saygısızlığa maruz kalmış ve haksızlığa uğramış-

ti ve muhtemelen davayı kazanırdı. Ancak davayı kazanmış olsaydı bile, şimdi bulunduğu yerde olmayacaktı. Onun için hazırlanmış bereketi kaçıracaktı! Haksızlığa uğradığında bile yetkilileri onurlandırmayı seçti. Öç almamayı seçti ve davasını Tanrı'nın ellerine bırakarak ödülünü eksiksiz alma yoluna girdi!

Bağımlı Olmaya Karşı Söz Dinlemek

Zorba yönetimlere bağımlı olmamızın üçüncü nedeni, kendimizi haklı çıkarmak yerine Tanrı'ya güvenerek içimizde tanrısal karakterin bina edilmesidir. Petrus şöyle devam eder: "Mesih bedence acı çektiğine göre, siz de aynı düşünceyle silahlanın. Çünkü bedence acı çekmiş olan, günaha sırt çevirmiştir" (1. Petrus 4:1).

Bu mektubun bağlamında, Mesih'in acı çekmesi yönetim tarafından haksız davranışa maruz kalmasıdır. Biz de aynı düşünceyle silahlanmalıyız. Neden? Bize haksız davrandığında bile yönetimi onurlandırmaya çağırıyoruz.

Petrus, bunu yaptığımızda günaha son vereceğimizi belirtir. Bunu söylemenin bir diğer yolu ruhsal olgunluğa erişmemizdir. Pavlus da bunu doğrular, "Yalnız bununla değil, sıkıntılarla da övünüyoruz. Çünkü biliyoruz ki, sıkıntı dayanma gücünü, dayanma gücü Tanrı'nın beğenisini, Tanrı'nın beğenisi de umudu yaratır" (Romalılar 5:3-4). İçimizde dayanma gücü bina oldukça, onuru hak etmeyen davranışlar sergileyenleri onurlandırmamız daha kolay olur. Şimdi daha büyük bir Rab korkusunda yürüyoruz ve karşılığında bize daha büyük ödüller getirecektir.

Şimdi ele aldığımız konulara düzgün bir ilahiyat dengesi getirelim. Kutsal Kitap bize yönetimlere koşulsuz olarak bağımlı olmamızı öğretir; ne var ki, yönetime koşulsuz itaat etmemizi öğretmez.

Bağımlı olmakla itaat etmek (söz dinlemek) arasında fark vardır. Bağımlı olmak tutumumuzla ilgiliyken, söz dinlemek eylemlerimizle ilgilidir. Bu nedenle "İstekli olur, söz dinlerseniz, ülkenin en iyi ürünlerini yiyeceksiniz" denmektedir (Yeşaya 1:19). Bir keresinde Kutsal Ruh tarafından azarlandığımı hatırlıyorum. İşlerin iyi gitmemesi nedeniyle cesaretimi kaybetmiştim. Altı aydır kilisemde Tanrı'dan bereket almıyordum; pastörümün mesajları beni doydurmuyordu. Dua ederken Rab beni bu ayete yönlendirdi ve bereket almamamın nedeninin bu olduğunu söyledi.

Bense, "İtaat ediyorum, söz dinliyorum! Pastörümün ve üstümdeki yetkililerin söylediği her şeyi yapıyorum!" diye karşılık verdim.

Kutsal Ruh hemen şöyle dedi, "Söz dinlerseniz, ülkenin en iyi ürünlerini yiyeceksiniz demedim; bunun yerine şöyle dedim, 'İstekli olur, söz dinlerseniz,

ülkenin en iyi ürünlerini yiyeceksiniz.’ Söz dinlemek eylemlerle, istekli olmak tutumunla ilgilidir. Ve tutumun berbat!”

Birden yürek tutumunun ne kadar önemli olduğunu anladım.

Bir kez daha, hatırlayın, Rab korkusu yürektedir ve onurlandırma kutsal korkudan kaynaklanır.

Bunu Yeni Antlaşma’da görüyoruz. Pavlus der ki, “Önderlerinizin sözünü dinleyin, onlara bağlı kalın. Çünkü onlar canlarınız için hesap verecek kişiler olarak sizi kollarlar. Onların sözünü dinleyin ki, görevlerini inleyerek değil -bunun size yararı olmaz- sevinçle yapsınlar” (İbraniler 13:17). Özellikle üstümüzdeki kişilerin hem sözünü dinlememiz hem de onlara bağımlı olmamızın buyrulduğuna dikkat edin. Söz dinlemek eylemlerimizle ilgilidir; bağımlı olmak yetkiye karşı gösterdiğimiz tutumla ilgilidir. Üstlerimizi onurlandırmadığımızda, bunun onlara değil, bize zarar verdiğine dikkat edin. Ödülümüzü kaybederiz.

Önceden belirtildiği gibi, Kutsal Kitap yetkiye koşulsuz bağımlı olmayı öğretir, ama koşulsuz söz dinlemeyi öğretmez. Kutsal Kitap’ta bir yönetime itaat etmememizi söyleyen tek bir durum var; o da yönetimin günah işlememizi emretmesidir (Tanrı’nın Sözü’ne aykırı bir şey yapmak).

Kutsal Kitap’ta bunun örnekleri vardır; biz sadece birine bakacağız. Babil Kralı Nebukadnessar, boru sesi duyulduğunda herkesin altından heykelinin önünde eğilip ona tapınmasını buyuran bir ferman yayınladı. Fermana göre bu buyruğa uymayanlar kızgın fırına atılacaktı.

O dönemde Babil’de adları Şadrak, Meşak ve Abed-Nego olan üç Yahudi genç yaşıyordu. Bu gençler kralın gözde adamlarıydı, çünkü armağanlı ve bilge kişilerdi. Ne var ki, bu üç genç Tanrı’dan korkuyordu ve kralın çıkardığı ferman Tanrı’nın Musa’ya verdiği ikinci buyruğa doğrudan karşıydı.

Üç genç adam kralın fermanına kasten uymadı. Kral Nebukadnessar’ın olanları duyması an meselesiydi. Kral çok öfkelenmiş ve onları sorgulanmak üzere getirtti. Gençlerin verdiği yanıtı dinleyin: “Bu konuda kendimizi savunma gereğini duymuyoruz. Kızgın fırına atılsak bile, ey kral, kendisine kulluk ettiğimiz Tanrı bizi kızgın fırından kurtarabilir; senin elinden de bizi kurtaracaktır. Ama bizi kurtarmasa bile bil ki, ey kral, ilahlarına kulluk etmeyiz, diktiğin altın heykele tapınmayız” (Daniel 3:16–18).

Tanrı’nın buyruğuna tam bir itaatle bağlı kaldılar, ancak krala onur bahşederek konuştular. Onu “kral” diye çağırarak onurlandırdılar; “Seni zorba kral bozuntusu köpek, dediğini asla yapmayacağız!” demediler. Onunla saygısız bir tutumla konuşmak bu adamı önder atayan Tanrı’ya saygısızlık olacaktı. Buy-

62 ONURUN ÖDÜLÜ

ruklarına itaat etmememiz gerektiğinde bile, yönetimdeki yetkililere bağımlı kalmalıyız (onurlandırmalıyız).

Şadrak, Meşak ve Abed-Nego Tanrı'yı ve kralı onurlandırdılar. İlk önce, korkunç bir fırına atılacaklarını bile bile günah işlemeyi reddederek Tanrı'yı onurlandırdılar. İkinci olarak, kralın yetki konumuna bağımlı kalarak ve nefretle konuşmasına rağmen saygılı bir dille karşılık vererek onu onurlandırdılar. Ona hiçbir şekilde alaycı, tehditkâr ya da küstah bir yanıt vermediler. Onur ilkesiyle yaşadılar. İlk başta kesinlikle öyle görünmemiş olsa da, ödülleri hem büyük hem de eksiksiz olacaktı.

Kral onların derhal fırına atılmalarını buyurdu. Aslında onlara o kadar öfkelenmişti ki, fırının her zamankinden yedi kat daha çok ısıtılmasını buyurdu. Daha sonra askerlerine bu genç Yahudileri giysileriyle birlikte bağlayıp fırına atmalarını buyurdu.

Fırın çok sıcak olduğundan, Yahudileri fırının ağzına götüren askerler alevlerden yanarak öldüler. Sonra şöyle okuyoruz:

Üç adamsa -Şadrak, Meşak, Abed-Nego- bağılı olarak kızgın fırına düştüler. O zaman Kral Nebukadnessar şaşkınlık içinde birden ayağa kalktı. Danışmanlarına, "Biz ateşin içine bağılı üç kişi atmadık mı?" diye sordu. Danışmanlar, "Kuşkusuz, ey kral" diye karşılık verdiler. Kral, "Ben dört kişi görüyorum" dedi, "Ateşin içinde yürüyorlar, bağlarından çözülmüş, hiçbir zarara uğramamışlar. Dördüncünün görünümü de bir ilahi varlığa benziyor." Sonra kızgın fırının kapısına yaklaşarak, "Ey Yüce Tanrı'nın kulları Şadrak, Meşak, Abed-Nego, dışarı çıkıp buraya gelin!" diye seslendi. Bunun üzerine Şadrak, Meşak, Abed-Nego ateşin içinden çıktılar. Satraplar, kaymakamlar, valiler, kralın danışmanları onların çevresinde toplandılar. Adamların bedenlerinde ateşin hiçbir etkisi olmadığını gördüler. Başlarındaki tek saç yanmamış, giysileri değişmemiş, ateşin kokusu üzerlerine sinmemişti.

— Daniel 3:23-27

Bu üç adam yalnızca alevlerin korkunç ıstırapından kurtulmakla kalmadı, ayrıca göksel bir koruyucu onlara katıldı. Bağlanarak fırına atıldılar, ama fırından özgür adamlar olarak sağ çıktılar. Bağları yanıp çözülmüştü, ama giysilerine ateş değmemişti. Dışarı çıktıklarında, ateşin kokusu bile üzerlerine sinmemişti. Ödülleri dışarı çıktıktan sonra belli oldu. Şöyle okuyoruz:

Sonra Şadrak'ı, Meşak'ı, Abed-Nego'yu
Babil İli'nde daha yüksek görevlere atadı.

— a. 30

Terfi edildiler! Yetkili bir kimse bize kötü davrandığında, eğer onları onurlandırırız tıpkı sigorta şirketi yöneticisi ya da az önce okuduğumuz üç Yahudi genç gibi biz de ödüllendirileceğiz. Bu ruhsal bir yasadır: Tanrı'nın bizim üstümüze atadığı kişileri onurlandırarak Tanrı'yı onurlandırırız; bunun karşılığında, Tanrı bizi onurlandıracaktır. Koşulların ötesini görerek bu ruhsal yasaya odaklandığımızda, asla hayal kırıklığına uğramayacağız.

Bu nedenle Petrus şöyle yazar, "İyilik yapmakta gayretli olursanız, size kim kötülük edecek?" (1. Petrus 3:13). Diğer bir deyişle, onur ilkesini yüreğinizin derinlerine yerleştirdiğinizde, kim size ne yapabilir? Özellikle üstünüzdeki yetkililerin kötü davranışına maruz kalmak, bu kötü davranışı doğru ele aldığınız takdirde sizi gelecek bir terfiye ya da ödüle hazırlamaktadır. Bu nedenle sormamız gereken şey şu: onur ilkesinde yürümediğimiz için kaç tane ödülden ya da terfiden yoksun kaldık?

Devlet Yetkililerini Onurlandırmak

İyilik edenler değil, kötülük edenler yöneticilerden korkmalıdır. Yönetimden korkmamak ister misin, öyleyse iyi olanı yap, yönetimin övgüsünü kazanırsın. Çünkü yönetim, senin iyiliğin için Tanrı'ya hizmet etmektedir. Ama kötü olanı yaparsan, kork! Yönetim, kılıcı boş yere taşımıyor; kötülük yapanın üzerine Tanrı'nın gazabını salan öç alıcı olarak Tanrı'ya hizmet ediyor. Bunun için, yalnız Tanrı'nın gazabı nedeniyle değil, vicdan nedeniyle de yönetime bağlı olmak gerekir. Vergi ödememenin nedeni de budur. Çünkü yöneticiler Tanrı'nın bu amaç için gayretle çalışan hizmetkârlarıdır. Herkese hakkını verin: Vergi hakkı olana vergi, gümrük hakkı olana gümrük, saygı hakkı olana saygı, onur hakkı olana onur verin.

— Romalılar 13:3-7

Yukarıdaki ayetlerde devlet yetkililerine “Tanrı'nın hizmetkârları” dendiğine ve onlara hak ettikleri saygıyı ve onuru vermemizin buyrulduğuna dikkat edin. Ayrıca Pavlus'un sadece bazılarını değil, hepsini vurguladığına dikkat edin. Ne zaman bir polis memuru, itfaiyeci, milletvekili, belediye başkanı, vali, savcı, hâkim, bakan ya da devletin bir başka görevlisini görsem yüreğimde güçlü bir duygu hissederim. Devlet, eyalet ya da federal kurumlarına her gittiğimde içimde saygı ve onur yükseldiğini fark ederim. Bunun yüreğimde yaşayan Tanrı korkusundan ileri geldiğini öğrendim.

Geçenlerde önemli bir iş toplantısına yetişmek için acele ediyordum. Okul-

lar o hafta açılmıştı ve iki buçuk ay süren yaz tatili boyunca kent içinde saatte altmış kilometre hızla araba sürebilmiştim. Ancak okullar açıldığında hız sınırı belli saatler arasında otuz kilometreye düşer. Toplantıya yetişme gayretiyle düşük hız bölgesine giriş işaret levhasını görmedim ve elli kilometre hızla devam ettim. Ancak çalılıkların arkasında gizlenmiş motosikletli polisin çakarlarını görünce hemen kenara çektim.

Ehliyetimi ve ruhsatımı sorarken çoğu polis memuru gibi ciddi ve sert bir tutum takınmıştı. Bense saygılıydım ve beni neden kenara çektiğini kesinlikle anladığımı belirterek özür diledim. Yaptığım ihlalle ilgili biraz daha konuştuk. Daha sonra kenara çektiği sürücülerin çoğunun şikâyet ettiğini, bahaneler ürettiğini ve sızlandığını söyledi.

Bense, "Suçluyum, efendim" diye yanıtladım.

Okul bölgesinde hız sınırını aşmanın cezasının 220 dolar olduğunu söyledi. Ama şaşkın bakışlarım altında, ehliyetimi ve ruhsatımı bana geri verdi ve "İyi günler" diyerek motosikletine doğru yürümeye başladı.

Şok oldum. Arkasından seslendim, "Bana ceza kesmeyecek misiniz?" Polis sadece gülümsedi ve elini salladı. Arabamla uzaklaşırken sevinçle doldum. Minnettar olduğumu söylemek az gelir.

Ama elbette işler her zaman böyle olmadı. Yıllar içinde trafik cezaları yedim, hem de polis memurlarına aynı saygıyla davranmama rağmen. Asistanımla birlikte arabayla havaalanına gittiğimiz bir zamanı hatırlıyorum. Hızımın kontrolünü kaybettim ve yine kendi mahallemizde polis tarafından çevrildim. Asistanım hoşuma gideceğini düşünen polis memuru arabamıza doğru yürürken ona ad takarak aşağılayıcı bir yorum yaptı. Polise kızmıştı, çünkü hız sınırının sadece birkaç kilometre üzerinde gidiyordum; başka polisler bu durumu görmezden gelebilirdi.

Bir kez daha, bu polise karşı nazik ve saygılıydım, ama o, yukarıda bahsettiğim polis memuru gibi yumuşak başlı ve anlayışlı değildi. Bana sert davrandı ve bana tam ceza kesmek için işe koyuldu. Bana ceza makbuzu verene dek özellikle bekledim ve sonra şöyle dedim, "Yaptığım şey için özür dilerim, efendim; suçlu olduğumu biliyorum. İşinizi yaptığınız ve toplumumuza hizmet ettiğiniz için teşekkür ediyorum." (Ceza makbuzunu elindeki bilgisayara kaydettikten sonra iptal edilemeyeceğini biliyordum.)

Memurun tutumu tamamen değişti ve sesinin tonu düştü. Yetkisine gösterdiğim saygıyı görünce yumuşadı. Şimdi sanki cezayı geri almak istemiş gibi

davranıyordu, ama ikimiz de alamayacağını biliyorduk. Romalılar Mektubu'na göre Tanrı'nın bir hizmetkârı olarak gördüğüm bu adamı bereketlemek istiyordum. Arkadaşça bir sohbetin ardından ayrıldık.

Memur gitmemize izin verince, asistanıma dönerek şöyle dedim, "Eğer memura söverek gözüme gireceğini düşündüysen, bil ki, tam tersini yaptın." Sonra ona öğretmeye başladım.

Çocukluğunda polislere karşı saygılı bir görüşle büyütülmediğini söyledi ve normal olduğunu sandığı tutumunun Tanrı Sözü'nün devlet yetkilileriyle ilgili öğretisine karşı olduğunu anlaması uzun sürmedi. O olaydan sonra devlet yetkililerini onurlandırma ilkesini öğrendi.

Devlet Yetkilisi Ödülü

Devlet yetkililerini onurlandırmanın ödül tarafını vurgulayan bir tanıklık paylaşmama izin verin. Seksenli yılların sonunda seyahat etmeye başladım. Seyahat ettiğim ilk yıllarda, Ortabatı'da bulunan bir kilisede birkaç kez vaaz verdim. Yaklaşık yüz elli kişilik bir kiliseydi ve genel olarak durgundu. Yıllar içinde oraya gitmeyi sürdürdüm, ama her zaman aynı çizgide devam ettiklerini gördüm. Sonunda gitmekten vazgeçtim. Birkaç yıl sonra, yıllık konferansları için onlardan bir davet aldım (daha önce yapmadıkları bir etkinlikti). Bazı iyi bilinen konuşmacıların katılacağını ve konferansa sekiz yüz kişinin üzerinde bir katılım olacağını bildirdiler. Gerçekten şaşırmıştım.

Meraklandım. Dua ettikten sonra, asistanıma daveti kabul etmesini söyledim. Böylece o kente yeniden seyahat ettim ve yeni binalarının önündeki parkın tamamen arabalarla dolu olduğunu gördüm. Oditoryuma girdiğimde, sekiz ila dokuz yüz kişilik salonun tümüyle dolu olmasıyla afalladım. Tanrı'nın varlığı bu kilisede daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlüydü ve harika bir tapınma ve hizmet zamanı oldu.

Toplantıdan sonra pastörle sohbet ederken merakla sordum, "Neler oldu? Yıllardır durgun bir kiliseydiniz— kilise nasıl oldu da bu kadar hızlı büyüdü? En son geldiğimden bu yana sadece üç yıl geçti."

Hiç tereddüt etmeden dönüm noktasını anlatmaya başladı, "John, kilise ahalisinin sürekli vergilerden şikâyet etmesinden ve yetkililerin ne kadar haksız olduğunu söylemesinden usandım ve bir şey yapmam gerektiğini düşündüm. Bu konuyu dua ile Rab'be götürdüm ve Tanrı bana bir fikir verdi."

Kentin belediye yetkililerine gitti ve en büyük ihtiyaçlarının ne olduğunu

sordu. İtfaiye teşkilatının duman içinde görüş sağlayan özel maskelere ihtiyacı olduğunu söylediler. Yangında yaşanan ölümlerin çoğu yanmak yerine duman solumaya bağlıydı. İtfaiyecilerin sorunu yangınlarda sıklıkla dumanın çok kalın olması ve bu nedenle sadece birkaç metre uzaklıktaki insanları bile görmekte zorluk çekmeleriydi. Bu özel maskeler yangından etkilenenleri kolayca görmelerini ve onları hızlıca kurtarmalarını sağlıyordu. En büyük ihtiyaçları bu maskelerdi, ama bunun için bütçeleri yoktu. Tek bir maskenin fiyatı yirmi beş bin dolardı.

Pastör ertesi Pazar günü kürsüye çıktı ve Romalılar Mektubu'nun on üçüncü bölümünü paylaştı. Kent yetkililerine karşı yükselttikleri şikâyetler nedeniyle sevgiyle onları azarladı.

Topluluğuna Tanrı'nın hizmetkârları olduklarını ve imanlıların vergi ödemekten kaçınarak ya da devlet yetkililerine saygısızlık ederek kutsanamayacaklarını anlattı. Kutsal Yazılar'a göre sağlam bir temel attıktan sonra, kent yönetiminin özel bir maskeye ihtiyacı olduğunu ve bu maskeyi kent yönetimine bağışlamak için özel bir sunu toplayacağını duyurdu. Bu bağışın Tanrı'nın kamu hizmeti için atadığı kişileri onurlandırmak için iyi bir yol olduğunu söyledi.

Kilise topluluğu bu çağrı karşısında tövbe etti ve yirmi beş bin dolarlık sunu kısa sürede toplandı. Pastör belediye başkanını aradı ve o hafta tüm görevlilerini toplamasını rica etti, çünkü kilise maskeyi almaları için gerekli parayı belediyeye hediye edecekti. Belediyeye geldikleri zaman, pastör ve kilise önderleri bu şaşırtıcı onur jestine tanık olmak için çok sayıda belediye görevlisinin ve işçinin hazır bulunduğunu şaşkınlıkla gördüler.

Çeki takdim etmeden önce, pastör Romalılar 13. bölümü okudu ve kilise üyeleri olarak belediye görevlilerini ve işçilerini ne kadar takdir ettiklerini ve onları Tanrı'nın hizmetkârları olarak gördüklerini belirtti. Toplumu korumak ve hizmet etmek adına yaptıkları her şey için onlara teşekkür etti. Kilisenin sergilediği onurlandırma ve cömertlik gösterisi belediye çalışanlarını çok etkiledi. (Çoğu zaman finansal bağışlar ile onurlandırırız. Unutmayın, onurlandırmak değer vermektir. Değer verdiğimiz şeylere finansal olarak destek veririz.)

Sonra pastör şöyle devam etti, "Aylar sonra, yeni binamızın adama törenini yaptık. Çok sayıda belediye işçisi ve görevlisi katıldı. Pek çoğu iman ederek kurtuldu ve kilisemize katılmaya karar verdi. İşte bu sayede kilisemiz topluma açılarak patlama yaptı."

İsa'nın şu sözünü hatırlamalıyız, "Bir peygamberi peygamber olduğu için

kabul eden (onurlandıran), peygambere yaraşan bir ödöl alacaktır.” Burada özellikle kilisenin yetkisinden söz etti, ama yetkiyle ilgili ruhsal yasalarının çoğunlukla tüm yetki alanlarını kapsadığını unutmayın. Bu yüzden şöyle de denebilir, “Bir devlet yetkilisini devlet yetkilisi olduğu için kabul eden, devlet yetkilisine yaraşan bir ödöl alacaktır.”

Onlara yaraşan ödöl nedir? Yanıt toplumun anahtarıdır. Onlar kentlerimizin, eyaletlerimizin ve ülkelerimizin doğal bekçileridir; bu Tanrı vergisidir. Eğer kiliseler devleti eleştirmek ve vergi ödemekten kaçınmak yerine, devlet yetkililerini onurlandırmak için birlik olsaydı, kaç toplum ve ülke Müjde’nin kapılarından içeri girebilirdi?

Restorasyon

Danny adlı iyi bir arkadaşım var. Avustralya’nın Adelaide Kenti’nde büyük bir kilisede pastörlük yapıyordu (kiliseyi olağanüstü bir öndere devretti ve şimdi seyahat ediyor ve genç önderler yetiştiriyor). Düzenlediği bir konferansta ilk hizmet ettiğim zaman, benimle ilginç bir hikâye paylaştı. Bir gün kürsüye çıkarak kentlerinde hizmet etmek ve korumakla görevli olan yetkilileri onurlandırma arzusunu paylaştı. Dikkate değer bir düşünme ve dua zamanından sonra, en büyük ihtiyacın ortaokul eğitimiyle ilgili olduğunu sezdi. Bunun üzerine kentteki en bakımsız ortaokulu tespit etti; okul binası ve bahçe gerçekten harap durumdaydı. Kent yetkililerine gitti ve kilise üyelerinin bir Cumartesi günü “restorasyon” yapması için izin istedi. Sevinçle kabul ettiler.

Sonra kilise topluluğuyla kenti onurlandırma vizyonunu paylaştı. Kilisedeki marangozlardan ve zanaatkârlardan o gün gönüllü hizmet etmelerini rica etti. Kilisenin geri kalanından da işçi olarak çalışmalarını istedi. Kilise önderleri birkaç hafta boyunca devasa projenin organizasyonu üzerinde çalıştı. Okulu yepyeni bir görüntüye kavuşturmak için malzemeler satın alındı ve ekipmanlar kiralandı.

Sonra bana o büyük günün videosunu izletti. Marangozların eskimiş tahtaları sökmesini, diğer çürük ve yıpranmış yerleri çıkarmasını; işçilerin kilitleri yenileriyle değiştirmesini; çok sayıda erkek ve kadının zımpara, alçı ve boya işleri yapmasını hayranlıkla izledim. Yeni yazı tahtaları asmalarını, yeni ekipmanlar kurmalarını, bahçeyi düzenlemelerini, yeni çimler ve çiçekler ekmelerini, fidanlar ve çalılar dikmelerini izledim. Okulun işten önceki ve hemen sonraki halinin videosu çekilmişti. Aradaki fark inanılmazdı; okul yepyeni görünüyordu.

Kilise kente hizmet etmiş olmaktan ötürü çok heyecanlıydı. Bir şey kesindir: onurlandırılmayı beklemeyen kişileri onurlandırdığınız zaman yüreğinizi dolduran sevinç. Ödüllerinin Rab İsa Mesih'in adıyla kentlerini bereketlemiş olmanın verdiği tatmin olduğunu hissettiler. Ancak, daha da büyük bir ödül geldi. Dönemin Avustralya başbakanı John Howard, bu kilisenin kentleri için yaptıklarını duydu ve kişisel olarak teşekkür etmek için kiliseyi ziyaret edeceğini duyurdu. Ülkenin başbakanının kiliseye gelişini ve yürekten şükranlarını ifade edişini videodan izledim. Sonuçta bu kilise tüm kentin en saygın topluluklarından birisi haline geldi. Hem kentte hem de ülkenin genelinde itibarı ve etkisi büyüdü.

Ancak hikâyenin sonu bu değil! Pastör Danny'nin restorasyon hikâyesini paylaşmaya başlamasıyla birlikte büyüyen bir hareket doğdu. Hikâyeyi duyan birçok kilise kendi projelerini başlattılar ve bu hareket sonucunda Avustralya, İngiltere, İsveç, Singapur ve Malezya'da iki yüzden fazla okul restore edildi.

Pastör Danny'nin kilisesi daha sonra yerel kadın hapishanesini restore ederek toplum odaklı çalışmalarını sürdürdü. Proje devam ederken kilise topluluğu Ceza ve İslah Hizmetleri Kurumu ile yakın ilişki geliştirdi ve bunun sonucunda mahkûmların kiliseye katılmalarını sağlayan "günübirlik ziyaretlere" izin verildi. Birçok kadın İsa'ya iman ederek kurtuluşa kavuştu ve şimdi hapishanede ibadet için düzenli olarak toplanıyorlar.

İtibar

Kent nezdinde itibarlı olmanın neden bu kadar önemli olduğunu merak edebilirsiniz. Bunun nedeni basit. İlk olarak Kutsal Kitap böyle buyurur. Elçi Pavlus kilise önderleri için şöyle yazar: "Topluluğun dışındakiler tarafından da iyi bir insan olarak tanınmalıdır. Öyle ki, ayıplanacak duruma ve İblis'in tuzağına düşmesin" (1. Timoteos 3:7). Topluluğun dışındakiler arasında itibarlı olmamak Müjde'ye zarar getirir; bu durum Müjde'nin yayılmasına engel olur ki, İblis'in tuzağı budur.

Birinci yüzyıl Hristiyanları hakkında Romalı bir putperest şöyle yazar, "Günlerini yeryüzünde geçirirler, ama göğün vatandaşlarıdır. Belirlenen yasalara uyarlar, ama hayatlarıyla yasaların da ötesine geçerler" (Diognetus'a Mektup, bölüm 5).

Elçilerin İşleri kitabında Yerusallim Kilisesi hakkında şu ifade geçer: "Halk (kilisenin dışındakiler) onlara büyük saygı duyduğu halde..." (Elçilerin İşleri 5:13, parantez içindekiler bana ait). Kilisenin dışındaki halk neden onlara büyük saygı duyuyordu? Yüksek hayat standartlarından ötürü. Gerçek kutsallığın

bir özelliği Egemenlik zihniyetine ve hayat tarzına yükselmektir.

Birisi şöyle sorabilir, “Ama John, devlet yetkililerini onurlandırmak ve onlara ulaşmak için Müjde’den taviz mi vereceğiz?” Kesinlikle hayır! Vaftizci Yahya, kardeşinin karısıyla evlenen Hirodes’i yasaya karşı gelmekle suçladı. Esasen başının vurulmasının nedeni buydu.

Zamanında Başkan Clinton’la görüşen ve masum bebeklerin öldürülmesini (kürtaj) meşru kılmayı sürdürmeleri halinde Tanrı’nın hem onu hem de ülkeyi yargılayacağını bildiren bir hizmetkâr tanıyorum. Bu hizmetkâr uyarısını öyle güzel bir üslupla yaptı ki, Hirodes’in Yahya’ya yaptığı gibi başkan da bu uyarıyı büyük saygıyla karşıladı.

Hirodes, peygamber olduğu için Yahya’dan korkuyordu. Birçok kişi yetkililere onur vermekten uzak bir tutumla, üstünlük duygusuyla, eleştirel bir üslupla yaklaşır. Şadrak, Meşak ve Abed-Nego putperestliğine karşı koyarken bile krala onur vererek konuştular.

Bir Tezat

Karım asla unutmayacağım bir rüya gördü. Başkan Clinton’un görevde olduğu yıllarda bir gece titreyerek beni uykumdan uyandırdı. Şöyle dedi, “John, sana anlatmam gereken bir rüya gördüm.” (Tanrı Lisa’ya sık sık rüyalar aracılığıyla konuşur.)

Anlatmaya başladı, “Sen ve ben devasa bir oditoryumda bir vaizi dinliyorduk. Vaizin kim olduğunu bilmiyorum, ama Hristiyanlar arasında popüler biriydi. Başkan Clinton’a karşı konuşuyor ve onu kötülüyordu. Ne kadar kötü olduğu hakkında konuşup durdu. Topluluğun çoğunluğu büyük hevesle ‘Amin’ diye bağırarak adamın söylediklerini onaylıyordu. Ama ikimiz çok rahatsızdık.”

Şöyle devam etti. “Sonra bir adamın gölgelerinden içinden ayağa kalkıp geniş oditoryumun kapısından çıkmakta olduğunu gördüm. İçimde onu izlemek için bir his duydum. Binanın fuayesine girdiğimde, dönüp bana baktı; adam Başkan Clinton’du! Keder ve üzüntüyle sarsılmış haldeydi, kalbi kırılmıştı; sonra çöktü.”

Lisa şöyle devam etti, “John, rüyamda kiliseye destek ve yardım bulmak için gelmiş olduğunu anladım. Ama kilise onu hor görüyordu; gerçek sevgi ve merhametten yoksundu. Tanrı onun yüreğini katılaştırdığımızı ve bu yüzden hem kişisel olarak onun için hem de ülke için gereken şeylerden uzaklaşmasına neden olduğumuzu bana gösterdi.”

Bu rüyayı eskiden Amerika’nın batısında büyük bir kilisede pastörlük yapan

72 ONURUN ÖDÜLÜ

bir arkadaşım ile karşılaştıracam. Arkadaşım ayrıca ülkemizin başkentindeki Ulusal Dua Merkezi'ni yönetti. Bunu yıllarca yaptı, çünkü Tanrı onun yüreğine Senato'ya, Temsilciler Meclisi'ne ve Washington'daki diğer liderlere hizmet etme arzusunu koymuştu. Pastörlük yaparken neredeyse yılın yirmi iki haftasını Washington'da geçirdi ve bu arada binlerce kişilik kilise topluluğu büyümeyi ve gelişmeyi sürdürdü.

Bana şöyle dedi, "John, bu liderlerle sadece ama sadece tek bir şey için görüşüyorum: ülkemize hizmet ettikleri için onlara teşekkür etmek ve onlar için dua etmeyi teklif etmek."

Ziyarete geldiklerinde pastörlere ve kilise gruplarına devlet yetkililerine nasıl davranmaları gerektiği konusunda ders vermek zorunda kaldığını söyledi. Çoğu kez yetkililerle görüşmelerinden önce onlara karşı takındıkları eleştirel tutumları arındırmak zorundaydı; bu yetkilileri liberal gördüklerinden onları onurlandırmamız ve onlar için dua etmemiz gerektiği gerçeğine gözlerini körleştiriyordu.

Sonra kilise gruplarının bu liderlerin nezaketi ve açık yürekliliği karşısında çoğu zaman şaşırıldıklarını söyledi. Bunun nedeni kilise gruplarının onlardan bir şey istemek ya da düşüncelerini paylaşmak yerine, onları onurlandırmaya gelmesiydi. Ondan duyduğum iki tanıklığı sizinle paylaşacağım. Bunları okurken, sözünü ettiği liderlerin son derece liberal sayıldığını lütfen aklınızda tutun.

"Bu kongre üyesiyle daha önce birkaç kez görüşmüştüm. Bir kiliseden gelen üniversiteli müzisyen bir grubumuz vardı ve kongre üyesi hepimizi ofisine davet etti. Standart sunumumuz eşliğinde konuşmaya başladık. Bölgesindeki halka hizmet ettiği ve ülkemize sadakatle bağlı kaldığı için ona teşekkür ettik.

Sonra bizimle birkaç düşüncesini paylaştı ve bazı sorular sordu.

Bundan sonra ilahi söyleyip onun için dua etmemizin sakıncası olup olmadığını sordum. Büyük bir istekle evet dedi.

İlahi söylemeye başladığımızda, odada Kutsal Ruh'un varlığını güçlü biçimde hissedebildik ve kısa zamanda herkesin gözleri yaşardı. Vatansever bir ilahi söyledikten sonra dua ile bitirdik. O kadar etkiliydi ki, duamızı bitirince kongre üyesi dahil hiç kimse bir şey diyemedi.

Sonunda bana bakarak neler hissettiğini ve nasıl etkilendiğini kendi ifadesiyle anlatmaya çalıştı. Yapamadı. Nihayet şöyle söyledi: "Pastör, iki küçük çocuğum var. Onları gerçekten kiliseye götürmem gerekiyor, değil mi?"

Ve bundan sonra, onu ziyaret ettiğimiz için minnettarlığını bildirdi."

Bir başka kongre üyesiyle ilgili paylaştığı bir diğer hikâye şöyleydi:

“Bu kongre üyesiyle bir kiliseden gelen on beş dua görevlisi ve pastörlerle birlikte götürüldüğümüz ofisinde tanıştık. Kilise grubu olduğumuz ve Ulusal Dua Merkezi’ni temsil ettiğimiz için ne istediğimizden pek emin olmadığını görebiliyordum.

Bize çok nazik davrandı ve bizim için ne yapabileceğini sordu. Ondan bir şey istemediğimizi, sadece ülkemize hizmet ettiği için teşekkür etmek ve gitmeden önce onun için dua etmek istediğimizi söyledim.

Bunun üzerine koltuğunda rahatladı ve şöyle söyledi, “Bu benim için bir ilk oldu.” Sonra insanların her gün ofisine gelerek para istediğini anlatmaya koyuldu. Duvarda her gün istenen para miktarını gösteren dijital bir levha hayal ettiğini söyledi. Sonra bize dönüp şöyle dedi, “Ama siz bugün bir şey almaya değil, bir şey vermeye geldiniz. Böyle bir şey daha önce hiç olmadı.”

Sonra onun için dua ettik ve duamız bitince şöyle sordu, “Personelim için de dua eder misiniz?” Bunun üzerine personeli içeri geldi ve onlar için de dua ettik.

Duayı bitirdiğimizde saatine baktı ve şöyle dedi, “Az önce bir randevum iptal oldu. Sizi Kongre Binası’na götürmemi ve etrafi gezdirmemi ister misiniz?” (Bu iş bir kongre üyesinin yapacağı bir şey değildir. Böyle işler stajyerler ya da düşük dereceli personele aittir.)

Sonra bizi Kongre Binası’na götürdü ve yaklaşık bir buçuk saat bize etrafi gezdirdi. Bu zamanın sonunda kongre üyesine kartlarımızı verdik ve yanından ayrıldık.

Bundan iki hafta sonra, o kilisenin pastöründen heyecan dolu bir telefon aldım. Az önce kongre üyesinin onu aradığını ve hafta sonu kiliseye gelmek istediğini söylediğini aktardı. Bu ziyaretle nasıl ilgilenmesi gerektiği hakkında konuştuk ve o Pazar günü kongre üyesi karısı ve personel müdürüyle birlikte kiliseye geldi.

Tapınmadan sonra, pastör onu ve karısını topluluğa tanıttı ve bir süre görüştüler. Bundan sonra kongre üyesi ve karısı için dua ettiler ve bu duadan çok etkilendiler. Bütün bu olanlar kongre üyesini ofisinde ziyaret ederek onurlandırmanın sonucuydu.”

Pastör arkadaşımın bunun gibi çok sayıda hikâyesi var. Belki şimdi soruyor olabilirsiniz, “Liderlerimize gerçeği bildirmeli miyiz?” Evet, tıpkı Vaftizci Yahya, Başkan Clinton’u uyaran hizmetkâr ve diğerlerinin yaptığı ve yapmaya devam

edeceği gibi. Ancak liderlerimiz kiliseyi İsa Mesih'in sevgisinde ve merhamesinde yürüyen bir topluluk olarak algılamadıkça ve yetki konumlarının onurlandırılmadığını gördükçe, sözlerimizi dinlemeyeceklerdir. Gerçeği söylemeliyiz, ama gerçeği sevgiyle ve Rab korkusuyla söylemeliyiz.

Peygamberlerin Eski Antlaşma'da krallara gittiği gibi Tanrı'nın güçlü uyarılar iletmek için hizmetkârlarını devlet yetkililerine göndereceği zamanlar vardır. Ancak, liderlerimizi evlerimizde, küçük gruplarımızda ve kiliselerimizde eleştirdiğimizde ve bunu yapanları desteklediğimizde bunun ne yararı vardır? Bunu yapmak kişinin arkasından konuşmaktan başka bir şey değildir. Gizlice söylediğimiz sözleri sevgi ve onur veren bir yürekle liderlerimizin yüzüne söylemeye istekli olmalıyız. Böyle olmadığı zaman ruhlığımız zehirlenir ve liderlerimizin önünde bu zehir kendisini belli eder.

Krala Saygı Gösterin

Elçi Petrus'un şu sözlerini dinleyin. "Tanrı'dan korkun, krala saygı gösterin" (1. Petrus 2:17).

Petrus şunu demek istiyor, "Eğer Tanrı'nın yetkilendirdiği bir lideri gördüğünüz halde onurlandıramazsanız, görmediğiniz Tanrı'dan korktuğunuzu nasıl söyleyebilirsiniz?" Eğer Tanrı'dan korkuyorsak, devlette, sosyal alanda, ailede ya da kilisede bütün liderleri onurlandırırız.

Önceki bölümde belirtildiği gibi, Amerika'da liderlere "Saygımı kazanmak zorundasın" deriz. Ancak, Rab korkusu der ki, "Tanrı'nın sana verdiği yetkiyi tanıyorum, bu nedenle zaten saygıma sahiptirin."

Petrus'un özellikle sözünü ettiği kral hakkında bir çalışma yaptım. Elbette, Kutsal Yazılar'da özel bir yorum yoktur; sözleri çağlar boyunca tüm imanlıları ülkelerinin liderlerini onurlandırmaya yönlendirmektedir. Ancak, Petrus'un sözünü ettiği kral, son derece zalim ve bencil biri olan Hirodes Agrippa'ydı.

Bu adam İsa'nın dirilişinden sonra, İ.S. 37'de tahta çıktı. Kumpas ve hileyle kral oldu. İleri görüşlü davranarak tahtın yolunu açacak her adımı önceden uyguladı. Roma İmparatoru Caligula'nın öldürülmesinden sonra Klavdius'un tahta çıkmasına yardımcı olarak kilit bir siyasi manevra yaptı. Klavdius Agrippa'nın siyasi hamlesini ödüllendirdi ve krallığını onaylayarak Yahudiye ve Samiriye bölgelerini onun yönetimine devretti. Büyükbabası Büyük Hirodes'inki kadar geniş bir krallığa sahip oldu.

Krallığı sırasında, I. Hirodes Agrippa Yahudilik ile Hristiyanlık arasındaki çekişmede tarafını seçti. Hiç tereddüt etmeden Hristiyanlara eziyet etme

rolünü üstlendi. Yeni Antlaşma'da şöyle okuyoruz, "O sırada kral Hirodes, kiliseden bazı kişilere eziyet etmeye başladı. Yuhanna'nın kardeşi Yakup'u kılıçla öldürttü. Yahudiler'in bundan memnun kaldığını görünce ardından Petrus'u da yakalattı" (Elçilerin İşleri 12:1-3). Bu kral imanlılara karşı zalimce davrandı, çünkü bu tutum siyasi amaçlarına hizmet ediyor ve Yahudiler arasındaki popülaritesini artırıyordu. İsa'ya en yakın elçilerden biri olan Yakup'u öldürmüştü ve Petrus'u da öldürmeyi planlıyordu.

Agrippa'nın Petrus'u infaz etme planları kilisenin duaları ve itaati sayesinde engellendi (a. 5-19). Petrus'un zindandan kurtulması imanlıları son derece güçlendirdi. Onların itaatinin ödülü Kutsal Yazılar'da belirtilir: "Tanrı'nın sözü ise yayılıyor, etkisini artırıyordu" (a. 24).

Kutsalların duaları ve yetkiyi onurlandırmaları olayların akışına büyük bir etki yaptı. Okumaya devam ettikçe, bir gün Hirodes Agrippa'nın halkın önüne çıktığını, krallık giysilerini giyerek tahtına oturduğunu ve halka bir konuşma yaptığını görürüz: "Halk, 'Bu bir insanın sesi değil, bir ilahın sesidir!' diye bağırıyordu. O anda Rab'bin bir meleği Hirodes'i vurdu. Çünkü Tanrı'ya ait olan yüceliği kendine mal etmişti. İçi kurtlarca kemirilerek can verdi" (a. 22-23).

Yargı geldi, ama Tanrı'nın halkının eliyle değil, Tanrı'nın kılıcıyla. Yönetimler yargılayan sadece Tanrı'dır. Bize liderler için dua etmemiz ve onları onurlandırmamız buyrulur. Eğer yargıya ihtiyaç varsa, Tanrı bunun için yer açmamızı söyler. Tanrı'nın sözünü hiçe sayıp liderlerimiz için dua etmez ve onları onurlandırmazsak, Tanrı'nın adil yargılama vaadini engelleriz. Böylece ülkemizin ya da toplumumuzun ihtiyacı olan yegâne şeye, yani Tanrı'nın müdahalesine mani oluruz.

Modern Zamandan Bir Örnek

Buna benzer bir olay yakın tarihte Nijerya'da oldu. Sani Abacha adlı zalim bir lider 1993'te darbe yoluyla iktidarı ele geçirdi ve genel seçimi feshederek seçimi kazanan Moshood Abiola'yı hapse attırdı. Daha sonra muhaliflerin çoğunu infaz ederek diktatörlüğünü ilan etti. Yönetimi altında çok sayıda masum insan katledildi ve devletin hazinesinden yaklaşık üç milyar doları Avrupa'daki banka hesaplarına aktararak zimmetine geçirdi.

Sık sık Nijerya'ya seyahat eden yakın bir arkadaşım var. Büyük bir ruhsal uyanışa önderlik eden E.A. Adeboye ve Rahip David Oyedepo adlı iki Nijeryalı pastörü iyi tanıyor. Bunların dua toplantılarına normalde bir milyon imanlı katılıyor. Ayrıca biri Haziran'da, diğeri Aralık'ta olmak üzere yılda iki kez özel dua

76 ONURUN ÖDÜLÜ

toplantıları düzenliyorlar ve bu toplantılara iki milyondan fazla imanlı katılıyor.

Arkadaşımdan ve bu ülkeyi sık sık ziyaret eden kişilerden Nijeryalı imanlıların devlet yetkililerine büyük saygı duyduklarını ve onları onurlandırdıklarını işittim. Ayrıca hem liderleri için hem de ülkelerinde doğruluğun egemen olması için gayretle dua ediyorlar.

Pastör Mark'tan öğrendiğime göre, 1998'in başlarındaki aylık dua toplantısı sırasında iyi bilinen üçüncü bir Nijeryalı pastör olan Emmanuel Kure gökyüzünde bulutların aralandığını ve ellerinde devasa kılıçlar tutan iki büyük melek gördü. Tanrı ona Abacha'nın günlerinin sayılı olduğunu gösterdi; esasen üç ay içinde onun öleceğini bildirdi. Tövbe etmedikçe bundan kurtuluşu yoktu.

Pastör Kure'nin peygamberlik sözü başkanın kulağına gitti. Bunun üzerine Abacha, peygamberlik sözünü geri çevirme umuduyla "barış sunusu" olarak ona büyük miktarda para gönderdi. Pastör Kure Mark'a Rab'bin ona şöyle dediğini paylaştı, "Ona dokunma, yoksa onun [Abacha'nın] deri hastalığı sana geçer." Pastör Kure bunun üzerine başkana tövbe etmesi ve Rab'be dönmesi gerektiği haberini gönderdi.

Tanrı, dua toplantısını yöneten pastör E. A. Adeboye'nin de Başkan Abacha'ya konuşması için kapıyı açtı. Tövbe etmezse, eceliyle görevden alınacağını söyleyerek onu uyardı.

Kure'nin melekleri görmesinden üç ay sonra Haziran 1998'deki büyük dua toplantısı sırasında, Pastör Adeboye topluluğa yüzlerini birbirlerine dönmelelerini ve birbirlerine "Mutlu Yıllar" dilemelerini söyledi. Topluluk şaşırды. Onlara boyunduruğun kırıldığını ve sokaklarda dans edileceğini söyledi.

Bu ılandan sonraki yirmi dört saat içinde başkan hiç beklenmedik biçimde kalp krizinden öldü. Bir haber kanalı şöyle bildirdi, (İnternet'ten aldım), "BBC'ye göre, devlet radyosu Nijeryalılar'ın başkanın ölüm haberi üzerine ülkenin her yerinde sokaklarda dans ettiklerini bildiriyor." Dua toplantısına katılanlar Adeboye'nin diktatörün boyunduruğundan söz ettiğini anladılar.

Bundan kısa süre sonra, Nijerya'da bu iki pastörü ruhsal önderler olarak gören Hristiyan bir başkan göreve geldi. Ülkenin tamamı Tanrı'nın büyük bir hareketine sahne oldu. Aslında Abacha'nın yönetimi sırasında Müjdecî Reinhard Bonnke'nin ülkeye girmesine izin verilmiyordu. Ölümünden sonra yeni başkan Olusegun Obasanjo, Reinhard'ı yemin törenine davet etti. Başkan, ülkenin kapılarını ona ve diğer hizmetkârlara yeniden açtı.

Reinhard Bonnke'nin ilk büyük müjdeleme etkinliği Ekim 1999'da gerçek-

leşti. Ekim 2006'ya kadar, Nijerya'daki müjdeleme toplantılarında toplam kırk iki milyon insanın Rab ve Kurtarıcı İsa Mesih'e iman ettiği kaydedilmişti. Bu rakam yazılı karar kartlarının sayımıyla belirlendi ve o dönemde Bonnke'nin hizmetinde yönetici olan bir arkadaşım tarafından bana aktarıldı.

2000 yılında Nijerya'nın nüfusu 123,337,822 idi. Yani kırk iki milyon imanlı koca bir ülkenin üçte biridir! Bu rakama 1999'dan beri Nijerya'da hizmet etmiş yerel pastörlerin, diğer müjdecilerin ve imanlıların ürünleri dahil değildir (Nijerya'nın nüfusunun tüm Afrika kıtasının dörtte birini oluşturduğunu not etmek gerekir). Bu olayı canların muhteşem bir hasadı olarak tanımlıyorum. Kutsal Yazılar'da Hirodes'in ölümünden sonra ne söylendiğini hatırlayın: "Tanrı'nın sözü ise yayılıyor, etkisini artırıyordu" (Elçilerin İşleri 12:24). Neden öldü? Bir kez daha, Rab korkusunda yürüyen kutsallar (liderlerini onurlandırarak) ve topluca dua eden kilise bunda etkindi.

Tanrı'nın halkı yetkilileri onurlandırdığında, onlar için dua ettiğinde ve Tanrı Sözü'ne itaat ettiğinde, Tanrı'nın Ruhu'nun kentlerimize, şehirlerimize ve ülkelere bol bol döküldüğüne tanık olacağız. Neyi bekliyoruz?

Sosyal Yetkilileri Onurlandırmak

Kölelik boyunduruğu altında olanların hepsi kendi efendilerini tam bir saygıya layık görsünler ki, Tanrı'nın adı ve öğretisi kötülenmesin.

— 1. Timoteos 6:1

Pavlus bu ayette sosyal yetkililerden söz ediyor. Sosyal yetkililer işverenlerimizi, patronlarımızı, öğretmenlerimizi, koçlarımızı vs. içerir. Önceki bir bölümde belirtildiği gibi, bugün bu ayeti şöyle okuyabiliriz, “Ücretle çalışanların hepsi işverenlerini ya da patronlarını tam bir saygıya lâıık görsünler.” Ya da şöyle okunabilir, “Eğitim alan öğrencilerin hepsi öğretmenlerini tam bir saygıya lâıık görsünler.” Sporcular ve koçlar gibi sosyal bir ortamda birinin diğerine bağımlı olmasını gerektiren diğer ilişkiler için aynı şey geçerlidir.

Pavlus'un Tanrı'nın adının ve Müjde öğretisinin “kötülenmemesi” için sosyal yetkilileri onurlandırmamızı söylediğine dikkat edin. Başka bir Kutsal Kitap çevirisinde şöyle der, “Tanrı'nın adı ve öğretisi itibarsızlaşmasın ve küfre uğramasın”. İtibarsızlaşmak ifadesi “halk tarafından saygı duyulmama hali” olarak tanımlanır. Küfür ifadesi ise “Tanrı'ya ya da kutsal şeylere hürmetsizce davranmak” olarak tanımlanır.

Bu iki sözcüğu bir araya getirdiğimizde, imanlılar olarak işverenlerimizi, öğretmenlerimizi ya da diğer sosyal liderleri onurlandırmayı ihmal ettiğimizde, bunun sonucunda toplumun Tanrı'nın Egemenliği'ne saygı duymayacağını ve hatta Tanrı'ya ya da kutsal şeylere hürmetsizce davranabileceğini görüyoruz.

Toplumumuz tanrısal şeylere nasıl hüremetsizce davranmıştır? Dua okullarımızdan uzaklaştırılmıştır; On Buyruk mahkemelerimizden çıkarılmıştır; eğlence dünyasının büyük bölümü Tanrı'ya karşı alaycı ve hatta ateisttir; müziğimizin çoğu Tanrı'ya açıkça hakaret eder; eğitim sistemimiz yaratılışa inananları dar kafalı ve hatta bilimin ilerleyişine tehdit olarak resmeder ve liste uzayıp gider. Biz imanlılar sosyal yetkililere onur vermeyerek toplumda tanık olduğumuz tanrısız davranışlara katkıda bulunuyor olabilir miyiz? Pavlus'un yukarıdaki ayette söylediklerine göre, gerçek onurda yürümediğimizde olanlar tam olarak budur.

Müjde'nin Trajik Bir Tablosu

Buna çok sayıda örnek verebilirim, ama Pavlus'un söylediklerini en iyi resmeden örneği birkaç yıl önce işittim. Büyük bir kentten evime dönmek için uçağa bindim ve sık uçan bir yolcu olduğumdan birinci sınıfa yükseltildim. İçki-sini yudumlayan şık giyimli bir işadaminin yanına oturdum. Onunla tanışarak Müjde'yi paylaşmayı düşündüm ve hemen sohbe başladım. Aramızda çok iyi bir uyum oluştu; hızlı ve etkileyici bir fikir ve bilgi alışverişine başladık. Kısacası, çok iyi anlaştık.

Çok zeki bir adamdı ve daha işini sormadan onun bir lider olduğunu anladım. Bunun üzerine mesleğini sordum ve bana kentteki ikinci büyük taksi şirketinin sahibi olduğunu söyledi. Sonra sohbeti şirketini nasıl yönettiğiyle ilgili konulara getirdim. Bir süre kendi işinden söz ettikten sonra, benim ne iş yaptığımı sordu. "Müjde'nin hizmetkârı olarak Tanrı için çalışıyorum" diye yanıtladım.

Yüzü birden ekşidi, homurdandı ve geri çekildi. Çok şaşırdım. Son derece arkadaşça davranan bu adam birden bana sırtını çevirdi ve benimle hiç tanışmamış gibi davranmaya başladı. Ancak sohbetimiz o noktaya kadar o kadar iyiydi ki, durumu irdeleyebileceğimin farkındaydım. Yumuşak bir yürekle sordum, "Vay canına, gerçekten ters bir tepki verdin. Neden?"

Ciddi bir yüz ifadesiyle bana dönerek şöyle dedi, "Senden hoşlandım, bu yüzden hizmetkârlarla ya da Hristiyanlarla neden işim olmadığını sana söyleyeceğim."

Şimdi çok meraklanıştım.

Sözlerini şöyle sürdürdü, "Bir kadın çalışanımdı. 'Yeniden doğmuş' tiplerden biriydi [bir yorum yapmadım]. Mesai saatlerini çalışanlarımın çoğuna 'kurtulmaya' muhtaç olduklarını anlatarak geçirirdi. Sadece üretken olmamakla kalmıyor, ayrıca diğer çalışanların da verimini düşürüyordu.

“Sonunda bizden ayrıldı ve şirkete ait bazı eşyaları yanında götürdü ve şirkete Almanya’da yaşayan oğluyla yaptığı uzak mesafeli telefon görüşmeleri nedeniyle sekiz bin dolarlık bir fatura bıraktı.” (Deniz aşırı aramaların çok pahalı olduğu doksanlı yılların ortalarıydı.)

Bu hikâye kalbimi kırdı. O şirketteki hiç kimse artık Tanrı Sözü’yle ilgilenmiyordu, çünkü kadının davranışları Tanrı Sözü’nü onların gözünde itibarsızlaştırmıştı. Çalışması gereken zamanlarda vaaz vererek ve düpedüz hırsızlık yaparak şirket sahibine ve çalışanlarına saygısızlık etmişti. Halbuki en güvenilir çalışanın o olması gerekirdi. İşte bu nedenle Pavlus çalışanlara şöyle söylüyor:

Köleleri, her konuda efendilerine bağımlı olmaya özendir. Efendilerini hoşnut etsinler. Ters yanıt vermeden, hırsızlık yapmadan, tümüyle güvenilir olduklarını göstereyin. Böylece Kurtarıcımız Tanrı’yla ilgili öğretiyi her yönden çekici kılsınlar.

— Titus 2:9-10

Vaaz ettiği sözleri bizzat davranışlarıyla itibarsızlaştırdı. (Nasıl yaşadığımız ne söylediğimizden çok daha sesli konuşur.) Müjde’ye utanç getirdi. Eğer Tanrı’nın Sözü’nü yerine getirerek işverenini onurlandırmış olsaydı, yaptığı işe tamamen farklı yaklaşacaktı. Onurlandırmak değer vermek, bağımlı olmak, kıymetli saymaktır. Onurlu bir yürek taşıyıcı tutumu ve davranışı tümüyle farklı olacaktı. İyi bir iş yapmak onu motive edecekti ve dürüstlikle birleşince Müjde’yi yüceltecekti.

Bu işadamıyla yaptığım sohbetimin geri kalanı kadının davranışı nedeniyle özür dilemekle geçti. Adam dinledi, ama pek teselli olmadı. Zarar büyüktü ve tamir etmek çok zor olacaktı. Uçuşun geri kalanı boyunca sohbetimiz gölgelendi.

Birkaç yıl sonra, bir topluluğa verdiğim vaazda bu hikâyeyi anlattım. Finansal ortaklarımızdan biri daha sonra hikâyeyi bir CD’de duydu ve hizmetimizden bir ricada bulundu. Adamın şirketinin iletişim ve adres bilgilerini bulabilir miyiz diye sordu. İşadamına bir özür mektubu yazmak ve Tanrı’nın sevgisine tanıklık olarak ona sekiz bin dolarlık bir çek göndermek istiyordu.

Ortağımızın zararını telafi etmek için şahsen tanıdığım bu şirket sahibine ulaşma isteği beni heyecanlandırdı. Ancak şirketi arayınca işadaminin altı ay önce kalp krizinden vefat ettiğini üzüntüyle öğrendim. Bir kez daha, yüreğime yıkıcı bir darbe yedim. Uçakta ona anlattıklarımı kulak verip vermediğini merak ettim, ama dürüst olmak gerekirse, kapalı bir yüreği olduğu için Müjde’yi paylaşmak konusunda fazlaca yol kat edememişim. Ancak başka bir hizmetkâ-

rın karşısına çıktığını ve onunla Müjde'yi paylaştığını umut edebilirdim. Uzunca bir süre İsa Mesih aracılığıyla Tanrı'yla barışıp barışmadığını merak ettim. Eski çalışanının yaptıklarından ötürü bir mucize gerekeceğini biliyordum.

Eğer onu ve şirketini onurlandıran bir çalışanı olsaydı, uçaktaki bu şirket sahibiyle Müjde'yi paylaşmak ne kadar kolay olacaktı! Aslında son derece açık yürekli olacaktı. Neden mi? Şöyle diyecekti, "John, ne demek istediğini anlıyorum. En iyi çalışanlarım her zaman Hristiyanlar oldu. Hayatım darmadağınık. İsa'nın bana sonsuz yaşam vermesine ihtiyacım var. Evet, seninle dua etmek istiyorum."

Olumlu tarafından bakarsak, imansız işverenlerin gerçek Hristiyanlığın kanıtlarını çalışanlarında gördüğü örnekleri de işittim. Bu kanıtları vaazlarında değil, zor durumlarda ve iş ahlâkında Mesih'in karakterini sergilediklerinde gördüler. Bana şöyle söylediler, "Diğerlerinden daha çok çalışıyorlar" ya da "En dürüst ve güvenilir çalışanlarım onlar" ya da "Asla tartışmıyorlar, şikâyet etmiyorlar ya da bana karşı gelmiyorlar."

Bu imanlılara yukarıda anlatılan kadından farklı çalışma yeteneğini veren şey nedir? Bunun basit yanıtı, Tanrı'nın sevdiği insanlara karşı yüreğimizde gerçek onur üreten Rab korkusudur.

Sınıfta

Yıllar içinde imanlıların seküler ortamlarda saygılı ya da saygısız davranışlarıyla Müjde'ye ya itibar kazandırdıkları ya da itibarsızlaştırdıkları çok sayıda haberler ve hikâyeler dinledim. Her iki tarafta da bunlara ilk tanık olduğum yer okuldu.

Purdue Üniversitesi'nde okurken erkek öğrenciler birliğinde İsa Mesih'e Rabbim olarak iman ettim. Katolik olarak yetiştim ve kiliseye sadakatle katıldım, ama kurtuluşa büyük ihtiyacım vardı. Erkekler birliğindeki bir arkadaşımın dikkatimi çektiğini hatırlıyorum. İlk olarak onun sevecen, ama güçlü karakterini ve tutumunu gözlemladım. Olağanüstü bir sporcu ve çok disiplinli biriydi. Erkekler birliğinin partilerine sadece en başta katılır ve geri kalanlarımız kör kütük sarhoş olup işler kontrolden çıkmadan önce ortamı terk ederdi. Partilerde hem erkeklerle hem kızlarla gayet kibar konuşur ve tüm zaman boyunca sadece soda içerdi.

Benim dindar, ama Tanrı'dan uzak biri olduğumu gördü. Bu yüzden önce benimle arkadaşlık kurdu ve bir süre sonra bir akşam kapımı çaldı. Benimle Tanrı Sözü'nü paylaşırken şöyle sordu, "John, bana ABD başkanından söz eder misin?"

Şöyle yanıtladım, “Elbette, adı Jimmy Carter ve karısının adı Rosalynn. Georgia valisiydi ve ondan önce fıstık üreticisiydi.”

“İyi. Şimdi bana İsa’dan söz eder misin?” dedi.

“Tabii, bakireden doğdu. Üvey babası Yusuf’tu, on iki havarisi vardı ve bir çarmıhta öldü” diye yanıtladım.

“Harika. Şimdi bana şunu söyle, Başkan Carter’i anneni tanıdığın kadar tanır mısın?” diye sordu.

Hemen cevap verdim, “Hayır.”

Farkın ne olduğunu sordu.

Şöyle dedim, “O benim annem. Onu kişisel olarak tanıyorum. ABD başkanıyla hiç tanışmadım.”

Sonra şöyle dedi, “Yani annenle kişisel bir ilişkiye sahipsin, ama başkan hakkında çok şey bilsen bile, onu tanıımıyorsun; onunla kişisel bir ilişkin yok.”

“Doğru” diye cevap verdim.

Bunun üzerine şunu sordu, “Peki İsa’yı anneni tanıdığın kadar tanıyor musun?”

Donakaldım. Ne diyeceğimi bilemeden oturdum. Sonra Tanrı’nın İsa’yı gönderme amacının kiliseye gidip gelen insanlar yaratmak değil, bizi özlediği ve sevdiği için bizimle kişisel bir ilişki kurmak olduğunu açıkladı. Neden yarattığımı keşfetmek beni alt üst etti.

Sonraki yıl boyunca saatlerce Kutsal Kitap okudum. Asla tatmin olmuyordum. Tanrı’nın Sözü’nü bilmek istiyordum. Hayatımı İsa’ya vermeden önce, Kutsal Kitap bir takım hikâyelerden ve kurallardan ibaret geliyordu. Şimdiyse Tanrı’nın bana söylediği özel Sözü’yü, çünkü yüreğimde diri hale gelmişti.

Mühendislik okurken birkaç seçmeli ders alma hakkım vardı. Ders listesinde Purdue’nin kampüsünde yerleşik Notre Dame’li bir profesörün verdiği bazı din dersleri bulunuyordu. Eski Antlaşma’ya Giriş dersini almaya karar verdim. Genç bir imanlı olarak Eski Antlaşma’nın bazı öğretilerini anlamakta zorlanıyordum ve kapsamlı bir bakış açısı kazanmanın harika olacağını düşündüm.

Ders Pazartesi günleri üç saat sürüyordu. Profesör ilk derste geldi ve beni tam anlamıyla şok etti. Kutsal Yazılar’da altı yüzün üstünde çelişki olduğunu, İsa Mesih’in ölümden dirilişini Kutsal Kitap’a bakarak tarihsel olarak kanıtlayamayacağımızı ve Musa’nın İsrailoğulları’yla birlikte Kızıldeniz’den geçtikleri dönemde o bölgenin sadece bir bataklık olduğunu söyledi. Kutsal Kitap’ta bu olayın daha dramatik hale gelmesinin sebebinin hikâyenin kuşaklara aktarılırken zaman içinde abartılarak koca bir denize dönüşmesi olduğunu söyledi.

O sömestr çok zorlu bir yoldan geçtiğimi söylememe gerek yok. Bu profesörle ve diğer öğrencilerle sık sık tartıştığımı anımsıyorum. Bir keresinde üç saatlik bir dersin iki saatini profesörle tartışarak geçirdik. Onunla konuştuğum tüm zamanlarda sağlam duruşumu korudum, ama onun öğretmenlik yetkisine saygılı kaldım.

Dersin başında dönem sonunda teslim edilecek bir dönem ödevi verildi. Ödev notu dönem notunun üçte birine denk geliyordu. Ödev üzerinde çok çalışmıştım. Son dersimizde profesör not verdiği dönem ödevlerimizi dağıttı. Benimkini aldığımda üzerinde not olmadığını, bunun yerine koca bir "I" harfi olduğunu gördüm. Kelimenin tam anlamıyla şaşırdım. Ders bitiminde profesöre yaklaşınca bana şöyle dedi, "John, ofisime gelmeni istiyorum. Sana verdiğim not hakkında konuşalım."

Birkaç gün sonra ofisine gittim. Konuşmamıza şöyle diyerek başladı, "John, sen ve ben iki farklı dünyadayız. Bu nedenle ödevine not veremeyeceğimi hissettirdim ve üzerine 'I' harfi koydum. Bu not ödevinin dönem notunu etkilemeyeceği anlamına geliyor. Bu yüzden iki sınav notunun ortalamasını dönem notunu olarak vereceğim."

Sonra şöyle devam etti, "John, sınıfımda çok sayıda 'tutucu' öğrenci oldu ve bana büyük sıkıntılar verdiler. Neredeyse hepsi üç şeyden birini yapar: ya derimde kargaşa çıkartırlar ya dersi bırakırlar ya da inançlarından geri adım atarlar."

Bu noktada yumuşadı ve şöyle dedi, "John, sen farklı davrandın. İnançlarından bir santim geri adım atmadın. Pozisyonunu korudun ve benimle saygılı bir tutumla konuştun. Ayrıca sınıf arkadaşlarının saygısını da kazandın. Cesaretin ve bana gösterdiğin saygı için minnettarım."

Tanrı bu konuşma aracılığıyla bana bir şey gösterdi. O'nun Sözü'nde açıklanan gerçek üzerinde sıkı durduğumuzda ve bunu liderlerimizi onurlandıran biçimde yaptığımızda, Tanrı'nın kendi gerçeği adına harekete geçtiğini göreceğiz. Sınıftaki diğer "tutucular" muhtemelen yeniden doğmuş imanlılardı. Ancak derste sergiledikleri tutum yapmaya çalıştıkları şeyin, yani arkadaşlarına ve bu öğretmene İsa Mesih'i tanıtmanın tam tersi oldu. Sınıfta kargaşaya neden olan tartışmacı ve saygısız tutumları öğretmenin ve sınıf arkadaşlarının gözünde hakiki Müjde'nin itibarını düşürüyordu. Onur ilkesinde yürünmediği için büyük bir fırsat kaçırılmıştı.

Tanrı'nın Sözü'nde açıkladıklarından asla geri adım atmamalıyız. Sağlam durmalıyız. Ancak muhalif olanları yumuşak ve alçakgönüllü bir ruhla düzeltmeliyiz. Eğer bunlar patronlarımız, koçlarımız ya da öğretmenlerimizse, Me-

sih'e benzer bir örnek sergilemeliyiz. Fırsat bulduğumuzda, ağızımızı açmalı ve liderlerimize sevgi ve saygıyla gerçeği anlatmalıyız.

Sosyal Yetkilileri Onurlandırmak

Sosyal yetkilileri nasıl onurlandırırız? Onurun anlamına yeniden bakalım. Değer vermek, kıymetli ve itibarlı saymak, hürmetle davranmak, bağımlı olmak ve Kutsal Yazılar'la çelişmediği sürece itaat etmektir.

Eğer düşünürsek ve bu tanımı duayla Rab'be götürürsek, işyerlerimizde, sınıflarımızda ve spor salonlarında davranışlarımız olumlu etkilenecektir. Eğer Tanrı'dan sosyal yetkililere karşı yüklerimizi onurla doldurmasını istersek, buna uygun davranacağız. Haklarımız için savaşmak yerine, onların arzularını bizimkilere tercih edeceğiz. Yeterince değer görmesek ya da ücret almasak bile onların başarılı olmasını amaçlayacağız. Bunu nasıl yapabiliriz? Kutsal Yazılar bize şunu söyler:

Ey köleler (çalışanlar), dünyadaki efendilerinizin (işverenlerinizin ya da patronlarınızın) sözünü Mesih'in sözünü dinler gibi saygı ve korkuyla, saf yürekle dinleyin. Bunu, yalnız insanları hoşnut etmek isteyenler gibi göze hoş görünmek için yapmayın. Mesih'in kulları olarak Tanrı'nın isteğini candan yerine getirin. İnsanlara değil, Rab'be hizmet eder gibi gönülden hizmet edin. Çünkü ister köle ister özgür olsun, herkesin yaptığı her iyiliğin karşılığını Rab'den alacağını biliyorsunuz.

— Efesliler 6:5-8

“Rab'be hizmet eder gibi gönülden hizmet edin” ifadesine dikkat edin. Eğer yüreklerimizde bu varsa, kölelikten hizmetkârlığa terfi ederiz. “Ben köle değilim” diyebilirsiniz. Bu ifadeye çabucak yanıt vermeden önce, köle ile hizmetkâr arasındaki farkı size söyleyeyim. Köle minimum gereksinimi yapar; hizmetkâr maksimum potansiyeli yapar. Köle soyulur, hizmetkâr verir; köle zorundadır, hizmetkâr gönüllüdür. Hizmetkâr emir beklemek yerine fırsatları kovalar. Hizmet ettiği kişinin ihtiyaçlarını önceden görür ve emir verilmek zorunda kalmadan onları sağlar.

Eğer patronunuz size haksızlık ediyor ve size sert davranıyorsa, harekete geçmelisiniz, ama tepki vermemelisiniz. Tepki gösteren kişi haksızlığa uğradığı için şikâyet eder, kederlenir ve verimsizdir. Harekete geçen kişi ise kötülüğü iyilikle yener (Romalılar 12:21). Kendisine sert davranan patrona yaklaşır ve

86 ONURUN ÖDÜLÜ

şöyle bir şey söyler, “Efendim, yapılması gereken ekstra işler olduğunu görüyorum, bu nedenle gelecek hafta iki saat erken geleceğim ve bu işleri yapacağım ve bu iş için bana fazla mesai ücreti ödemeniz gerekmiyor.”

Eğer çekişmeleri bu tutumla ele alırsanız, Tanrı'nın ve en nihayetinde insanın gözünde beğeni ve saygınlık kazanacaksınız. Bunu nereden mi biliyorum? Özdeyişler 3:3–4 ayetleri sevgiyi ve sadakati yürek levhamıza yazdığımız zaman, “Tanrı'nın ve insanların gözünde beğeni ve saygınlık kazanacağımızı” söyler.

Eğer bu türden onurlandırmayla patronunuzun beğenisini kazanmazsanız, Tanrı bu beğeniye kazanacağınız başka bir yerde sizin için kapı açacaktır, tıpkı önceki bölümde anlattığımız sigorta şirketi yöneticisinde olduğu gibi. Onu hor görmelerine rağmen işverenini onurlandırdı. Tanrı sonunda daha büyük bir şirkette onun için kapı açtı ve yeni şirketin üst düzey yöneticilerinden biri olarak ödülünü eksiksiz aldı.

Bu bir yasadır. Eğer hayatınızdaki sosyal yetkilileri onurlandırırsanız, Tanrı sizi onurlandıracak ve ödülünüz eksiksiz olacak. Belki bu ödül patronunuzdan, öğretmenizden ya da koçunuzdan gelmeyecek, ama mutlaka başka bir yoldan gelecek. Tanrı'nın gözleri kendi Sözü'nü yerine getirmek için üzerinizdedir.

Aile Büyüklerini Onurlandırmak

Dikkatimizi aileye çevirelim. Çocukları ele alarak başlayalım. Kutsal Yazılar şöyle der, “İyilik bulmak, yeryüzünde uzun ömürlü olmak için annene babana saygı göstereceksin. Vaat içeren ilk buyruk budur” (Efesliler 6:2–3).

Anne babamıza saygı göstermek bir öneri ya da tavsiye değil, buyruktur. Yeni Antlaşma imanlıları olarak Tanrı'nın buyruklarını tutmamız gerektiğini unutanlarımız mı var? Zira bu, Tanrı'nın sevgisinin içimizde yaşadığının kanıtıdır. İsa diyor ki, “Kim buyruklarımı bilir ve yerine getirirse, işte beni seven odur” (Yuhanna 14:21). Yine Elçi Yuhanna şöyle yazarak bunu destekler, “Sevgi Tanrı'nın buyruklarına uygun yaşamamız demektir” (2. Yuhanna 6).

İsa Mesih'i Rab olarak kabul ettiğimizde değişiriz; eskiden var olan kişi artık yaşamaz. Tam anlamıyla yeni yaratık oluruz. İçimizde yaşayan Tanrı korkusu ve sevgisiyle yüreklerimiz yenilenir. Artık isteklerimiz Tanrı'ya yönelir; O'nu hoşnut etmeye özlem duyarız, çünkü bu bizim yeni doğamızda vardır. “Önemli olan Tanrı'nın buyruklarını yerine getirmektir” ve buna uygun yaşarız (1. Korintliler 7:19).

Bunun aksine, Tanrı'nın buyruklarını göz ardı etmeyi alışkanlık haline getirenler Kutsal Ruh aracılığıyla İsa Mesih ile gerçek bir karşılaşma yaşamamıştır. Hristiyan olduklarını iddia edebilirler, ama İsa'nın öğrettiği gibi, gerçek durumlarını hayat biçimlerine bakarak anlarız (Matta 7:20). Eğer Tanrı'nın buyruklarını göz ardı ediyor ya da hafife alıyorsa, O'nun yüreğine sahip değildirler. Yuhanna şöyle yazıyor, “‘O'nu tanıyorum’ deyip de buyruklarını yerine getirmeyen yalancıdır, kendisinde gerçek yoktur” (1. Yuhanna 2:4). Yuhanna böyle bir kimsenin Tanrı'nın çocuğu olmadığını açıkça söyler; aldanmıştır. Kurtulduğunu düşünebilir, ama gerçekte kurtulmamıştır.

Onurun anlamını yeniden özetleyelim: değer vermek, hürmet etmek, saygı göstermek, beğenilir davranmak ve itibarlı saymak. Anne babalarımıza onur gözüyle baktığımızda onlarla saygı ve sevgiye dayalı bir iletişim kurarız. Onurun sözde, eylemde ve hatta düşüncede sergilenebileceğini unutmayın, ama her türlü hakiki onur yürekte kaynaqlanır. Bu nedenle eğer genç adamlar ya da kadınlar anne babalarıyla sürekli küstahça, düşüncesizce ya da saygısızca konuşurlarsa, anne babalarına gerçek onur vermediklerini gösterirler. Çünkü ağız yürekte taşanı söyler (Matta 12:34). Ayrıca ses tonu, göz devirme, öğrenen bakış, bir ricayı ayak sürüyerek yapmak, şikâyet etmek vs. gibi davranışlar da saygısızlığı belli eder.

Anne babalarımızı onurlandırmamak maalesef Amerika'da normal hayat biçimi haline gelmiştir. Kültürümüzün içine işlemiştir. Çocuklarımızın izlemesine izin vermediğim birçok popüler "aile filmleri" var. Bazıları "Genel izleyici" kategorisinde ve "saygın film şirketleri" tarafından üretilmişler. Normalde bunları güvenli sayıyoruz. Hikâyeler çoğunlukla etkileyici oluyor. Ancak çocukların anne babalarıyla konuşma biçimleri tamamen farklı bir hikâyeye. Babalarına ya da annelerine aptallarmış ve konuyla ilgisizlermiş gibi davranıyorlar. Anne babalarının talimatlarını düpedüz görmezden geliyorlar ve film çocukların kahraman olmasıyla ya da anne babalarını hor görseler bile yüreklerinin arzusuna kavuşmalarıyla sona eriyor. Çok ileri gittiğimi düşünebilirsiniz, ama bakın Tanrı ne diyor: "Annesine, babasına saygısızca davranana lanet olsun! Bütün halk, 'Amin! diyecek" (Yasanın Tekrarı 27:16).

Vay canına, lanet sözcüğünün ne kadar güçlü olduğunu anlıyor musunuz? Tanrı tarafından lanetlenmek çok ciddi bir meseledir. Normalde "Cinayet işleyene, hırsızlık yapana, zina edene ya da büyücülük yapana lanet olsun" sözünü işitmeyi bekleyebiliriz. Ancak Tanrı annesine babasına saygısızca davranana lanet olsun der. Saygısızlık sözcüğünün üzerinden yeniden geçelim: sıradan, bayağı ya da adi davranışlardır. Daha güçlü anlamsa utanç verici davranmak ya da aşağılamaktır.

Kuşaklar Boyu Süren Bir Lanet

Kutsal Yazılar'da insanların anne babalarına saygısızca davranarak üzerine lanet getirdiği bir dizi örnek vardır. Çok canlı bir örnek Nuh'un en küçük oğlu Ham'dır.

Tufan'ın ardından Nuh bir bağ dikti. Bir gece şarap içerek sarhoş oldu. Neden böyle yaptı? Belki dünya üzerinde kalan son baba olduğu için bunalımla

mücadele ediyordu ya da Tufan'dan sonraki yeniden yapılanmanın neden olduğu gerilim yüzünden gevşemek istiyordu. Her durumda baskıdan bunalmıştı ve yanlış yöntemlerle de olsa rahatlama peşindeydi. Sarhoş olunca çadırına girdi, tüm giysilerini çıkardı ve sızdı.

Ham babasının yattığı çadıra girdi, çıplak olduğunu gördü, şaşırıp ve gidip herkese söyledi (o zamanlar gördüğünü söyleyeceği çok insan yoktu, sadece Sam ve Yafet). Onun kıkırdadığını ve sesinde bir küçümsemeyle şöyle bir şey söylediğini hayal ediyorum, "Hey çocuklar, buna inanmayacaksınız; Babamız kör kütük sarhoş ve anadan üryan yatıyor! Bunu görmelisiniz, gelin."

Sam ve Yafet kardeşlerinin alaycı sözlerini işitince, farklı bir tepki verdiler. Bir giysi alıp omuzlarına attılar, geri geri yürüyerek çıplak babalarını örttüler. Babalarının utancını görmemek için yüzlerini öbür yana çevirdiler.

Ertesi sabah Nuh uyandı ve Ham'ın ne yaptığını keşfetti. Sonra Ham'ın soyundan gelen Kenanlılar'ı lanetledi. Şöyle okuyoruz:

Kenan'a lanet olsun, Köleler kölesi olsun kardeşlerine. Övgüler olsun Sam'ın Tanrısı RAB'be, Kenan Sam'a kul olsun. Tanrı Yafet'e bolluk versin, Sam'ın çadırlarında yaşasın, Kenan Yafet'e kul olsun.

— Yaratılış 9:25-27

Nuh'un ağzından dökülen bu peygamberlik sözü kuşaklar boyunca etkin oldu. Ham'ın soyundan gelen Kenanlılar lanetlendi ve sonunda Tanrı'nın buyruğuyla İsrailoğulları tarafından alt edildiler.

Ham babasına saygısızca davranarak kendi hayatına ve soyundan gelenlere lanet getirdi. Ham'ın davranışının onun hayatında ciddi bir sonuç doğurmasına karşın, Nuh'un sarhoşluğunun Kutsal Yazılar'da hiçbir sonuç doğurmaması ilginçtir. Aslında İbraniler 11. bölümde adı geçen iman kahramanlarından biri Nuh'tur— oh evet, sarhoş olup sızan adam. Günahından tövbe ettiği ve bağışlandığı bellidir. Ancak İbraniler 11'de Ham'ı görmüyoruz; aslında Kutsal Kitap'ta onun adının olumlu biçimde anıldığını bir daha hiç duymazsınız.

Nuh'un ahlâki kusuru üç oğlu için bir sınav haline geldi; yüreklerinin durumunu ortaya koydu. Oğullarının birinde onur yoktu ve asiydi; diğer ikisi saygılıydı ve sorumlu olmadıkları bir şeyi yargılamaktan kaçındılar. Nuh'un davranışı tanrısal değildi; ama bununla ilgilenmek Tanrı'nın işiydi ve kesinlikle oğullarının haddi değildi. Bunu anlayan iki oğul babalarını yürekten onurlandırmaya devam ettiler; babasının eylemlerini yargılama hakkını kendinde gören oğul ise onursuzluğa düştü ve sonunda lanete uğradı.

Dikkat çekici bir başka gerçek Ham'ın verdiği haberin doğru olmasıydı. Babası sarhoş ve çıplaktı, ancak Ham ilkesel olarak hatalıydı. Mantık onun yaptığını haklı çıkaracaktı; o sadece gördüğünü söyledi; sadece “doğruyu” söylüyordu. Ancak onur ilkesi ve krallık yetkisi aksini söyledi.

Saygısızlık Zamanla Büyür

Kutsal Yazılar'da babasına saygısızlık eden bir başka adam Ruben'di. Yakup'un ilk oğluydu ve annesi Lea'ydı. Ruben babasına nasıl hümentsizce davrandı? Babasının cariyelerinden Bilha'yla yatarak.

Ancak bu olayda sadece babasına ait bir kadınla cinsel ilişki kurmaktan daha fazlası olduğuna inanıyorum. Yakup'un karıları Rahel ve Lea adlı kız kardeşlerdi. Bilha Rahel'in cariyesiydi. Rahel ve Lea birbirleriyle rekabet içindeydi. Bu rekabet Yakup'un Rahel'i daha çok sevmesi nedeniyle daha da kızıştı. Yakup en başından beri Rahel'i sevdi.

Tanrı Lea'nın kocası tarafından sevilmediğini görünce rahmini açtı ve hamile kalarak Ruben'i doğurdu. Ruben doğunca “RAB mutsuzluğumu gördü. Kuşkusuz artık kocam beni sever” dedi (Yaratılış 29:32).

Bir süre sonra ikinci oğlunu doğurdu. Onun doğumunda “RAB sevilmediğimi duyduğu için bana bu çocuğu verdi” dedi. Ve ona Şimon adını verdi (“işitildi” anlamında)” (a. 33).

Üçüncü kez hamile kalıp bir oğul daha doğurdu. Büyüyen çaresizliği onun doğumunda söylediği sözden anlaşılır: “Artık kocam bana bağlanacak. Çünkü ona üç erkek çocuk doğurdum.” Bu nedenle oğluna Levi adını verdi (“bağlılık” anlamında)” (a. 34).

Rahel ablasının doğurganlığını ve kendisinin hamile kalamadığını görünce, Lea'nın üstünlüğü ele almasına engel olmak için bir plan yaptı. Yakup'a cariyesini verecekti ve böylece şöyle dedi, “İşte cariyem Bilha. Onunla yat, benim için çocuk doğursun, ben de aile kurayım” (30:3). Bebek doğduğunda Rahel şöyle dedi, “Ablama karşı büyük savaşım verdim ve onu yendim” (a. 8).

İlk oğul olan Ruben annesiyle Rahel arasında geçen tüm bu çekişmeye tanıklık oldu. Babası tarafından ihmal edilen öz annesinin acısını fark edecek kadar büyüktü. Bunun üzerine Ruben hasat mevsimi tarlaya gitti ve orada adamotu bulup annesi Lea'ya getirdi. Rahel adamotunu görünce kıskandı ve o da adamotundan isteyince bir pazarlık yapıldı. Rahel adamotunun karşılığında Lea'nın o gece Yakup'la yatmasına izin verdi.

Akşamleyin Yakup tarladan dönerken Lea onu karşılamaya gitti. Yakup'a,

“Benimle yatacağın” dedi, “Oğlumun adamotuna karşılık bu gece benimsin” (a. 16). Bu olaydan anlaşıldığı kadarıyla Yakup geceleri çoğunlukla Rahel’le yatıyordu ve Lea’nın Yakup’la gece geçirmesinin tek yolu bunun için belli bir ücret ödemektir.

Ruben ailesindeki tüm bu kavgaları acı çekerek izledi. Babasının annesine karşı takındığı dışlayıcı ve şefkatsiz tutuma duyduğu kızgınlığın gün geçtikçe büyüdüğüne eminim.

Huzursuzluk sadece yatak odasıyla bitmiyordu. Tüm alanlarda kendisini gösteriyordu. Zaman geçti ve Yakup’un on oğlu doğduktan sonra en nihayetinde Rahel’in Yusuf adında bir oğlu oldu. Babasının Rahel’in tek oğluna gösterdiği sevgiyi gören Ruben’in öfkesi büyüdü. Yusuf’a özel muamele yapıyor, diğer tüm kardeşlerinden daha çok seviliyor ve hatta babasının gözdesi olduğunu gösteren göz alıcı bir kaftan giyiyordu.

Lea’yla Rahel’in babası Lavan’dan kaçtıklarında, Esav’ın dört yüz adamları onları karşılamak üzere yola çıktığı haberi ulaştı. Yakup korktu, çünkü ilk oğulluk hakkını ondan çaldığı için ağabeyinin kendisini öldürmeye ant içtiğini hatırlıyordu.

Yakup canını ve malını kurtarmak için ailesini gruplara ayırırdı. Esav’ı karşılamaya hazırlık olarak onları sıra sıra gönderdi. Eğer Esav ilk gruptakileri öldürürse, en yakınlarını kurtarmak için yeterli zaman bulabileceğini düşündü. Ailesini nasıl gruplandırdığına bakalım: “Cariyelerle çocuklarını öne, Lea’yla çocuklarını arkaya, Rahel’le Yusuf’u da en arkaya dizdi” (33:2). Ruben’in hissettiği acıyı ya da öfkeyi tahmin edebilir misiniz? O ve annesi yaklaşan tehlike karşısında daha büyük bir riske atılarak Rahel ve oğlunun önüne geçirilmişti.

Zaman geçmeye devam etti; gücenciklik büyümeye devam etti. Rahel ikinci oğlunu doğururken öldü. Yakup onun için büyük yas tuttu ve kuşaklar boyu kalan bir mezar taşı dikti. İlginçtir ki, Lea için bir mezar taşı dikildiğini okuyoruz. Bu nedenle bu mezar taşının devasa ve ihtişamlı olduğu bellidir. Büyük ihtimalle Ruben’in yüreği şimdiye kadar acı ve kıskançlıkla yanıyor.

Kutsal Kitap’a göre Rahel’in ölümünden hemen sonra “Ruben babasının cariyesi Bilha’yla yattı” (35:22). Ruben hayatı boyunca bu rekabeti izleyerek ıstırap içinde yaşadı. Babasının gözdesinin Rahel olduğu ve öz annesini sevmediği gerçeği onu yaralıyordu. Muhtemelen Bilha’yla yatmasının nedeni sadece cinsel ilişkiye girmek değil, babasının yaptıkları nedeniyle çektiği acıları biraz olsun ödetmek için Rahel’in çadırının onurunu lekelemektir.

Bütün kardeşleri öldükten çok sonra Tanrı Sözü’nün Ruben hakkında ne

92 ONURUN ÖDÜLÜ

dediğine bakalım: “İsrail’in ilk oğlu Ruben’in oğulları. -Ruben ilk doğandır. Babasının yatağına yatıp onu kirlettiği için ilk oğulluk hakkı İsrail oğlu Yusuf’un oğullarına verildi. Bu yüzden Ruben soy kütüğüne ilk oğulluk hakkına göre yazılmadı” (1. Tarihler 5:1).

Yakup’un yaptıklarının, yani Lea’yı ihmal ederek sadece Rahel’e ilgi göstermesinin yanlış olduğunu not edebiliriz. Aslında bu Tanrı’nın gözünde de iyi değildi, çünkü şöyle okuyoruz, “RAB Lea’nın sevilmediğini görünce, çocuk sahibi olmasını sağladı” (Yaratılış 29:31). Bir başka çeviride ise şöyle der, “RAB Lea’nın küçümsendiğini görünce...” Tanrı Lea’yı kocasının ona acı verdiği alanda bereketledi.

Ruben olayları doğru gördü. Babasının davranışıyla ilgili değerlendirmesi hatalı değildi. Ancak yüreğinde büyümesine izin verdiği acılık onu zehirledi. Tanrı’nın her çocuğun yüreğine yerleştirdiği saygıyı terk etti ve saygısızlığı büyüten kızgın bir tutum benimsedi. Babasına yaptığı onursuz davranışını haklı göreceği noktaya dek öfkesini büyüttü. Bu hatası ona pahalıya mal oldu. İlk oğulluk hakkını kaybetti.

Hatırlarsanız, önceki bir bölümde kâhin Eli’nin Hanna’ya hakaret ettiğini, ancak Hanna’nın bu saygısızlığa rağmen Tanrı’nın yetkilileri onurlandırma buyruğuna itaat ettiğini gördük. Bu nedenle ödülünü eksiksiz aldı. Diğer taraftan Ruben ödülünü, yani mirasını yitirdi. Değerlendirmesinde haklıydı, ama tepkisinde yüzde yüz haksızdı.

Bir Başkasının Yanlış Davranışının
Sizi Etkilemesine İzin Vermeyin

Geçen yıllar içinde başkalarının yanlış davranışlarının doğru davranışımızı etkilemesine izin veremeyeceğimizi net olarak gördüm. Bu gerçek Musa’nın hayatında canlı biçimde görülür.

İsrailoğulları da tıpkı Yakup gibi sürekli Tanrı’yı hoşnut etmeyen davranışlarda bulunmuşlardı. Yakup karısını hor görüyordu; İsrailoğulları ise sürekli şikâyet ediyorlardı. Ruben gibi Musa da İsraililer’in yanlış davranışları nedeniyle acı çekiyordu. Musa kırk yıl boyunca Vaat Edilmiş Topraklar’a giremedi ve onların yaptıklarından ötürü çölde sıkışıp kaldı.

Bir keresinde su bulamadıkları için yine şikâyet ediyorlardı. Bunun üzerine Tanrı, Musa’ya kayaya buyruk vermesini ve böylece kayadan su fışkıracığını söyledi. Ama o noktada Musa, halkın davranışlarından o kadar bıkmıştı ki, İsraililer’e seslendi, “Ey siz, başkaldıranlar, beni dinleyin! Bu kayadan size

su çıkaralım mı?” Sonra kolunu kaldırıp değneğiyle kayaya iki kez vurdu (Sayılar 20:10–11).

Musa'nın bu davranışı halkı Vaat Edilmiş Ülke'ye götürme ayrıcalığına mal oldu. Bu olaydan yıllar sonra mezmurcunun ne yazdığına bakalım: “Yine RAB'bi öfkелendirdiler Meriva suları yanında, Musa'nın başına dert açıldı onlar yüzünden; Çünkü onu sinirlendirdiler, o da düşünmeden konuştu” (Mezmur 106:32–33).

Halkın kötü davranışı Musa'yı etkiledi. Bu yüzden Tanrı Sözü'yle uyumlu hareket etmedi. Bu durum ona pahalıya mal oldu! Kutsal Kitap'ımda bu ayetin hemen yanına şöyle bir not aldım, “Yanlış davranışımız için başkalarının yanlış davranışını suçlayamayız.” Bu her birimizin öğrenmesi gereken zor bir derstir.

Ruben'in babasının annesine davranışı saygılı değildi, ancak bu durum Ruben'in babasına yaptığı onursuzluğu haklı çıkarmadı. Tanrı davranışlarının gözümüzde ne kadar iyi ya da kötü olduğuna bakmadan, anne babamızı her durumda onurlandırmamızı buyurur.

Bir kez daha önemli bir not olarak önceki bir bölümde öğretilen ilkeyi hatırlatayım. Her zaman yetkiyi onurlandırmalı ve ona bağımlı olmalıyız; ayrıca yetkiye itaat etmemiz gerekir; ancak, bize Tanrı'nın Sözü'ne aykırı bir şey yapmamızı emrederlerse yetkililere itaat etmemeliyiz. Bir örnek bir annenin çocuğundan öğretmenine yalan söylemesini istemesi olabilir. Böyle bir durumda çocuk saygılı bir tutumla annesine şöyle demelidir, “Anne, sana saygı duyuyorum ve onurlandırıyorum, ama yalan söyleyemem, çünkü bu Tanrı'ya karşı günah olur.” Ya da daha ciddi bir durumda bir babanın cinsel saldırıda bulunması halinde, oğlunun ya da kızının devlet yetkililerinden yardım istemesi gerekir. Hem onun hem de kendileri için yardıma başvurmak babalarına saygısızlık olmaz.

İki Kat Ödül

Açılıştaki ayetlerimize yeniden bakalım: “İyilik bulmak, yeryüzünde uzun ömürlü olmak için annene babana saygı göstereceksin.’ Vaat içeren ilk buyruk budur” (Efesliler 6:2–3).

Onurun ödülü iki katlıdır ve bu özellik burada açıkça belirtilir. Birincisi iyilik bulacaksınız. Esenlik, sevinç, sevgi ve sağlıkla birlikte hayatta başarılı olacaksınız. Ödüllü bir hayatın zevkini çıkaracaksınız. İkincisi yeryüzünde uzun ömürlü olacaksınız. Ölümcül bir hastalık, trafik kazası ya da ön görülmeyen bir başka kaza sonucu vaktinden önce ölmeyeceğinize dair vaade sahipsiniz.

Şöyle düşünebilirsiniz, “Ama annesini babasını onurlandıran, ama genç yaşta hayatını kaybeden birini tanıyorum.” Bu doğru olabilir. O zaman şunu sorabilirsiniz, “O zaman bu vaat neden onlar için geçerli olmadı?” Basit bir ifadeyle, Tanrı’nın vaatleri otomatik olarak çalışmaz; imanla elde edilmelidirler. Bu cümle sizi şaşırtabilir, ama Kutsal Yazılar’dan buna bir örnek vereceğim.

Tanrı, vaat ettiği “Soyun” oğlu İshak aracılığıyla geleceğine dair İbrahim’e bir antlaşma vaadi verdi. Tanrı’nın bu konuda söylediği söz şuydu, “Onunla ve soyuyla antlaşmamı sonsuza dek sürdüreceğim” (Yaratılış 17:19). Bunu tasdik etmek için yeniden okuyoruz, “Senin soyun İshak’la sürecek” (Romalılar 9:7). Durum böyleyken İshâk’ın kesinlikle çocukları olması gerekiyordu, değil mi?

İshâk’ın eşini kim seçti? Bizzat Tanrı seçti. İbrahim’in uşağının İbrahim’in akrabaları arasından İshak için bir eş bulmaya gittiğini hatırlayın. Uşak vardığı zaman şöyle dua etti:

Uşak, “Ya RAB, efendim İbrahim’in Tanrısı, yalvarırım bugün beni başarılı kıl” diye dua etti, “Efendim İbrahim’e iyilik et. İşte, pınarın başında bekliyorum. Kentin kızları su almaya geliyorlar. Birine, ‘Lütfen testini indir, biraz su içeyim’ diyeceğim. O da, ‘Sen iç, ben de develerine içireyim’ derse, bileceğim ki o kız kulun İshak için seçtiğin kızdır. Böylece efendime iyilik ettiğini anlayacağım.”

— Yaratılış 24:12-14

Gerçekten çok belirgin bir dua; böyle bir senaryonun tesadüfen olma olasılığı neredeyse imkânsızdır. Develer büyük miktarda su içerler ve Tanrı tarafından yönlendirilmedikçe hiçbir yabancı bu kadar çok su çekmeye gönüllü olmaz. İbrahim’in uşağı emin olmalıydı ve bu nedenle çok zor bir şey için dua etti. Ayrıca bu görevi yapacak kızın seçilmiş olacağını söylediğine dikkat edin; diğer bir deyişle, o Tanrı’nın İshâk için seçtiği eş olacaktı.

Uşak daha duasını bitirmeden, İbrahim’in akrabalarının genç kızı Rebeka omuzunda su testisiyle çıkageldi. İbrahim’in uşağı ona doğru koştı ve ricada bulundu: “Lütfen testinden biraz su ver, içeyim” (a. 17). Develerden hiç bahsetmediğine dikkat edin. Tam olarak duasında belirttiği isteği söyledi. Kız sevinçle kabul etti ve ona su verdi. Sonra neler olduğunu okuyalım: “Ona su verdikten sonra, ‘Develerin için de su çekeyim’ dedi, ‘Kanıncaya kadar içsinler’” (a. 19).

Rebeka tam olarak İbrahim’in uşağının duasında istediği şeyi söyledi. Adam bu duruma şaşırdı ve sevindi. Duasının bu kadar çabuk cevaplandığını görmek onu sevince boğdu.

Ancak iş henüz tamamlanmamıştı. Tanrı'nın İshâk için yaptığı seçimin tasdik edilmesi için son bir aşama gerekiyordu. Kızın ailesi onun daha önce görmedikleri bir adamla birlikte bilmedikleri bir ülkeye kalıcı olarak gitmesine izin verecek miydi?

İbrahim'in uşağı, Rebeka'nın ailesine hikâyesini anlattıktan sonra ev halkının erkekleri şöyle cevap verdiler, "Bu RAB'in işi. Biz sana ne iyi, ne kötü diyebiliriz" (a. 50). Ertesi gün aile kızın gitmesine izin verdi. Sonra İbrahim'in uşağı kızı İshâk'a getirdi ve evlendiler.

Şimdi bu hikâyenin şaşırtıcı kısmı şudur. Tanrı bu kadını İshâk'ın eşi olması için mucizevi biçimde seçti. Ancak evlenmelerinin ardından Rebeka'nın kısır olduğu ortaya çıktı; çocuk sahibi olamıyordu. Ne! Tanrı, vaat ettiği Soyun İshâk'la süreceğini açıklamasına rağmen neden İshak için kısır bir kadın seçsin? Bunun cevabı Tanrı'nın vaatlerinin otomatik olmadığı gerçeğinde yatar; vaatler imanla elde edilmelidir. Şöyle okuyoruz, "İshak karısı için RAB'be yakardı, çünkü karısı kısırdı. RAB İshak'ın yakarışını yanıtladı, Rebeka hamile kaldı" (Yaratılış 25:21).

Kutsal Kitap'ın bir başka çevirisinde şöyle yazar, "İshak karısı için RAB'be dua etti, çünkü çocuk doğuramıyordu. RAB onun duasını kabul etti ve Rebeka hamile kaldı." Ne için dua ediyordu? Şöyle yakardı, "Tanrım, ulusların ve kralların benim soyumdan geleceğini ve vaat edilmiş Soyun benden çıkacağını söyledin. Eğer karım çocuk sahibi olamazsa bu nasıl mümkün olacak? Ey Rab-bim, Senin vaadinin gerçekleşmesi ve vaat ettiğin Soyun ortaya çıkması için Rebeka'nın rahmini aç."

Ruhsal Bir Yasa

Bilmemiz ve anlamamız gereken ruhsal bir yasa vardır. Kutsal Yazılar şu gerçeği beyan eder: "Ya RAB, sözün göklerde sonsuza dek duruyor" (Mezmun 119:89).

Şöyle demediğine dikkat edin, "Sözün göklerde ve yerde sonsuza dek duruyor." Hayır, Sözü'nün göklerde sonsuza dek durduğunu açıkça belirtir; yeryüzüyle ilgili bir şey söylenmez. O zaman Tanrı'nın Sözü yeryüzünde nasıl durur ya da tesis edilir? Kutsal Yazılar'ı incelediğimizde Tanrı'nın şöyle dediğini görüyoruz: "Ağzımdan çıkan söz de öyle olacaktır. Bana boş dönmeyecek, İstemimi yerine getirecek, Yapması için onu gönderdiğim işi başaracaktır" (Yeşaya 55:11).

Tanrı'nın Sözü O'na nasıl dönüyor? Cevabı basittir— bizim ağzımızdan.

Tanrı birincidir; biz ikinciyiz. Bu nedenle O'nun ağzından hâlihazırda çıkmış olan söz bizim ağzımızdan çıktığı zaman, o sözü yeryüzünde tesis etmiş oluruz! Bu müthiş gerçeği görüyor musunuz? Tanrı, önceden bildirdiği Soyun İshâk aracılığıyla geleceğini vaat etti, ama bu sözün yeryüzünde hem onun hem de ailesinin hayatında tesis edilmesi için İshâk'ın ağzından çıkması gerekiyordu.

Tanrı, anne babamızı onurlandırdığımızda bize uzun ömür vaat eder. Eğer bu vaadi imanla ilan edersek, O'nun söylediği sözü hayatlarımızda tesis ederiz. Bizler Tanrı'nın sözünü yeryüzünde tesis eden ikinci ağızız. Şu an o kadar heyecanlıyım ki, yerimde zor duruyorum! Yani hastalığın gözünün içine bakabilir ve Tanrı'nın uzun ömür vaadini ilan edebiliriz; o zaman hastalık kaçacaktır. Seyahatlerimizde, evimizde ve tehlikelerin gizlendiği herhangi bir yerde güvende olduğumuzu imanla ilan edebiliriz. Güvenle şöyle diyebiliriz, "Korkum yok çevremi saran binlerce düşmandan" (Mezmun 3:6), çünkü "beni uzun ömürle doyuracak, bana kurtarışını gösterecek" (Mezmun 91:16).

Ayrıca iyilik vaadini de imanla ilan edebiliriz. Eğer zorlukla, umutsuz ve kasvetli görünen durumlara karşılaşıyorsanız, cesaretle şöyle diyebiliriz, "Annemi babamı onurlandırdım, Tanrı'nın vaadi uyarınca iyilik bulacağım! İsa'nın adıyla yokluk, çekişme, depresyon ve kötü koşulların geri çekilmesini ve yol vermesini buyuruyorum."

Aynı şeyi Tanrı'nın bütün antlaşma vaatleri için yapabiliriz. Bol yaşamda yürüyenlerle yokluk çekenler arasındaki fark ağzımızdan çıkan sözlerdir. Tanrı diyor ki, "Önünüze yaşama ölümü, kutsamıyla laneti koyduğuma bugün yeri göğü size karşı tanık gösteriyorum. Yaşamı seçin ki, siz de çocuklarınız da yaşayınız" (Yasanın Tekrarı 30:19). Yaşamı seçmemiz gerektiğine dikkat edin. Neden? Çünkü eğer yaşamı (antlaşma bereketlerini) seçmezsek, ölüm zaten yeryüzünde işlemektedir. O zaman yaşamı nasıl seçeriz? Gene okuyoruz, "Dil ölüme de götürülebilir, yaşama da; Konuşmayı seven, dilin meyvesine katlanmak zorundadır" (Özdeyişler 18:21).

Ya Tanrı'nın antlaşma vaatlerini kabul ederiz ya da Şeytan'ın yokluk, hastalık ve ölüm lanetlerini. Birçoklarının bu gerçekte tökezlemesi çok kolaydır. Bu nedenle Yakup şöyle der:

Çünkü hepimiz çok hata yaparız. Sözleriyle hata yapmayan kimse, bütün bedenini de dizginleyebilen yetkin bir kişidir. Bize boyun eğmeleri için atların ağzına gem vururuz, böylece bütün bedenlerini yönlendiririz... Bunun gibi, dil de bedenin küçük bir üyesidir, ama

büyük işlerle övünür. Düşünün, küçücük bir kıvılcım koca bir ormanı tutuşturabilir.

— Yakup 3:2-3, 5

Küçücük bir kıvılcım koca bir ormanı yakıp kül edebilir. Yani korku içinde söylenen sözler hayatınıza yıkım getirebilir. Ancak iyi haber şu: Tanrı'nın vaatlerine sahibiz; onları yüreğimize aldığımızda, ağızımız ona göre konuşur. Yakup ayrıca ağızımızı bir pınara benzetir; aynı anda hem acı hem tatlı su akıtamaz. Esas konu pınar değil, suyun kaynağıdır. Esasen ağızda değil, ama kaynakta, yani yüreklerimizde ne olduğu önemlidir. Çünkü İsa diyor ki, "İnsanın ağızı, yüreğinden taşanı söyler" (Luka 6:45).

Tanrı, anne babanızı onurlandırırsanız iyilik bulacağınızı ve uzun bir ömür süreceğinizi söylüyor. Bu sözleri okurken, Kutsal Ruh bu gerçeği yüreğinize ekliyor ve buna uygun konuşmaya başlayacaksınız. Tanrı'ya olan imanınızı başkalarının tecrübeleri üzerine değil, Tanrı Sözü'nün gerçeği üzerine kurun. Ben vaktinden önce ölmeyeceğimi biliyorum; bu vaat yüreğimin derinlerine kök saldı ve Tanrı, kendi Sözü'nü yerine getirmek için dikkatle izlemektedir.

Kadının Kocasını Onurlandırması

Kadının rolüyle ilgili şunu okuyoruz, "Size gelince, her biriniz karısını kendisi gibi sevsin. Kadın da kocasına saygı göstere" (Efesliler 5:33).

Bu ayette Pavlus'un kadınların kocalarına saygı göstermesi gerektiğini açıkça dile getirdiğini görebilirsiniz. (Kitabın sonlarında kocaların karılarını onurlandırmasına odaklanacağım.)

Kocalar ev halkının başıdır. Bu düşünceyi maço erkekler tasarlamadı; bu Tanrı'nın fikridir. Kocanın baş olarak saygı görmediği bir evde gerçek esenliğe ve kutsamaya sahip olmak imkânsızdır. Tersine, bir kadın evin başı olan kocasını onurlandırdığında ödülünü alacaktır. Bu ödül doğrudan koca aracılığıyla gelebileceği gibi diğer yollarla da gelebilir.

Geçenlerde Avrupa'da çok büyük bir kilisede hizmet ediyordum. Bir kadın bana gelip "John, bu kilisede olmamı sana borçluyum" dedi.

Biraz şaşırđım. Sonra hikâyesini anlattı. Yıllar önce o kilisede bir önderlik değişimi olmuş. O ve kocası kiliseye katılmak için uzun bir yol kat ediyormuş ve bu nedenle evlerine daha yakın diğer kiliseleri denemek için iyi bir zaman olduğunu düşünmüşler. Bazı kiliseleri ziyaret ettikten sonra, mahallelerine yakın bir kiliseyi beğenmişler. Ne var ki, kocası katılmaları gereken yerin burası

olmadığını ve ilk kiliselerine geri dönmeleri gerektiğini sezmiş. Kadın isteksizce kabul etmiş, ama Pazar akşamları diğer kiliseye gitmeyi sürdürmüş.

Yeni kiliseye giderek daha çok bağlanmış. Sonunda kilisenin önderleri ona şu çağrıda bulunmuş, “Ne zaman kocanın karşısına dikilip ona Tanrı’nın yönlendirmesine boyun eğmeniz gerektiğini söyleyeceksin?” (Bu tür bir önderlik beni dehşete düşürüyor.)

Sözleri onu etkilemiş. Kocasına kiliselerini değiştirmeye karar verdiğini söylemiş; sonra kocası hâlâ katılacak olmasına rağmen kendisinin ayrılacağını bildirmek için ilk kilisenin pastöründen randevu almış. Randevudan önceki gece Tanrı’nın yetki tasarısını paylaştığım Under Cover adlı kitabımı eline almış.

Bana şöyle söyledi, “John, tüm gece kitabını okudum. Kitap boyunca ağladım, çünkü Tanrı’ya ve kocama isyan ettiğimi fark ettim. Ertesi gün hem kocama hem de pastörüme tövbe ettim.”

Kadın büyük bir hevesle ilk kilisesine geri döndü. Birkaç ay sonra pastörün karısı onu kilisedeki bir kadınla tanıştırdı. İkisinin de bir iş konusunda benzer vizyona sahip oldukları ortaya çıktı ve böylece o işi kurdular. Bugün çok başarılılar ve işlerinden elde ettikleri paranın önemli bir kısmını Tanrı’nın Egemenliği’ne aktarıyorlar.

Bana şöyle dedi, “John, diğer kilisede kalsaydım sonunda kocamdan kopacak ve Tanrı’nın iş çağrısına asla adım atamayacaktım.” Ayrıca kocasının önderliğini dikkate almamasını teşvik eden kilisenin kapandığını söyledi. Kocasını onurlandırdı ve sonuçta hem korundu hem de ödüllendirildi.

Kocaları Kurtulmamış Kadınlar

Elçi Petrus da Pavlus’la aynı öğretiyi paylaşır:

Bunun gibi, ey kadınlar, siz de kocalarınıza bağımlı olun. Öyle ki, kimileri Tanrı sözüne inanmasa bile, Tanrı korkusuna dayanan temiz yaşayışınızı görerek söze gerek kalmadan karılarının yaşayışıyla kazanılırsınız.

— 1. Petrus 3:1-2

Petrus, imansız kocaları etkileyecek şeyin karılarının vaazları ya da öğretişleri değil, onurlandıran davranışları olduğunu açıklar. Karılarının davranış aracılığıyla Rab’be kazanılan erkekler olduğunu biliyorum. Bunun en çarpıcı örneklerinden biri 1900’ların başında yaşamış büyük bir Tanrı adamı olan Smith Wigglesworth’tur.

Wigglesworth bir musluk tamircisiydi ve yıllar içinde Tanrı'ya karşı soğuk bir tutum benimsemişti. Hristiyanlıkla hiç ilgisi yoktu. Diğer taraftan karısı Polly son derece adanmış bir imanlıydı. Aslında Tanrı için gayreti daha da artıyordu. Onun adanmışlığı Wigglesworth'un umursamaz tavrını daha da belirgin kılıyordu ve Wigglesworth karısının varlığından rahatsız oluyordu.

İmanı nedeniyle karısına zulmetti ve kiliseye gitmesini yasakladı. Karısı ise onun sözüne uymadı, çünkü Tanrı'nın isteğine aykırıydı (önceden belirttiğimiz gibi yetkililerin sözünü ancak Tanrı'nın yazılı Sözü'nü çiğnememizi istemedikleri sürece dinleriz).

Kadın kocasının yemeğini yapıyor ve Pazar akşamı kilise ibadetine gidiyordu. Bir akşam her zamankinden daha geç eve geldi. Eve girer girmez Smith kükredi, "Bu evin reisi benim ve bu kadar geç bir saatte eve gelmene izin vermeyeceğim!"

Polly sessizce yanıtladı, "Evet, kocamsın, ama Mesih benim Efendim'dir."

Bu yanıt karşısında öfkelenen Wigglesworth arka kapıyı açtı ve onu evden dışarıya sürükleyerek kapıyı kilitledi. Smith sabahleyin gazetesini almak için kapıyı açınca karısı eşiğe düştü (tüm gece kapıya dayanarak uyumuştı). Hemen ayağa kalktı ve neşeyle şöyle dedi, "Smith, kahvaltıda ne istersin?" Sonra sabah kahvaltısını hazırlamaya girişti.

Görüldüğü gibi, Polly'nin Tanrı'ya itaat etmesinin yanı sıra kocasını da onurlandırmaya kararlı olması Wigglesworth'u derinden etkiledi. Sonunda yüreğinde net bir anlayışa kavuştu ve kendisini İsa Mesih'e hizmet etmeye adadı. Yaptığı çalışmalar bugüne dek saygı görmekte ve konuşulmaktadır. Birçok insan onun hizmeti aracılığıyla kurtuldu, şifa buldu ve hatta ölümden dirildi.

Kocasının hizmeti aracılığıyla bereketlenen yüz binlerce insan nedeniyle Mesih'in Yargı Kürsüsü'nde Polly'nin alacağı ödül büyük olacaktır. Polly ödül olarak sadece yenilenmiş bir kocaya değil, gelecek yaşamda büyük bir hasada kavuştu.

Giderek netleşiyor mu? Sadece onurlandırdığımız kişiler uğruna değil, Tanrı'nın Egemenliği uğruna da saygı göstermeye çağırıyoruz. Onur hakkı olandan onuru esirgediğimizde kişisel olarak kayba uğruyoruz.

Kilise Önderlerini Onurlandırmak

Belirtildiği gibi, Tanrı'nın Egemenliği bir krallıktır. Bu nedenle, kilise içinde atanmış yetkililer ve hiyerarşik bir düzen vardır. Bir kilise önderini onurlandırdığımızda aslında İsa'yı onurlandırırız ve İsa'yı onurlandırdığımızda Baba Tanrı'yı onurlandırırız (Matta 10:40–41). Bir öndere nasıl davrandığımız, onunla nasıl konuştuğumuz ve hatta onun hakkında ne düşündüğümüz önderi atayan Kişi'ye olan davranışımızı yansıtır.

Tanrı diyor ki, “Beni onurlandıranı ben de onurlandırırım. Ama beni saymayan küçük düşürülecek” (1. Samuel 2:30). Tanrı'ya karşı tutumumuz kilise önderlerine davranışımızla belli olur. Kilisenin yetkisine saygınız yoksa Tanrı'dan korktuğunuzu da söyleyemezsiniz.

“İnsandan değil, Tanrı'dan Korkarım!”

Bir hizmet sırasında bu gerçeği çarpıcı biçimde gösteren bir olayı asla unutmayacağım. Güceniklikten özgür olmanın önemini paylaştığım bir vaazın ardından çok sayıda kişi dua için öne gelme davetime karşılık verdi. Grup içinde genç bir adamın hayatında acılar olduğunu sezdim. Onun için özel dua etmek için platforma çağırdım. Platforma çıkarken, bir başka adam kalabalığı yardı ve platforma çıkıp bizimle birlikte durdu.

İkinci adamın at kuyruklu saçı vardı ve kot pantolon, siyah deri bir yelek ve tişört giyiyordu. Kolları boydan boya dövmelerle kaplıydı. Gözlerinde vahşi bir bakış vardı ve kesinlikle sinirliydi. Birinci genç adamın anında gerildiğini ve artık bereket almak için özgür olmadığını fark ettim.

İkinci adama döndüm ve kibarca platformdan inmesini rica ettim.

Adam bana baktı ve kaba bir üslupla “Hayır!” dedi.

Ricamı düpedüz reddetmesinin ilk şokunu atlattıktan sonra, kendimi toparladım ve “Bayım, siz inene kadar devam etmeyeceğim” dedim.

Yeniden “Hayır!” dedi.

Şimdi yavaştan sinirleniyordum ve yardımcıların neden bu adamı platformdan uzaklaştırmama yardım etmediklerini sorguluyordum. Sonra hepsinin adamdan korktuğunu fark ettim. Yetkiye saygı duymayan asi bir adamla uğraştığımı görünce sağlam durmam, yetkimi korumam ve Tanrı’ya güvenmem gerektiğini anladım. İşler bu şekilde gittiği sürece genç adama ulaşamayacağımı bilerek ısrar ettim: “Bayım, bu platformdan lütfen hemen inin!”

Yeniden dik dik bakarak “Hayır!” dedi. Bir an duraksadıktan sonra “İnsandan değil, Tanrı’dan emir alırım!” diye bağırdı.

Bu adam Tanrı’dan korkmuyordu. Göğün ve yerin gerçek Tanrısı olmayan, kendi zihninde ve yüreğinde yarattığı sahte bir tanrıdan korkuyordu. Eğer Tanrı’dan gerçekten korkuyor olsaydı, Tanrı’nın bir hizmetkârı olarak beni onurlandırarak ricama boyun eğderdi.

Geri adım atmayacaktım, bu nedenle içimde Kutsal Ruh’un yardımını aradım. Aniden sanki biri bana söylemiş gibi, bu adamın gencin babası olduğunu anladım. Bunu sordum ve adam gencin babası olduğunu doğruladı. Bunun üzerine şunu söyledim, “Bayım, eğer oğlunun Tanrı’nın yardımını almasını istiyorsan, platformdan inmen gerekiyor; eğer inmezsen, Tanrı’nın şifa gücünün oğluna akmasına engel olacaksın.”

Bu sözler onun sert tutumunu yumuşattı ve gözlerini bana dikerek isteksizce platformdan indi. Sonunda oğlu bereket almak için yüreğini açtı ve Tanrı onda güçlü biçimde çalıştı. Kutsal Ruh’un yüreğindeki işleyişinden etkilendi ve hıçkırıklara boğuldu.

Hizmetin ardından babayla pastörün ofisinde görüştüm. Şehirdeki azılı bir motosiklet çetesinin üyesiydi. Katıydı ve erişilmez görünüyordu, ama geri çekilmeyecektim. Onunla nazikçe konuşmama rağmen, görüşmemiz o kadar gerildi ki, bir noktada bana fiziksel saldırıda bulunacağını düşündüm.

Ona Tanrı’nın hizmetkârlarına saygı göstermeksizin Tanrı’dan korkmanın imkânsız olduğunu söyledim. Tanrı’dan korkmak O’nun atadığı yetkilileri onurlandırmaktır. Platformdan inmesini rica ettiğimde bunu reddetmesinin neden yanlış olduğunu açıkladım.

Sonunda biraz yumuşadı. O zaman bile geri çekilmedim ve Tanrı’nın Sözü’nün gerçeği üzerinde ısrarla durmamın sonucunda yüreği kırıldı ve ağlamaya başladı. Sonradan anlaşıldı ki, öz babası onu derinden yaralamıştı ve hayata, yetkiye ve Tanrı’ya bakış açısı babasının kötü davranışlarıyla biçimlenmişti.

Babasını bağışlamadığı için, kendi oğluna karşı aynı saldırgan davranışı tekrar ediyordu. Yanından ayrılmadan önce tıpkı bir bebek gibi ağlıyordu.

Hatasını gördükten ve bizden özür dileyerek önderliğimizi tanıdıktan sonra Tanrı'dan büyük bir bereket alabildi. İşin komiği, daha sonra bana kahramanlarından biriymişim gibi davranmaya başladı. En başta bana zarar verecekmiş gibi duran bu adam sonunda beni çok sevdi.

Gizli Saygısızlık

Yukarıdaki örnek uç bir durumdur; ancak altta yatan tutum imanlıların arasında düşündüğümüzden daha yaygın. Bu adamın saygısızlığı besbelliydi ve bu sayede onunla açıkça yüzleşebildim. Düpedüz saygısız bir tutum içindeydi ve birçok kişi onunla aynı durumda olmasına rağmen, saygısızlıklarını farklı bir yoldan gösterirler. Nezaketsiz ya da itaatsiz biri olarak yaftalanma korkusuyla işbirlikçi bir tavır takınırlar ve ona göre konuşurlar, ama içlerinde saygısızlık taşırlar. Bu tutum daha gizli yollarla kendisini gösterir.

Bahsettiğim bu kişiler dudaklarıyla önderleri onurlandırır, ama yürekleri Tanrı'nın atadığı hizmetkârları onurlandırmaktan uzaktır. Bu durum sunulara, alınan kararlara ya da önderliği yaptığı çeşitli isteklere verdikleri tepkiyle tezahür eder. Pastör üyelerden özel bir tapınma gecesine katılmalarını ister ve topluluğun onda biri katılım gösterir. Ya da üyelerden bir ay süren bir müjdeleme etkinliğinde hizmet etmelerini ister ve belki yirmide biri gelir.

Binlerce kişinin katıldığı birçok kiliseye hizmet için gidiyorum; buralarda Pazar günleri iki ila dört defa ibadet yapılır. Genelde bu ibadetlerin biri hariç tümünde tüm salon dolar. Ama eğer pastör Pazartesi gecesi toplu dua toplantısı yapılacağını ilan ederse, çoğu zaman sadece birkaç yüz kişinin katıldığını görürsünüz. Neden mi? Pastöre saygısızlık nedeniyle.

Belki de John, bu biraz aşırı oldu diye düşünebilirsiniz. Öyle olmadığını görmenize yardım olabilecek bir başka örnek vereceğim. Pastörün bir Pazar günü tüm kilise üyelerine şöyle dediğini varsayın, "Bu aya özel Pazartesi gecesi dua toplantıları yapacağız. Gelecek dört Pazartesi günü akşam saat yedi ile dokuz arasında toplanacağız." Buraya dek, üyelerin yüzde 80'i bu ilanı pek cazip bulmaz, özellikle de Pazartesi Futbol Gecesi'yle çakıştığı için.

Sonra pastör şöyle söyler, "Özel dua etkinliğinin son akşamında kentimizden zengin bir kadın dört dua toplantısının tümüne katılan herkese beş yüz bin dolarlık birer çek verecek."

Bu durumda katılım ne olurdu? Etkinliğe gelenlerin ibadet salonuna sığmayacaklarını hayal edebiliyorum. Kilisede yer bulamama korkusuyla erkenden geleceklerdi.

Siz nasıl tepki verirdiniz? Kendinizi aldatmayın, çünkü yüreğinizin gerçek isteklerini örtecektir.

Kendinize dürüstçe iki soru sorun: Birincisi, vaat edilen para olmasaydı o dua toplantılarının tümüne katılır mıydınız? İkincisi, yarım milyon dolar vaadiyle o toplantılara katılır mıydınız? Bunu düşünün— bu parayla evinizin ve arabanızın taksitlerini kapatabilirdiniz ve diğer ihtiyaçlarınız için geriye çok miktarda paranız kalabilirdi.

Eğer birinci soruya cevabınız hayır ve ikinci soruya cevabınız evetse, o zaman pastörünüzün sözüne ne kadar değer verdiğinizi görmüş oldunuz. Hatırlayın, onurlandırmak değer vermektir.

Tanrı diyor ki, “Önderlerinizin sözünü dinleyin, onlara bağlı kalın. Çünkü onlar canlarınız için hesap verecek kişiler olarak sizi kollarlar” (İbraniler 13:17). Bu, Tanrı’nın halkına buyruğudur; kilise önderlerimizin sözünü dinlemeliyiz. O halde dürüst bir değerlendirme sonucunda, pastörünüz istediği için değil, ama para için toplantıya geleceğinizi keşfederseniz o zaman efendiniz kim oluyor? İsa iki efendiden sadece birine kulluk edeceğimizi söyler; ya Tanrı’ya ya da paraya (Matta 6:24).

Biraz zor sorular soralım: Kilise ibadetine zamanında geliyor musunuz? Pastörünüz özel bir sunu verme çağrısı yaptığında içinizde bir direnç fark ediyor musunuz? Kiliseye ya da topluma hizmet etmeniz için pastörünüzün yardım çağrısını sürekli göz ardı ediyor musunuz? Özel bir Pazartesi akşamı toplantısına katılmamak için bahaneler mi üretiyorsunuz? Şimdi kendinize sorun, bütün bu istekler için beş yüz bin dolar vaat edilseydi, farklı bir karar verir miydiniz? Evetse, neden? Bu zor soruya cevap vermenize izin vereceğim, ama dürüst olmayı unutmayın. Cevabınızı hazırlarken İsa’nın sözlerini aklınızda tutun, “Sizi kabul eden beni kabul etmiş olur. Beni kabul eden de beni göndereni kabul etmiş olur” (Matta 10:40). Yine şöyle ifade edilebilir, “Sizi onurlandıran beni onurlandırmış olur. Beni onurlandıran da beni göndereni onurlandırmış olur.” Pastörünüzün sözüne değer verdiğinizde, Tanrı’nın sözüne değer verirsiniz, çünkü onu size Tanrı göndermiştir.

Şimdi birçok kişinin hayatlarının neden serpilmediğini anlıyoruz. Şöyle okuyoruz, “RAB’bin evinde dikilmiş olarak, Tanrımız’ın avlularında serpilip büyüyecek” (Mezmun 92:13). Kilisede dikildiğimiz zaman, hem bu hayatta hem de Mesih’in yargı kürsüsünde serpileceğiz. Mezmun yazarının şöyle demediğine dikkatinizi çekerim, “RAB’bin evine katılmış.” Bir kiliseye katılabilirsiniz, ama gene de dikilmemiş olabilirsiniz. Dikilmenin anlamı Tanrı’ya hizmet etmek için hayatınızı adamaktır. Dikildiğiniz yerde verir, hizmet eder ve önderlerin sözünü dinlerseniz. Dikildiğimiz zaman yerel kilisemize değer veririz, tıpkı bir ağacın yaşamının bağlı olduğu toprağa değer verdiği gibi.

Kiliseye dikilmeden de refah, başarı ve mutluluk görülebilir, ama bu bereketler uzun ömürlü olmayacaktır. Ara sıra görülen bereketler dilememeliyiz; bunun yerine süregelen ve sonraki yıllarımızda ve en önemlisi her şeyin açığa çıkacağı Mesih'in Yargı Kürsüsü'nde büyük sevinç ve tatmin getirecek bereketleri amaçlamalıyız.

Eğer kiliseye dikildiyseniz, kilise önderlerinizin sözlerine değer vereceksiniz. Sizden istediklerini hafife almayacaksınız. O zaman Tanrı'dan korkacaksınız ve Tanrı'dan korkarak O'nun atadığı önderleri onurlandıracaksınız. O'nun atadığı önderleri onurlandırarak Tanrı'nın sizin için ayırdığı ödülü eksiksiz alacaksınız.

Onlara Sınırsız Saygı Gösterin

Bize şöyle yapmamız söyleniyor, "Kardeşler, aranızda çalışanların, Rab yolunda size önderlik edip öğüt verenlerin değerini bilmenizi rica ederiz. Yaptıkları işten ötürü onlara sınırsız saygı, sevgi gösterin. Birbirinizle barış içinde yaşayın" (1. Selanikliler 5:12-13).

Yedi yılını yerel kiliselerde ve geri kalanını seyahat ederek geçirdiğim kırk yıla yaklaşan hizmet hayatımda en olgun, en huzurlu, en mutlu, en müreffeh ve en başarılı imanlıların kilise önderlerinin değerini bilip onlara sınırsız saygı ve sevgi gösterenler olduğunu fark ettim. Eğer Tanrı böyle yapmamızı buyuruyorsa tanıklığının doğru olması akla uygun değil mi? Elbette bunun tersi de doğrudur.

Yıllar içinde tayfın iki ucundaki insanlarla karşılaştım. Kendilerini pastörleriyle eşit gören kişilerle tanıştım. Böyleleri sadece önderlik konumunda oldukları için pastörlere katlanıyordu. Bunlar kiliseye ya da hizmete en az pastörleri kadar, hatta onlardan daha iyi önderlik edebileceklerini düşünürler. Bunlar sıklıkla Tanrı onları hizmete "terfi edene" dek kendi zamanlarının gelmesini beklerler. Pastörlerini yeri kolayca doldurulabilecek birileri olarak görür ve onlara herhangi birinden farklı davranmazlar.

Buna benzer olarak, hizmet etmek için tutkusu olmayan kişiler olabilir; bunlar iş dünyasında çalışırlar ve yapılması gereken bir iş gibi kiliseye katılırlar. Bunlar yukarıda tarif edilenlerden farklı olarak, pastörlerinin çoğu insanın, özellikle de kendilerinin yapabileceği bir rolde olduğunu düşünürler. Ama onlar iş dünyasında bir kariyer seçmişlerdir ve pastörlerinin daha düşük zekâya sahip olduğu için kilise hizmetine girdiğini düşünürler.

Her iki durumda da, bu insanların gerçek potansiyellerinde başarılı olduğunu görmezsiniz. Evet, iş ya da hizmet alanlarında belki iyi olabilirler, ancak kiliseye dikilen ve Tanrı'nın armağanı olan pastörlerini değerli gören kişilerin düzeyine yaklaşamazlar. Bunlar sıklıkla evliliklerinde ve çocuklarıyla ilişkilerinde sorunlar yaşarlar; sağlık, finans ve hayatın diğer alanlarında güçlüklerle karşılaşılırlar.

Yürek Parçalayan Bir Hikâye

Önderlerine değer vermeyen ve hatta saygı göstermeyenlere çok sayıda örnek verebilirim (ve birazdan tayfın pozitif ucunu ele alacağım), ancak bu trajediyi canlı biçimde resmeden gerçek bir hikâye tanıdığım birkaç kişiyle ilgilidir. Büyük bir kilisede pastörlük yapan bir arkadaşım var. Yirmi yıldır düzenli olarak o kilisede kürsü hizmeti yaptım ve onu otuz yıldan fazladır tanıyorum.

Kilise cemaatinin yanı sıra ulusal ve küresel önderler tarafından da saygı duyulan biridir.

Yıllar önce Tanrı'nın hayatındaki yönlendirişini keşfetmesi için genç bir adama yardım etti. Bu genç adam, adına Bill diyelim, Tanrı'nın Sözü'ndeki gerçeklerin çoğuna inanmayan sapkın bir tarikatın içinde yetişmişti. Arkadaşım, adına Pastör Randy diyeceğim, Bill'i Kutsal Ruh'la vaftiz olmaya yönlendirdi ve onu verimli bir hizmet yoluna koymak için Tanrı tarafından güçlü biçimde kullanıldı.

Kısa süre sonra, Bill Kutsal Ruh'la vaftiz olduğu için bağlı olduğu tarikat kilisesinden kovuldu. Pastör Randy bir grup imanlıyla birlikte Bill'in yardımına koştu ve tarikat tarafından sokağa atılan tüm eşyalarını paketleyerek Bill ve ailesi için bir daire kiraladı.

Sonunda Bill başka bir kentte büyüyen bir kilisenin pastörü oldu. Küçük bir hizmetle başladı, ama Tanrı'nın hayatındaki güçlü armağanı aracılığıyla kilise hızla büyüdü. Birkaç yıl sonra, kilise olarak bir tiyatro salonu satın aldılar ve toplandıkları dükkândan restore ettikleri bu tiyatroya taşındılar. Hayatındaki etkisi nedeniyle yeni kilise binasının adanma törenine yardım etmesi için Pastör Randy'yi davet etti. Muhteşem bir açılış oldu.

Kilise serpillmeyi sürdürdü, ama Bill gizli tuttuğu bir bağımlılığın pençesine düştü. Bağımlılığı giderek arttı ve sonunda kilise ihtiyarları Bill'in tutsaklığının farkına vardı.

Bill periyodik olarak Randy'yi arayıp istifa edeceğini söylüyordu, ama sebebinden bahsetmiyordu. Pastör Randy Bill'i cesaretlendirdi, ta ki bir gün ihtiyarlardan biri Randy'yi arayarak Bill'in tutsaklığını anlatana kadar. Randy hemen uçağa atıldı ve yardım etmek için Bill'in yanına geldi. Ne yazık ki, Bill'in bağımlılığını bilmelerine rağmen ihtiyarlar onun hâlâ kürsüde hizmet etmesini istiyorlardı.

Randy ihtiyarların bu isteğini işitince şöyle dedi, "Eğer Bill'in kürsüye çıkmasına izin vermeye kalkarsanız, Pazar günü ibadete kalır ve durumu topluluğa ifşa ederim. Siz onun ailesini umursamıyorsunuz; sadece kendinizi ve kiliseyi düşünüyorsunuz. Ama eğer istifasını kabul ederseniz, kilisenin önderlik geçişine yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım."

Aynı gün Pastör Randy Bill'i ve ailesini himayesine aldı, başka bir eyaletteki

kilisesinin yakınlarında bir eve taşınması için tüm masrafları ödedi ve Bill'e maası yüksek bir iş buldu. Zaman içinde Bill, Randy'nin hizmeti altında iyileşti.

Randy daha sonra Tanrı'nın hayatındaki çağrısına geri dönmesine yardımcı olmak için yardımcı pastörlerinden biri olarak Bill'i takımına aldı. Bu arada bazı Hristiyan kitaplarda Bill'in kurtuluşunun hikâyesi anlatıldı ve tanıklığı sayesinde ün kazandı. Bir süre sonra, Bill'e başka bir hizmete katılması ve kendi gezici vazilik hizmetini kurması için teklif geldi. Pastör Randy, Bill'in bu hamleyi yapmak için henüz hazır olmadığını hissetti ve aksi yönde öğüt verdi. Bill ise pastörünün hayatını kontrol ettiğini ve çağrısını engellediğini düşünerek Randy'nin öğüdüne kulak asmadı ve bildiğini okudu.

Zaman geçti ve bir gün Bill ve ben başka iki önderle birlikte bir yemekte bir araya geldik. Bill birlikte geçirdiğimiz zamanın çoğunu Pastör Randy'den şikâyet ederek geçirdi. Randy'nin kiliseyi yönetmesinden, onun yanındayken gördüğü muameleden ve eski pastörünün ona hiç destek olmadığından yakındı. Yüreğimde hissettiğim alarmı canlı biçimde hatırlıyorum. Gücenik olduğu için kendisine çok yardımlarda bulunmuş bir adama karşı katı bir tutum almıştı.

O yemekte Randy'i savundum, ancak bir yere varamadığımı gördüm. Hikâyeyi kendi bakışıyla anlatması için Randy orada bulunmadığından bu konuları tartışmanın yanlış olduğunu biliyordum. Bu nedenle Randy'nin Bill için imanda bir baba olduğunu ve Randy hatalı olsa bile (hatalı olduğunu söylememeye dikkat ettim) Bill'in onu eleştirmeye ve saygısızlık etmeye hakkı olmadığını belirterek tartışmaya nokta koydum. Kitapta sözünü ettiğim Kutsal Kitap örneklerini onunla paylaştım, ama Bill Pastör Randy'ye karşı çıkmakta kararlıydı.

Aylar sonra Pastör Randy'den bir telefon aldım. Sesindeki kederi hâlâ hatırlıyorum. Sanki sevdiği birini kaybetmiş gibiydi. Söylediğine göre Bill bir kitap yazmıştı ve kitabın bölümlerinden birisi kontrolcü kiliselere ve önderlere nasıl tepki verilmesi gerektiğiyle ilgiliydi. Randy şöyle dedi, "John, Bill'in kitabından sana dört sayfa okumak istiyorum." Böylece Bill'in Pastör Randy, kadrosu ve kilisesi hakkında yazdığı iftira niteliğindeki sözleri okudu. Kitapta isim vermemesine rağmen, kimin hakkında yazdığı belliydi. Ne de olsa, yardımcı pastörlük yaptığı tek kilise oydu ve Randy'nin kilisesinin ülke çapında olması nedeniyle kitabı okuyan birçok insan sözü edilen önderin kim olduğunu anlayacaktı. Bill'in kitabında yazılanlardan Pastör Randy'nin iflah olmaz bir kontrol manyağı olduğunu sanırdınız. (İlginç olan şey Randy'nin kilisesini ziyaret ettiğim yıllar içinde kadroda çok az değişim oldu. Kilisede hizmet edenler ona çok bağlıdır ve onu içtenlikle severler.)

Sayfaları okumayı bitirdikten sonra Randy şöyle dedi, "John, bununla kişisel olarak başa çıkabilirim; ancak bunları okuyacak kilise üyeleri nedeniyle acı çekiyorum [sayıları binleri bulan] ve burada yardımcı pastörlük yaptığından

birçoğu kitabı okuyacaktır. Bu kitap onları kolayca zehirleyebilir ve artık kilise-
mizde Tanrı'dan bereket alamaz hale gelebilirler.”

Yüreğim parçalandı. Kulaklarıma inanamıyordum. Randy Bill'i çok az insa-
nın müdahale edeceği bir durumdan kurtarmıştı. Bill'i yanına almış, onunla
ilgilenmiş ve yenilenmesine yardımcı olmuştu. Bill bunu nasıl yapabiliirdi?
Hürmetsizlik tohumları ektiğini biliyordum ve hasadı hiç de hoş olmayacaktı.
Aslında tövbe etmediği takdirde yıkıcı sonuçlar doğuracaktı.

Birkaç yıl sonra, Bill başka bir pastörlük pozisyonu üstlendi. Tanrı'nın
hayatındaki armağanı sayesinde yeniden kilisenin büyümesine ön ayak oldu.
(Tanrı'nın yüreğinden uzaklaşmış olsak bile Tanrı'nın armağanı belli bir başarı
düzeyinde işlemeyi sürdürür.) Ancak hasat gelmek üzereydi. Eski tutsaklığına
yeniden düştü. Bu kez durum daha da kötüydü, zira doğrudan bir başka aileyi
yıkı. Sonuçları tüm kiliseyi ve toplumu etkiledi. Topluluk sakatlandı; birçok
insan bu olaydan ötürü gücenklik ve hayal kırıklığı yaşadı.

Eğer Bill ruhsal babasını onurlandırmış olsaydı, inanıyorum ki, doğru
zamanda kendi hizmetine gönderilecek, ikinci kez günaha düşmeyecek ve
bugüne dek Tanrı'nın herkesi günahtan kurtarabildiğine ve yenileyebildiğine
dair parlak bir tanık olarak kalacaktı. Ancak ruhsal babasına hürmet gösterme-
diğinden, şimdi birçoklarını yaralayan bir trajediyle karşı karşıyayız. Bu durum
engellenebilirdi. Bu hikâyeyi anlatarak başkalarının hayatında buna benzer
trajedilerin önlenmesini umuyorum.

Bill'in hayatında Tanrı'nın Sözü'nü öğretmek için harika bir armağanı vardı.
Aslında, ona verilen vahiylerle hayran olurdum. Onu tanıyan ve hizmetinden
faydalanan insanların öğretilerinin gücü hakkında yaptıkları yorumları işittim.
Ne trajik. Eğer Bill ruhsal babasını onurlandırmış olsaydı, işler hem onun için
hem de etkilediği insanlar için iyi gidecekti.

Elçi Pavlus şöyle yazar, “Çünkü Mesih'in yolunda sayısız eğiticiniz olsa da çok
sayıda babanız yoktur” (1. Korintliler 4:15). Tanrı'nın babamıza saygısızlık ettiğimizde
lanet altına girdiğimizi söylediğini unutmamalıyız. Bu sadece doğal babalarımız için
değil, ruhsal babalarımız için de geçerli bir kuraldır. İnsanların özellikle ruhsal baba-
larına ve annelerine karşı yüreklerinde gerçek bir saygı geliştirmeleri ve kendilerini
gücenklikten korumaları halinde birçok trajik olayın önleneneğine inanıyorum.

İki Ya da Üç Tanık

Beni hizmete ilk alan kişi sekiz bin üyeden oluşan kilisesini yitirdi. Pastörün
daha genç bir kadın için karısını terk etmesi nedeniyle bugün o kilise varlığını
sürdürmüyor. Topluluğa karısını terk ettiğini ve bu durumdan hoşnut olmayanların
başka bir kiliseye gidebileceklerini söyledi. Herkes için yıkıcı bir darbeydi. Trajik

olan şey kilisedeki bazı erkeklerin onun izinden giderek karılarını boşamaları oldu.

O kilisede çalışırken benimle birlikte hizmet eden birçok kişi bu adamı şiddetle eleştirdi. Ben de aynı yolda yürüyordum. Ona öfkeliydim. Ruhsal babam olarak yüreğimde ona beslediğim saygı hızla azalıyordu. Beş yıl önce kiliseden ayrılmıştım. Başka bir eyalette yeni bir hizmet pozisyonu için beni ve Lisa'yı bereketleyerek göndermişti, ama artık o kilisede olmasak bile ona daha çok sinirleniyor ve öfkeleniyordum.

Sonra iki hafta içinde dört kere eski pastörümle ilgili rüyalar gördüm. Gördüğüm rüyaları nadiren hatırlarım. Bu yüzden iki hafta içinde hatırladığım dört rüya görmek benim için tümüyle sıra dışıydı. Bunu yazmaktan utanıyorum, ama ancak dördüncü rüyadan sonra Tanrı'nın bana bir şey söylediğini fark ettim. Dua ederek sordum, "Baba, bu rüyalar ile bana ne gösteriyorsun?"

Anında ciddi bir sesin şöyle dediğini işittim, "O benim hizmetkârım. Hizmetkârımı yargılamaktan vazgeç!"

Benim için bir baba olan eski pastörümü eleştirmek ya da yargılamak benim haddim değildi. Bunu anlayınca tövbe ettim ve ona bir özür mektubu yazdım.

Karısından boşandıktan birkaç ay sonra genç bir kadınla evlendi ve kısa süre sonra kilisenin üye sayısı dört yüze indi. Kiliseyi kurtarmaya çalıştı, ama kapıların kalıcı olarak kapanması artık sadece an meselesiydi. Eğer bir pastör açık bir günah içindeyse ve bundan tövbe etmiyorsa o kiliseden ayrılmalı mıdır? Bunun yanıtı kesinlikle evettir. Pavlus şöyle yazar:

Mektubumda size fuhuş yapanlarla arkadaşlık etmemenizi yazdım. Kuşkusuz dünyadaki ahlaksızları, açgözlüleri, soyguncuları ya da putperestleri demek istemedim. Öyle olsaydı, dünyadan ayrılmak zorunda kalırdınız!

— 1. Korintliler 5:9-11

Pavlus, ahlâksızlık içinde yaşayan bir "Hristiyan" ile yakın ilişkide olmamamız gerektiğini açıkça belirtir. Bu önder, onunla evlenmeyi bekleyen daha genç bir kadın için sırf geçimsizlik bahanesiyle karısını boşayarak ahlâksızca hareket etti. İsa'nın sözüne göre bu durum son derece açıktır, "Ben size şunu söyleyeyim, karısını fuhuştan başka bir nedenle boşayıp başkasıyla evlenen, zina etmiş olur" (Matta 19:9).

Eğer bilinçli olarak günahta yaşayan bir "Hristiyan" ile yemek yemeyeceksek, o halde onların ruhlarına kesinlikle ortak olmayacağız; böyle bir durumda olan bir adamın hizmeti altında durmamalıyız. Eğer tövbe ederse, ondan yeniden öğretiliş alabiliriz.

Şimdi şöyle sorabilirsiniz, "Ama John, bu onu yargılamak olmaz mı?" Aslında onun verdiği meyveyi yargılamak olur. Biz insanların yüreğindeki niyetleri

değil, eylemlerini, yani meyvelerini yargılamalıyız. Pavlus diyor ki, “İnanlılar topluluğunun dışındakileri yargılamaya benim ne hakkım var? Sizin de yargılamamız gereken kişiler topluluğun içindekiler değil mi?” (1. Korintliler 5:12).

Ayrıntılara girmeden, pastörümün yüreğindeki niyeti yargılıyordum ve bu yüzden Tanrı beni rüyalar yoluyla uyarmak zorunda kaldı. Sadece Tanrı biz insanların yüreğindeki niyetleri yargılayabilir. Yine Pavlus şöyle yazar:

Bu nedenle, belirlenen zamandan önce hiçbir şeyi yargılamayın.
Rab’bin gelişini bekleyin. O, karanlığın gizlediklerini aydınlığa çıkaracak, yüreklerdeki amaçları (niyetleri) açığa vuracaktır.

— 1. Korintliler 4:5

Bu nedenle eski pastörümün hayatı için umudumu koruyorum.

Bunu açıklamaya yardımcı olması için bir keresinde bir hizmetkârın mesajından rahatsız olan bir başka hizmetkârla konuşuyordum. Bu arkadaşım işittiği vaazla ilgili yorumlarını telefonda bana aktarıyordu ve mesajdaki hatayı göstermek için Kutsal Yazılar’ı hatırlatıyordu. Mesajla ilgili söylediği her söze katılıyordum (diğer hizmetkârlar da aynı kaygıları paylaştı). Ancak telefondaki kişi sözlerine şöyle devam etti, “Bence bu hizmetkâr büyük kiliselere ve konferanslara kapı açacak özgün bir mesaj oluşturmak için bu öğretiyi veriyor.”

Telefondaki arkadaşımın sözünü hemen kestim ve şöyle dedim, “Şimdi yüreğindeki amaçları yargılıyorsun ve bu doğru değil.”

Meyveyi, yani bu durumda verilen mesajı yargılamanın doğru olduğunu, ama niyeti yargılamanın yanlış olacağını söyledim. Bunu ancak Tanrı yapabilir. Pastörüme yaptığım şey buydu ve Tanrı bu nedenle bana ciddi bir uyarıda bulundu.

Genç kadınla evlenen eski pastörümün önderliğinde devam eden o dört yüz kişi yoldan çıkmış bir hizmetin altına girdiler. Sadakatleri Kutsal Kitap’a aykırıydı. Kutsal Ruh’un değil, yanlış bir ruhun atmosferinde kaldılar.

Açıkça tövbe etmemiş olmasına rağmen, bugüne dek eski pastörümü hâlâ onurlandırırım (şu anda üçüncü karısıyla evli). Eğer bir kiliseye önderlik etseydi, onun kilisesinde durmazdım, ancak hayatımın sonuna dek yüreğimde onur yerine sahip olacak. Tanrı’nın Saul’u yargılamasından sonra bile Davut’un onun için bir ağıt yaktığını ve bu ağıtın Yahuda halkına öğretilmesini buyurduğunu hatırlayın.

Eğer eski pastörüm bugün yardım için beni arasaydı, ona elimden geldiğince çok ve mümkün olduğunca hızlı yardım ederdim. Bana Tanrı Sözü’ndeki birçok harika gerçeği öğretti ve bunlardan bugüne dek yararlanıyorum. Bana inandı ve hiç kimse yapmazken bana fırsat verdi. Henüz acemi ve ham olduğum zamanlar çok hatalar yaptığımda, beni bağışladı ve cesaretlendirdi. Onu

her zaman sayacağım. Sırf başkalarına yardımcı olması için bu satırları yazarken bile, yüreğimde hem onun hem de onun yaptığı seçimlerden etkilenen diğerlerinin çektiği acıların yasını tutuyorum. Tövbe etmesini ve bir zamanlar olduğu gibi yeniden büyük bir önder olmasını umuyorum. Kutsal Yazılar, Tanrı'nın umudunun solmadığını ve zayıflamadığını ifade eder (1. Korintliler 13:7).

Öte yandan, bugün birçok kişi pastörlerinin günah işlediğine dair söylentiler duydukları için kiliselerini terk ediyorlar. Hayır, bin kere hayır! Söylentilere kulak asmamalıyız. Çünkü şöyle okuyoruz, "iki ya da üç tanık olmadıkça, bir ihtiyara yöneltilebilir suçlamayı kabul etme" (1. Timoteos 5:19).

Tanık, bir mahkemede inkâr edilemez kanıtlara sahip biridir. Birlikte komplo kuran iki kişi ya da aynı söylentiye yayan birkaç kişi değil. Hayır, ayrı kanıtlara sahip iki ya da üç kişidir. Pavlus bunu neden yazıyor? Bizi korumak için.

Bunu düşünün, eğer bir önderle ilgili bir söylentiye inanırsak, kuşkuya ya da doğru olmayan inanca kapı açılır. Saygısızlık kolayca yüreklerimize girer. Eğer öndere saygısızlık edersek, Tanrı'nın o önder aracılığıyla bize vereceği ödülü artık alamayız. İşte bu nedenle Batı'daki birçok imanlı Tanrı'dan bereket almakta güçlük çekmektedir. Bizim kuşağımızda kilise hizmetlerinde çok sayıda skandallar yaşandı ve kitlelerin yüreğinde kuşku büyüdükçe. Günümüzde kilisede birçok imanlı şüpheli ve hatta burun kıvrıyan bir tutum benimsediğinden saygılı tutum giderek zayıflıyor. Düşmanın planı budur; göğün bereketlerini aktaran kanallardan, yani Tanrı'nın önderlerinden bizi uzak tutmak.

Eli'nin obur ve açgözlü hayatı en nihayetinde açığa çıkmasına ve yargılanmasına rağmen, Hanna onun aracılığıyla bereket alabildi. Onu "sarhoş" sanan Eli'nin bozuk karakterini sezindiğinde bile yüreğini onu küçümsemekten korudu. Tepki göstermek yerine harekete geçti. Günümüzde birçok insan bazı Batılı kilise önderlerinin düştüğü günahların yarattığı acılara tepki göstermektedir.

Hizmette geçirdiğim yıllar içinde önderler hakkında sayısız olumsuz haber işittim, ama yukarıdaki 1. Timoteos ayetine kök salarak hayatıma yön veren kişisel bir inanca sahibim. Sadece bir kişiden geliyorsa ya da en az iki kişiden sağlam bir delil yoksa, duyduğum olumsuz bir haberi otomatikman göz ardı ederim. Bir habere inanmam için en az iki kişiden ayrı deliller almalıyım. Eğer bu haberlere kulak verirsem, gökten bereket alma kabiliyetimi engelleyecektir. Tüm önderler gökten bir ödül taşıyor. Kişisel olarak Tanrı'nın benim için ayırdığı bir bereketi kaçırmak istemem ve sizin de böyle hissettiğinize inanıyorum.

Tayfın Diğer Ucu

Tayfın diğer ucuna baktığımda, kilisede önderlerini onurlandıran ve onlara yürekten sevgi ve bağlılık gösteren birçok kişiyi tanıdım ve sevdim. Bazıları kili-

selerde hizmetkâr, bazıları önderin yardımcıları ve diğerleri kilise üyeleri ya da bu hizmetkârların ortaklarıdır.

Yıllar içinde Tanrı'nın bu insanları daha büyük görevlere getirdiğini görmek bir zevkti. Bazen sorumluluk alanlarının giderek büyüdüğü ya da çabucak terfi ettikleri o anda fark edilmez, ama on, yirmi, otuz ve hatta kırk yıl boyunca hayatlarının gidişatını izledikten sonra sağlam ve emin adımlarla her bakımdan büyüdüklerine tanık oldum.

Birçok kişinin önceden bahsettiğim ilk pastörüne kızgın olduğunu hatırlıyorum; saygı doğurmayan tutumlar benimsediler. Eleştirel bir tavır takındılar ve birçokları trajik sonuçlarla karşılaştı. Bazıları boşandı, bazıları çocuklarıyla büyük sorunlar yaşadı ve bazıları mali çöküntüye girdi. Bazıları kiliseler devraldı ya da başlattı, ama yıllarca çabaladıktan sonra büyüyen bir kilise kuramadı.

Uç bir örnek olarak televizyona çıkarak pastörümün (tüm kiliseyi yitiren) aleyhinde konuşan bir kadın hatırlıyorum. Sağlığı mükemmeldi, ama iki ay sonra ani bir beyin kanaması nedeniyle hayatını kaybetti. Bunun bir tesadüf olduğunu mu düşünüyorum? Yanıtı sadece Tanrı bilir. Ama Pavlus'un birçok imanlının bedeni fark etmediğini ve bu yüzden birçoğunun "zayıf ve hasta, bazılarının da ölmüş" olduğunu söylediğini biliyorum (1. Korintliler 11:30). Pavlus bu ayeti Rab'bin Sofrası'yla ilgili yazdı. Ancak, bu gerçek Hristiyan yaşamının diğer alanları için de geçerlidir. Bedeni fark etmek üzüm suyu içip ekmeğe yemekten daha fazlasını ifade etmektedir.

Diğer taraftan, pastörüm nedeniyle acı çeken, ancak tıpkı Davut'un yaptığı gibi ona karşı sevgi ve saygılı yürek tutumunu koruyan birçok kişi gördüm ve bunların hepsi bugün çok başarılılar! Bu insanların hizmette, işlerinde ve hayatlarında bereketlendiklerini gördüm. Evlilikleri güçlü kaldı; çocukları Tanrı sevgisiyle büyüüp olgunlaştı. Zengin ve dolu hayatlar sürüyorlar, çünkü onur ve saygı yolunda yürüdüler. Yüreklarini korudular ve ağızlarına bir bekle koydular. Tanrı'nın yüreğini hoşnut ettiler.

Tanrı'nın bizim için arzuladığı bereketli yaşamı neden kimse istemiyor? Eleştirel, küçümseyici ya da isteksiz olmaya gerçekten değer mi? Bu ne tür bir meyve üretir? Uzun dönemli sonuçları gördüğümde, bir önder bana nasıl davranırsa davransın bu tür bir tutum benimsemek istemiyorum. Buna değmez. Ama tüm nedenlerin en önemlisi şudur: Kutsal Kitap'ta önderlerini onurlandıran kişiler Tanrı'nın yüreğine yakın olanlardır. Benim için bu, bütün ödüllerin en büyüğüdür; O'nun yüreğini tanımak ve O'nunla derin paydaşlıkta bulunmak. Hayatta bundan daha önemli bir şey yoktur.

MessengerX

Günelik Öğrenci Yetiştirme Uygulamanız

Tamamen Ücretsiz!

Sadece mobil cihazınıza
indirin ve gidin!
Ya da aşağıdaki web
versiyonunu kullanın:

MessengerX.com

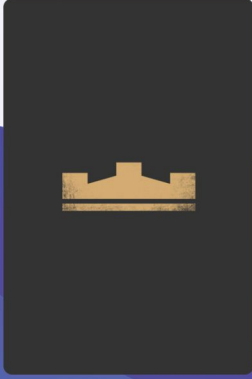

115'dan Fazla Dil ve Artış Sürüyor

- ✓ 115'ten fazla dilde mevcut içeriği görüntüleyin ve indirin
- ✓ Kaynakları arkadaşlarınızla paylaşın ya da çalışma grubu kurun.
- ✓ Sürekli yeni içerikler ekleniyor.

İzleyin. Okuyun. Dinleyin.

Kurslar, ekitaplar, sesli kitaplar, kısa filmler ve izlemeniz, okumanız ve dinlemeniz için daha fazlasını içeren zengin bir kütüphaneyi keşfedin.

En Önemli Konularda Büyüyün

Bu konuları keşfedin: aile dinamikleri, sağlıklı ilişkiler, eşinizi bulmak, pornografiden özgürlük, imanınızı bina etmek, Tanrı'dan işitmek, iş dünyasında önderlik ve daha fazlası!

Gelişim Yolculuğunuz

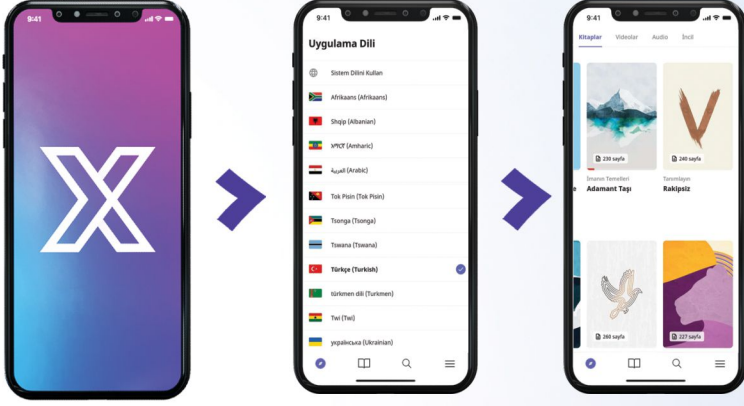
MessengerX bir sonraki adımınızı atmanıza yardımcı olmak için var; bu nedenle ilerlemenizi sürdürmenize yardımcı olacak güçlü araçlar içeren bir öğrenci yetiştirme yolculuğu tasarladık.

Seveceğiniz Harika Özellikler!

- Sözü yaymanıza ve hatta çalışma grubu kurmanıza yardımcı olan basit & kolay paylaşım araçları.
- Chromecast ve favori akıllı TV'lerinize AirPlay ile bağlantı.
- Tüm cihazlarınızda ilerlemenizi kaydedin. Hızlı erişim için kitaplığınıza favorilerinizi kaydedin.
- Çevrim dışı görüntülemek için cihazınıza indirin.
- Tam olarak aradığınızı bulmanız için güçlü arama & filtreleme.
- Sesli kitapların, sesli Kutsal Kitap'ın ardışık bölümlerini ve hatta tapınmaları kendi dilinizde otomatik olarak çalın!

MessengerX- 1-2-3 kadar kolay!

- 1 Apple Store ya da Google Play'den **MessengerX** uygulamasını indirin
- 2 Bir hesap oluşturun ve dilinizi değiştirin
- 3 Favori kaynaklarınızı tarayın, okuyun, izleyin, dinleyin, indirin ve paylaşın

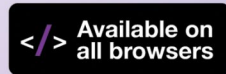
Öğrenci olarak Yetişin, Öğrenci Yetiştirin

MessengerX'in bir üyesi olarak dünyanın her yanındaki insanlara kaynaklar sağlama hizmetine yardım edeceksiniz.

Çünkü herkesin bilmeye hakkı var!

MessengerX.com

İki Kat Saygı

Topluluğu iyi yöneten ihtiyarlar, özellikle Tanrı sözünü duyurup öğretmeye emek verenler iki kat saygıya layık görülsün. Çünkü Kutsal Yazı'da şöyle deniyor: "Harman döven öküzün ağzını bağlama" ve "İşçi ücretini hak eder."

— 1. Timoteos 5:17-18

Kutsal Yazılar'da yetkiyle bağlantılı olarak "iki kat saygı" ifadesinin kullanıldığı tek yer burasıdır. Müjde'ye hizmet edenlere diğer önderlere gösterdiğimiz iki katı saygı göstermeliyiz.

Pratik olarak bu nasıl yapılır? Hristiyan önderlere karşı davranışımız ve konuşmalarımız son derece saygılı olmalıdır. Onlara "pastör", "efendim", "bey" ya da "hanım" vs. gibi resmi unvanlarla hitap etmeliyiz. Konuşmamız boyunca onlarla her zaman göz temasını korumalı ve konuşmalarının bittiğinden emin olana dek oradan ayrılmamalıyız.

Bir önder Tanrı Sözü'nü öğretirken dikkatle dinlemeliyiz. Aklimızın dalıp gitmesine izin vermek saygısızlık olur. Unutmayın, onur sadece eylemle ve sözle değil, ayrıca düşünceyle gösterilir. Bu nedenle Pavlus bizi teşvik ediyor, "Ben yanına gelinceye dek kendini topluluğa Kutsal Yazılar'ı okumaya, öğüt vermeye, öğretmeye ada" (1. Timoteos 4:13).

Bir vaaz sırasında yanımızda oturan biriyle konuşmak kürsüde konuşana ve elbette bizzat Kutsal Ruh'a saygısızlıktır. Tüm kişisel sohbetler toplantı sonrasına ertelenmelidir. Ayrıca sosyal medya sitelerine girmemeli, arkadaşlarımıza

mesaj çekmemeli, telefonlarımızı kullanmamalı ya da vaaz bitmeden ibadet salonunu terk etmemeliyiz. Toplantıya ya da ibadete geç gelmemeliyiz. Her sabah işe on beş dakika geç gelsek patronlarımız nasıl tepki verir? Bunu yapmayı düşünmezdik bile.

Önderlerimizin belirlediği ibadet zamanlarına neden böyle davranalım? Bize sorulmadan önderlerimize hizmet etmenin yollarını aramalıyız. Önceden plan yapın ve görünmeyen engeller için uyanık olun. İşleri her zaman daha iyi ve daha yüksek standartlarla yapmayı hedeflemeliyiz. Onları temsil ederken yaptığımız her şeyde kusursuz olmaya çabalamalıyız.

Eğer önderiniz için bir iş yapmanız istenirse, çabuk olun ve işi kusursuz yapın. Uygun olmayan kıyafetle ya da kirli bir araçla gitmeyin. Önderinizi iyi temsil etmelisiniz. Havaalanlarından içi çöp ve ıvır zıvırla dolu otomobillerle alındığım oldu. Böyle zamanlarda şöyle düşündüm, Bu hizmetin önderi takım üyesinin bir misafiri bu şekilde karşıladığını bilseydi ne hissedirdi? Bu adam sadece bana değil, beni karşılamasını isteyen pastörüne de saygısızlık etti.

Lisa ve ben yaklaşık elli kişilik bir hizmet takımına sahibiz. Bize gösterdikleri davranışlara hayranım. Ofisime geldiğimde masamda her zaman bir bardak su bulurum. Çoğu kez benim haberim olmadan arabamın anahtarlarını alır, arabamı benzin istasyonuna götürür ve depoda benzin olsa bile tam doldururlar. Arabamı her zaman temiz tutarlar. Ofis binamızda yıllardır resmi bir park yerim yok, ama çalışanlarım giriş kapısına en yakın yeri Lisa ya da benim için her zaman boş tutarlar.

Onların ofislerine ya da konferans salonuna girdiğimde ayağa kalkarlar ve bana “efendim” diye hitap ederler. Bir konuyu bana getirmeden önce her zaman iyice araştırırlar.

Soracağım soruları tahmin eder ve ben daha sormadan cevaplarını hazırlarlar. Tüm ricalarım hızlıca yerine getirilir ve işin önünde bir engel çıkarsa, işi tamamlayana kadar çabalamayı ısrarla sürdürürler. Görev ancak imkânsız olduğunda tamamlanmaz. Ama bu haber bana gelmeden önce, akla gelen her yolu hâlihazırda denemiş olurlar ve orijinal isteğe alternatifler sunarlar.

Bize gösterdikleri saygı güçlü ve amaca yöneliktir. Gördüğüm saygının içimde yanlış duygular doğurmasını engellemek için, her şeyden önce beni onurlandırarak gerçekte İsa’yı onurlandırdıklarını hatırlarım. İkinci olarak alacakları ödülün tam olarak farkındayım. Üçüncü olarak bize neden hizmet ettiklerini aklımda tutuyorum; çağrımızı yerine getirmekten bizi alıkoyacak şeylere

enerjimizi vermemizi istemiyorlar. Lisa ve ben Tanrı'nın bizi çağırdığı göreve ne kadar çok odaklanırsak, hizmet o kadar çok insana ulaşır. Her şey Tanrı'nın Egemenliği'nde hizmet etmekle ilgilidir ve birbirimizi onurlandırdığımız zaman (gelecek bölümlerde çalışanlarımızı nasıl onurlandıracağımıza bakacağız), Tanrı'yı hoşnut etmekte daha etkin oluruz.

Lisa ve ben onurlandırılmak istemiyoruz. Bir önderin onurlandırılmayı istemesi ya da talep etmesi Tanrı'nın yüreğine uygun değildir. İsa şöyle dedi, "İnsanlardan övgü kabul etmiyorum" (Yuhanna 5:41). Ancak Babası'ndan gelen övgüyü ve onuru kabul etti. Çağının dini önderlerini şöyle azarladı, "Birbirinizden övgüler kabul ediyor, ama tek olan Tanrı'nın övgüsünü kazanmaya çalışmıyorsunuz" (Yuhanna 5:44). Bu önderler kendi egolarını, kibirlerini beslemek ve insanları kontrol etmek için insanlardan gelen övgüyü ve onuru kabul ettiler. İsa ise ancak onların yararı ve her şeyden çok Babası için insanlardan gelen onuru kabul etti.

Biz imanlılar da bize verilen onurun yüreğimizde İsa'ya ve Baba'ya iletilmesi gerektiğini tam idrak etmeliyiz; ve onuru verenler için sevinmeliyiz. Bizi onurlandıranların Baba tarafından onurlandırılacağını biliyoruz; ödül alacaklar. Bu noktayı yeterince vurgulayamam: kim olursanız olun, eğer bir başka nedenle onurlandırılmak istiyorsanız, yaşama ve tanrısallığa götürmeyen bir yoldan aşağı iniyorsunuz demektir.

İki Kat Ücret

Müjde'ye hizmet edenlere "iki kat saygı" gösterilmesi hakkında yazabileceğim çok sayıda yorum var. Ancak 1. Timoteos 5:17-18'de Elçi Pavlus aracılığıyla Kutsal Ruh'un söylediklerinin ayrıntılarına henüz girmedim. Okumaya devam ettiğimizde, özellikle paradan söz ettiğini keşfediyoruz. Pavlus sözlerini "İşçi ücretini hak eder" cümlesiyle tamamlar. Yeni Yaşam Kutsal Kitap çevirisinde şöyle der, "Topluluğu iyi yöneten ihtiyarlara iyi ücret verilmelidir." Yine Çağdaş İngilizce çevirisinde şu ifade geçer, "Görevlerini iyi yapan kilise önderleri iki kat ücreti hak ederler, özellikle vaaz vermek ve öğretmek için çok çalışıyorlarsa." İyi Haber İngilizce çevirisinde şöyle yazar, "İyi hizmet eden ihtiyarlar iki kat ücret almaya lâayık görülmelidir." Ve son olarak Vurgulanmış İngilizce çeviride ise görevlerini iyi yapan ihtiyarların "yeterli mali desteğe" iki kat lâayık görülmesi gerektiğini belirtir.

Bu ruhsal ilke İsa'nın öğrencilerine söylediği sözlerde yer alır: "Size doğru-

116 ONURUN ÖDÜLÜ

sunu söyleyeyim, benim gönderdiğim herhangi bir kimseyi onurlandıran beni onurlandırmış olur. Beni onurlandıran da beni göndereni onurlandırmış olur.” (Yuhanna 13:20, kabul etmek ifadesi onurlandırmak olarak değiştirilmiştir). “Benim gönderdiğim” ifadesine dikkat edin. İsa’nın bu konuyu nasıl kişiselleştirdiğini görebilirsiniz. Bunu ayrıca Pavlus’un beş hizmet kolunun nasıl görevlendirildiğini ve gönderildiğini açıklamasında görebiliriz:

Kendisi kimini elçi, kimini peygamber, kimini müjdeci, kimini önder ve öğretmen atadı.

— Efesliler 4:11

“Kendisi ... atadı” ifadesine dikkat edin. Bizzat İsa’nın kendisi bu beş hizmet görevini verir. Bunlar Mesih’in bedeni içinde “Tanrı sözünü duyurup öğretmeye emek veren” ihtiyarlardır (1. Timoteos 5:17). Tanrı bu kişilere “iki kat” fazla ücret ödenerek onurlandırılmalarını özellikle belirtir.

Otuz yıldan fazladır yaptığım seyahatlerde bu buyruğun bir istisnasını görmedim. Pastörlerin ve yardımcı pastörlerin yeterince ücret almadığı kiliselerde buldum. Ancak o kiliselerde çok sayıda imanlı güzel evlerde oturuyor, lüks arabalar sürüyor ve çocukları pahalı özel okullara gidiyor vs. İronik olan şey şu: üyelerin mali durumunu incelediğimizde çoğunun bocaladığını görüyorsunuz. İş adamları ve iş kadınları sürekli engellerle ve hatta uzun dönemli zararlarla karşılaşılıyorlar. Sonuçta birçoğu borç batağına giriyor. Birçok aile birikimlerini tüketen finansal sorunlarla karşılaşılıyor. Hiçbiri ihtiyacı olan diğerlerine yardım etmek için fazladan paraya sahip olmuyor. Bunun nedeni Tanrı’nın önderlere bol ücret verme buyruğunu göz ardı etmeleri olabilir mi?

Az önce söylediklerimin tersine bakmak bizi daha çok aydınlatır. Ayrıca pastörlerine ve yardımcılarına bol ücretler ödeyen kiliselere de gittim. Pek çok defa kilise cemaati hizmetkârlar için özel şeyler yaparlar: onlara hediyeler alırlar, güzel bir yemek ısmarlarlar ve nazik jestlerde bulunurlar. Bu kiliselerde belli bir süredir köklenmiş aileleri gözlediğimde, genel olarak zenginleştiklerini ve başarılı hayatlar sürdürdüklerini gördüm. İş adamları ve iş kadınları istikrarlı olarak başarılı iş girişimlerinde bulundular ve işlerini büyüttüler. Dullara, bekâr annelere ya da muhtaç ailelere her zaman rahatça yardım ederler, çünkü bunu yapacak fazladan paraları vardır. Genel olarak bu kiliseler, önceden tarif edilenlere kıyasla misyonlara daha çok destek olurlar

ve müjdeleme etkinliklerinde daha fazlasını yapabilirler. Bunun hiç istisnasını görmedim. Bu bizi şaşırtmamalı; bütün bunlar onur ilkesiyle uyumludur.

O zaman bunu düşünün. Sözü ettiğim ilk kilise grubu pastörlerine ve yardımcılarına yeterince ödemedikleri için mali kaynaklarını zıyan etmemekle övünürler. Düşüncelerine göre artık Tanrı'nın Egemenliği için daha çok şey yapabilirler: misyonlara destek verebilir, yoksullara yardım edebilirler vs. Ancak, Tanrı'nın ihtiyaçlara iyi ücretler ödeme buyruğundan kaçındıkları için ihtiyaç sahiplerine diğer kiliseler kadar ulaşamazlar, çünkü iş adamları mali güçlüklerle boğuşurlar ve sonuçta yeterince sunu vermezler. Tanrı'nın bilgeliğinin her zaman gerçek başarıya götüren yol olduğunu neden idrak edemiyoruz? Tanrı için daha fazlasını yapabileceğimizi sanarak Tanrı'nın Sözü'ne uygun hareket etmekten kaçındığımızda, aslında bu kibir ya da sahte alçakgönüllülük olur. Dolaylı olarak Tanrı'dan daha fazla bildiğimizi ifade ederiz, çünkü Tanrı yoksulları sever, ama aynı zamanda O'nun Sözü'ne hizmet edenlere iki kat ücret vermemizi söyler.

Bu gerçeğin özellikle Amerika'daki küçük bir grup hizmetkâr tarafından suistimal edildiğini biliyorum. Önderlerin sürekli olarak paradan ve maddi şeylerden söz etmesi beni kederlendiriyor. Varlıklı bir hayat sürerler ve kayıp ve acı çeken canlara ulaşmaktan çok geçici şeylere ve zevkle dolu bir hayat tarzına odaklıdırlar. Tanrı'nın kalp atışını kaçırmışlar ve ücretli işçilerin yoluna sapmışlardır. Artık vaazları eğrilmiş ve etkinliklerini kaybetmiştir. Tanrı'nın bu türden önderlere ne söylediğine kulak verin:

İsrail'in bekçileri ködür, hepsi bilgisizdir.
Havlayamayan dilsiz köpekler gibidirler.
Uzanıp düş görürler,
Uykuyu pek severler!
Doymak bilmeyen azgın köpeklere benzerler,
Aklı kıt çobanlar bunlar!
Kendi yollarına döndüler,
Her biri yalnız kendi çıkarını düşünüyor.

— Yeşaya 56:10-11

Ayetin sonundaki “Her biri yalnız kendi çıkarını düşünüyor” cümlesine dikkat edin. Bir başka Kutsal Kitap çevirisinde şöyle geçer, “Kendi çıkarınız için koyunlarınıza kötü davranan çobanlarsınız.” Kilisenin kadınlarını, parasını

ve hizmet için ayrılmış diğer varlıklarını kendi kişisel zevki için kullanan bazı önderler vardır (bunların sayısının az olması sevindirici). Bu onur ilkesi gerçeğini saptırmışlardır. Zihinlerini karanlık bürümüşdür ve düşünceleri sapkınlaşmıştır; kilise artık onlara hizmet etmeye teslim olmuştur. Egemenliğin özünden, yani Tanrı'nın halkına yeterli hizmeti sunmaktan ve kaybolmuş insanlara ulaşmaktan uzaklaşmışlardır. Eğer tövbe etmezlerse, onları koyu karanlık bekliyor.

Evet, yıllar boyunca hizmette ve Kutsal Kitap'ta onur ilkesinin kötüye kullanıldığı olmuştur; ama kendimize şunu sormalıyız, bu suistimaller Tanrı'nın hizmetkârlarına finansal olarak iki kat saygı gösterme buyruğunu göz ardı etmemiz için bahane olmalı mı? Tanrı'nın gözünde iki yanlış asla bir doğru etmez.

Müthiş Bir Yenilenme

Bir kilise önderinden finansal saygıyı esirgemenin yol açtığı sonuçların çok canlı bir örneğine gezici hizmetimin ilk yıllarında tanık oldum. Eşimle birlikte yaklaşık 120 kişilik bir kiliseye hizmet etmeye gittik. Bu kilise yıllardır devam ediyordu ve üye sayısı 35 ile 120 arasında gidip geliyordu. Yaşadıkları topluma ulaşmak için yeni etkinlik düzeylerine erişemiyorlardı ve o bölgede 250.000'den fazla kişi yaşıyordu.

Dört gün sürecek bir toplantı için çağırılmıştık. Pastör, bizi otele yerleştirmenin kiliseyi mali bakımdan zorlayacağını söyleyerek bizi evinde misafir etmeyi teklif etti. Seyahatlerimize başlamamızdan çok öncelere uzanan bir arkadaşlığımız olduğundan teklifini kabul ettik.

Cumartesi gecesi evine vardık ve çiftin müstakil bir evde değil, kiralık bir dairede yaşadığını gördük. Arabaları eskiydi ve evlerinde çok eşyaları yoktu, ancak sahip oldukları ne varsa bizimle paylaştılar. Pastörün eşinin konukseverliği olağanüstüydü ve karı koca olarak şefkatli ve yumuşak ruhlu bir çiftti. Kadının hâlâ büyük bir havayolu şirketinde uçuş görevlisi olarak çalışmasına şaşırdık. Bu nedenle ayda yaklaşık on beş ila on sekiz gün şehir dışındaydı.

Toplantılar gayet iyi geçti, ancak atmosferde belli bir gerilim vardı. Tanrı'nın varlığına, gücüne ve meshedilişine tam bir geçiş yapamadık. Gökten bereket almanın önünde bir engel var gibiydi. Kilisedekiler içtendi ve pek çoğunun Tanrı'yı derinden sevdiği görülüyordu. Aklım karıştı.

Toplantıların üçüncü gününde uzunca bir süre dua ettim. Ruhum rahatsızdı

ve sorunun ne olduğunu bilmediğim gibi üzerimden de atamıyordum. Dua ederken, bu pastörün ve eşinin finansal olarak ne kadar bakımsız kaldıklarını düşündüm. Sonunda Tanrı'nın şöyle dediğini işittim, "Bu akşamki hizmette bu konuyla ilgilenmelisin."

Nasıl diye sordum ve Tanrı bu engeli yıkmanın yolunun cemaate pastörlerini finansal olarak bereketlemenin önemini öğretmek olduğunu açıkladı. Onlar için bir sunu toplama ihtiyacı hissettim. Bunu nasıl başaracağımı hâlâ tam olarak bilmiyordum.

O öğleden sonra pastör şöyle söyledi, "John, bu akşam hizmetin için sunu toplamayacağım. Bunu senin yapmanı istiyorum."

Şimdi yolun açıldığını görerek gülümsedim. Hizmetimiz için sunu toplamak yerine, pastör ve eşi için toplayacaktım. O akşam pastör beni takdim etti ve kürsüye çıkarken kulağıma şöyle fısıldadı, "Unutma John, sunu konusunda tam bir özgürlüğe sahipsin."

Sadece gülümsedim. Yapacağım şeyi duyunca afallayacağını biliyordum. Kürsüye çıktım ve kilise topluluğuna Kutsal Kitap'ın 1. Timoteos 5:17 ayetini açmalarını söyledim. Sonraki kırk beş dakika boyunca pastörlerine finansal olarak bakmalarının önemini öğrettim.

Övünge bir dil kullanmadan yazabilirsem, bu topluluğu güzelce bir azarladım. Bir ara şöyle dedim, "Pastörünüzün eşi neden ayda on beş gün seyahat etmek zorunda kalıyor? Bu çift finansal olarak sağlam durmalı ki, kadın evinde kalsın ve kocasının yanında hizmet edebilsin."

Pastör ben konuştuğunda kızarıp bozarıyordu; bu yüzleşme onu rahatsız etmişti. İnsanların bu sözleri bana onun söylettiğini düşüneceğinden ve çok sayıda ailenin kiliseden kopacağından korktu. (Bir noktayı netleştirmek istiyorum. Bir kiliseye gittiğim zaman, eğer önderin bir konuda benimle hemfikir olmadığını biliyorsam temel öğretimi olmayan bir düşünceyi asla ortaya atmam. Bu durumda bilmiyordum. Mesaj ilerledikçe yüzünde endişeli bir ifadenin büyüdüğünü fark ettim.)

Mutlulukla diyebilirim ki, topluluk o akşam Tanrı'nın yüreğime koyduğu mesajı imanla kabul etti. Mesajı şu sözle kapattım: "Bu akşam hizmetimiz için bir sunu toplamam söylendi. Ancak bunu yapmayacağız. Bunun yerine bu akşamın sunusu doğrudan pastöre ve eşine gidecek; ve bu arada bu hediyeleriniz için vergi indirimi almayacaksınız. Tanrı'nın size verdiği armağan olan pastörünüzü takdir ettiğinizi göstermenizi istiyorum."

Sunuyu topladık ve hizmet sona erdi. Daha sonra birçok kişiyle konuştum ve pastör insanlardan kaçıp kilisenin ofisine geçti. İbadet salonundan ayrıldığını anlayınca onun yanına gittim. Onu bulduğumda yüzünün artık kırmızı olmadığını fark ettim; şimdi kireç gibi beyazdı. Haberlerin iyi olacağını biliyordum. Gülümseyerek sordum, “Ne kadar sunu toplandı?”

Rakamı söyledi. Neredeyse bayılacaktım. O zamana dek bir Pazar günü toplanan en büyük miktarın üç katından fazla toplanmıştı. İyi bir rakam olacağını biliyordum, ama bana söylediği miktar bu büyüklükte bir kilisenin verebileceğinin ötesindeydi.

Ertesi Pazartesi pastörden bir telefon geldi. Heyecanlı bir sesle, “John, sana Pazar ibadetinin bir ses kaydını gönderiyorum” dedi.

Teklifi beni şaşırttı ve “Tamam, dün verdiği vaazı dinleyeceğim” dedim.

Hemen karşılık verdi, “John, dün vaaz vermedim. Topluluğumuzun üyeleri tam iki saat boyunca kendi istekleriyle kürsüye çıkarak evlerinde ve işlerinde gördükleri olağanüstü finansal mucizelere tanıklık ettiler. Rab’be şükrettim, ama şaşırmadım. Tanrı’nın harika bir iş yapacağını biliyordum, ama bu kadar çabuk olacağını düşünmüyordum.”

Üç yıl sonra o kiliseyi yeniden ziyaret ettim. Artık bir dükkân girişinde toplanmıyorlardı; eski bir lise binasını restore edip oraya taşınmışlardı. Üstelik kilise olarak bu binayı kiralamamışlar, satın almışlardı! Katılım giderek arttı ve kilise beş kat büyüdü. Pastörün karısı işinden ayrılabilirdi, çünkü pastör finansal olarak onurlandırıldı ve bunun sonucunda kilisedeki aileler ve işadamları daha da zenginleştiler.

“Bir Şeyi Beğendiğimi Söylemiyorum”

Bu ilke asla şaşmaz. Eğer ruhsal önderlerimizi finansal olarak onurlandırırız, kendi hayatlarımızda bereketler görürüz. Kore’nin başkenti Seul’deki dünyanın en büyük kiliselerinden birinin pastörü Dr. David Cho’ya bakıyorum. Yıllarca önce kilisesini bir çöplükte başlatmış ve bu kitabı yazdığım sırada yönetim kurulunun iki üyesinden, kilisesinde elli binden fazla milyoner olduğunu duydum.

Birkaç defa onu ağırladım, onunla golf oynadım ve onunla ve seyahatlerinde ona eşlik edenlerle restoranlarda yemek yedim. Genelde çok sayıda işadamı ve hizmet ortağıyla birlikte yolculuk eder. Ona eşlik eden bu adamlar ona iyi bakıldığından emin olurlar; ihtiyacı olan ne varsa satın alırlar ve önce o oturmadan yemek masasına oturmadıklarına bizzat tanık oldum.

Ona büyük saygı gösterirler. Kentin son derece yoksul bir mahallesinde kurulan bu kilisenin şimdi bu kadar çok sayıda zengin üyesi olmasının nedeni pastörlerine verdikleri onur olabilir mi?

Al Brice adında yakın bir arkadaşım var. Fayetteville, Kuzey Carolina'da harika bir kilisenin pastörüdür. Al 1980'de Amerika Amatör golf turnuvasında oynadı ve mükemmel bir golfçüdür. Dr. Cho çok sayıda arkadaşı ve ortağıyla birlikte golf oynamayı çok sever ve Al'dan özellikle hoşlanır.

Bir keresinde Dr. Cho ve beraberindekiler Amerika'ya geldi ve Al ile golf oynamak için sözleştiler. Dr. Cho ile seyahat eden adamlardan biri kiralık arabalarından indi ve golf sopalarını çıkardı. Birkaç gün önce New York Beşinci Cadde'den binlerce dolarlık yepyeni bir özel tasarım golf çantası satın almıştı. Al nezaket icabı çantanın ne kadar güzel olduğunu belirtti. Adam aniden Al'ın şaşkın bakışları altında golf sopalarını çantadan çıkarmaya başladı. Çanta boşalınca, Al'ın çantasındaki sopaları çıkarıp kendi çantasına koymaya başladı. Al aniden bağırdı, "Hayır, dur, ne yapıyorsun?"

Koreli adam şöyle karşılık verdi, "Seni onurlandırıyorum. Bu çantayı sana hediye etmek istiyorum." Arkadaşım onu durdurmaya çalıştıysa da, adamın vazgeçmeye niyeti yoktu.

Birkaç ay sonra, bu kez Al Kore'ye gitti ve yeniden Dr. Cho ve heyetiyle beraber golf oynamaya hazırlanıyordu. Profesyonellerin alışveriş ettiği bir spor mağazasında çok kaliteli golf ayakkabıları gördü ve "Vay, bunlar harika ayakkabılar" dedi.

Dr. Cho'nun adamlarından biri hemen ayakkabıları raftan indirdi ve kasaya doğru yöneldi. Al ise "Hayır, hayır, ayakkabıya ihtiyacım yok. Sadece ne kadar güzel olduklarını söylüyordum" diye atıldı.

Adam, "Hayır efendim, sizi onurlandırıyorum. Bu ayakkabıları almanızı istiyorum." Al benimle bunu paylaşırken içtenlikle gülerек şöyle dedi, "Böylece Dr. Cho'nun adamlarının yanında bir şeyi beğendiğimi söylememeyi öğrendim, yoksa hemen benim için satın alıyorlar." Bu imanlılar yüksek düzeyde bir onur anlayışıyla yaşıyorlar ve bu nedenle bereketleniyorlar.

Bereketli Bir Hayat

Şimdi Rab'bin yanında olan Jack adında başka bir arkadaşım vardı. Çok başarılı ve verimli bir hayat sürdü. Yüzbinlerce insan onun hizmeti aracılığıyla bereketlendi.

Jack gençliğinde hizmete yeni başlarken, pastörü Amerika’da çok saygı duyulan bir kiliseye önderlik ediyordu. Yıllarca pastörüne hizmet ettikten sonra, Jack kilise başlatmak için ülkenin başka bir bölgesine gönderildi.

Kilise birkaç yıl içinde beş bin üyeye ulaştı. Onun kilisesinde sık sık vaaz verdim ve birlikte zaman geçirmeyi çok severdik. Bir gün bana eski pastörünü ne kadar çok sevdiğinden, ona ne kadar çok değer verdiğinden ve saygı duyduğundan bahsettiğini hatırlıyorum. Ondan ruhsal babası olarak söz ediyordu. Daha sonra şöyle dedi, “John, pastörümü her gördüğümde, ona bin dolarlık bir çek vermeyi amaç edindim.” Gösterdiği onur düzeyine hayran kaldım.

Bu sözü onun ne kadar büyük bir ödül içinde yaşadığını düşünmemeneden oldu. Kilise üyeleri onu yürekten seviyordu. Cenazesi dört saatten fazla sürdü ve kilise ağzına kadar doluydu. Sadece kendi kilisesinin üyelerinden değil, kentte yaşayan birçok insandan oluşan beş binden fazla kişi cenaze için toplandı. Toplumda birçok insan ona saygı duyuyordu.

Jack’in kilisesi onu onurlandırdı. Ona cömert bir maaş ödemek istediler, ama zekice yaptığı yatırımlar sayesinde kiliseden maaş almak zorunda kalmadı ve hizmete sunu vermeyi seçti. Tanrı’nın bereketinde bu adam gibi yürüyen çok kişi tanımadım. Karısı ve kızları onu içtenlikle sevdi. Güzel bir evde oturdu ve çok arkadaşı vardı. Jack ruhsal babasını finansal olarak onurlandırdı; bu sayede hayatın diğer birçok alanında cömert bir ödüle lâyık görüldü.

Toplantılarımızda

Sevgili kardeşim, sana yabancı oldukları halde, kardeşler için yaptığın her şeyi içten bir bağlılıkla yapıyorsun. Onlar kilise önünde sevgine tanıklık ettiler. Onları Tanrı’ya yaraşır biçimde yardımlarıyla birlikte uğurlarsan iyi edersin. Çünkü inanmayanlardan hiçbir yardım almadan, Mesih’in adı uğruna yola çıktılar. Bu nedenle, gerçek uğruna emektaşlar olmak için böylelerini desteklemeliyiz.

— 3. Yuhanna 5-8

Dünyanın çeşitli yerlerindeki kiliselerde hizmet ederken, takımımıza sıra dışı konukseverlik gösterenler ile sıradan yolcular gibi davrananlar arasında hizmetin sonuçlarının çok farklı olduğunu gözlemledim.

Beni neden davet ettiklerini merak ettiğim yerlere gittim. Bizi kötü otellere

ya da motellere yerleştirdiler; odalarda şişe su ya da atıştırmalıklar olmadığı gibi oda servisi bile yoktu. Pastörün ofisinde içtenlikle ya da minnettarlıkla karşılanmadım, ama daha çok şöyle bir tutumla karşılaştım: Bunları senden bekliyorum. Bazılarıysa şöyle bir tutum sergiledi, “Burada yaptıklarımız önemli ve burada konuşmak senin için bir ayrıcalık.”

Tanıtlıdığım sırada insanlar ilgisiz bakışlarla beni süzdüler. Neredeyse akıllarından geçeni duyabilirdiniz: Bunların hepsini işittik; sende farklı olan ne var? Konuşurken sanki bir duruşmada savunma yapıyormuş gibi hissedirdim.

Bu toplantılardan çıkarken kendimi tükenmiş hissedirdim. Tanrı sözüne aç yürekler tarafından çekilmek yerine, bütün zaman boyunca ortamdaki direnci ruhsal olarak yarıp geçmeye çalışırdım. Sonra pastör bana az miktarda bir sunu uzatırdı, öyle ki, eğer kilisesi her hafta o miktarı toplasa devam etmeleri mümkün değildi. Ancak bunun çok sık olmadığını söylemekten mutluyum.

Belirli bir olayı hatırlıyorum: Bütün bir hafta boyunca başka bir hizmetkârla birlikte bir konferansta konuşmam istendi. Daha sonra pastör konferans boyunca iki yüz elli bin doların üzerinde sunu topladıklarını paylaştı. Onlar için çok mutlu oldum. Ancak konferanstan ayrılırken hizmetimiz için sadece altı yüz dolarlık bir çek verdi. Neredeyse bahşış sayılırdı ve üstelik iyi bir miktar değildi; sadece yüzde 10’u yirmi beş bin dolar olacaktı. Yani bana verilen miktar toplanan sununun binde 2’sinden biraz fazlaydı.

Bunun hizmetimizi etkilemediğini öğrendim, çünkü Tanrı ihtiyacımız olanı bize her zaman başka yollarla sağlıyor. Geçmişte kiliseler ne zaman bize böyle bahşışler verse (sanırım gerçekte bunu bir bahşış olarak bile tanımlayamam, çünkü bahşış standartlarının çok altında), aynı hafta bir kimseden postayla büyük bir hediye alırız ya da bir sonraki kiliseye gittiğimizde büyük miktarda sunu verirler. Bunu seviyorum, çünkü sanki Tanrı bize “Biliyorum” der.

Tanrı’nın ihtiyaçlarımızı sadakatle sağladığına tanık oldum ve asla bu nedenle uykusuz kalmadım. Ancak bize kısıntılar verenler için kederleniyorum; İsa’nın kendilerine gönderdiklerini onurlandırarak büyük bir ödül alma fırsatını kaçırmıyorlar.

Diğer taraftan, havaalanından alındığım andan geri bırakıldığım ana dek, heyecanla karşılandığım, üst düzey nezaketle ve hakiki konukseverlikle ağırlandığım toplantılarda da bulundum.

Otel odama vardığımda, bir hafta boyunca yetecek büyük bir sepet dolusu meyveler, içecekler ve atıştırmalıklarla karşılanırım. Kilise hangi tür

yiyeceklerden hoşlandığımı öğrenmek için önceden ofisimizi aramış olur. Hatta otel odamda güzel bir dolmakalem, tişört, golf topları ya da kolonya gibi hoş hediyeler bulurum. Beni bölgenin en güzel otellerine yerleştirirler ve kendimi evde hissetmeme yardımcı olan oda servisi ve diğer konforların bulunduğundan emin olurlar. Bütün bunlara sadece benim için değil, seyahat asistanlarım için de yaparlar.

Kürsüye çıktığımda insanlar ayağa kalkar ve yüksek sesli tezahüratla beni selamlarlar. Hizmetkârlarından birini gönderdiği için Tanrı'ya şükrederler ve Tanrı'nın Sözü'nü işitmek için heyecanla beklerler. Sözü dikkatle dinlerler; hiç kimse toplantı sırasında hareket etmez ya da konuşmaz, çünkü hiçbir noktayı kaçırmak istemezler. Hizmet zamanında Tanrı'nın varlığına saygı gösterirler ve sonunda kitaplardan ve müfredatlardan yararlanmak için kaynak masalarımıza akın ederler.

Bu kiliseler ofisimizle ya da benimle aylar ve hatta yıllar sonra konuşurlar ve "Sen geldikten sonra çok bereketlendik" ya da "Kadrolarımız ve kilisemiz asla aynı olmadı. Sanki başka bir düzeye çıktık" gibi yorumlar yaparlar. Bazen içimden gülerim, çünkü belki sadece bir hafta önce bize sıradan yolcularmış gibi davranan bir kiliseye gitmişimdir. Orada da aynı konuyu aktardım ve aynı amaçla gittim, ama verim çok az oldu ve oradan ayrıldıktan sonra hiçbir yorum yapılmadı. Bu durum sonuçların benimle ilgili olmadığını, ama nasıl karşılandığımla ilgili olduğunu gösterir

İsa diyor ki, "Sizi kabul eden beni kabul etmiş olur. Beni kabul eden de beni göndereni kabul etmiş olur." Eğer İsa kilisenizin pastörü olsaydı ya da bir Pazar günü hizmet etmek için kilisenizi ziyaret etseydi, O'nun nasıl bir ilgi görmesini isterdiniz? Gerçek şu ki, O'nun bize gönderdiklerine nasıl davranıyorsak, hem O'na hem de Babası'na öyle davranmış oluruz.

Rab'bi Onurlandırın

Yeniden onur ilkesine bakalım. Tanrı diyor ki, "Beni onurlandıranı ben de onurlandırırım. Ama beni saymayan küçük düşürülecek" (1. Samuel 2:30).

Bu ayet ruhumuza işlemelidir. Tanrı, kendisini onurlandıranlara onur vererek karşılık verir. Sesli söyleyin: "Eğer Tanrı'yı onurlandırsam, O da beni onurlandırır." Bu sözü ezberleyin, üzerinde derin düşünün ve yüreğinizin derinlerine inmesine izin verin. Tanrı'yı onurlandırmak O'nun onurunu üzerinize çekmektir. Bu müthiş bir gerçek! Bu gerçeği bir adım ileri taşıyalım; şöyle okuyoruz:

Servetinle ve ürününün turfandasıyla RAB'bi onurlandır.

— Özdeyişler 3:9

Tanrı'yı sahip olduklarımızla onurlandırmamız söyleniyor. Bir başka Kutsal Kitap çevirisinde şöyle der, "Rab'bi sermayenle ve gelirin ilk ürünüyle onurlandırır." Bir diğer çeviri ise şöyledir: "O'na sunu vererek Rab'bi onurlandır." Tanrı'yı onurlandırmamızın bir yolu O'na finansal olarak vermektir. Sorum şu, O'na finansal olarak nasıl verebiliriz? O bizim paramızı kullanmaz. Cevap basittir; size gönderdiği hizmetkâra vererek.

Eğer Kutsal Kitap'ta ondalık ve sunular konusunu çalışırsanız, bunların başlıca üç amaç için verildiğini görürsünüz. Birincisi bize hizmet eden atanmış hizmetkârların gereksinimlerini sağlamaktır ve bu bölümün başlarında açıkça gördüğümüz gibi, "iki kat ücrete" lâıktırlar. İkincisi hizmetkârın hizmet işini yapmak için gereksinimlerini sağlamaktır ve üçüncüsü yoksullara, dullara, öksüzlere ve yabancılara yardım edebilmeleri içindir.

Her amaçla ilgili olarak pek çok ayetten sadece birini vermek istiyorum. Birincisi Pavlus'un Korintliler'e söylediği sözlerde görülür: "Aranıza ruhsal tohumlar ektiyseniz, sizden maddesel bir harman biçmemiz çok mu? ... Bunun gibi, Rab Müjde'yi yayanların da geçimlerini Müjde'den sağlamasını buyurdu" (1. Korintliler 9:11,14).

Bir başka çeviride şöyle geçer: "Rab Müjde'yi vaaz edenlerin Müjde'den yararlananlar tarafından desteklenmesini buyurdu." Bu ilke Eski Antlaşma'da da görülmektedir. Kâhinlerin ve Levililer'in mirasları halkın verdiği ondalıklardan sağlanmalıydı. Diğer oymakların aksine işleyecek toprakları yoktu.

İkinci amaç Pavlus'un Filipililer'e yazdığı mektupta görülmektedir:

Siz de bilirsiniz, ey Filipililer, Müjde yayılmaya başladığında, Makedonya'dan ayrılışımdan sonra sizden başka hiçbir topluluk karşılıklı yardımlaşma konusunda benimle işbirliği yapmadı. Ben Selanik'teyken de, ihtiyacım olduğunda birkaç kez bana yardımda buldunuz... Benim her şeyim var, bolluk içindeyim. Epafroditus'un eliyle gönderdiğiniz armağanları alınca bir eksiğim kalmadı. Bunlar güzel kokulu sunular, Tanrı'nın beğenisini kazanan, O'nu hoşnut eden kurbanlardır.

— Filipililer 4:15-16, 18

Verdikleri finansal armağanların Pavlus'un çağrıldığı hizmeti yapmasını sağladığını görebilirsiniz. Basit bir ifadeyle, halka açık bir hizmet yürütmek para gerektirir. Pavlus kendi deyimiyle "bolluk içindeydi". Yaptıkları yardımlar aracılığıyla, diğerlerine Müjde'yi ulaştırmakta onunla ortaklığa girdiler.

Üçüncü amaca gelirse, Eski Antlaşma'da Tanrı ondalıkların Levililer'e (hizmetkârlara), yabancılara, öksüzlere ve dul kadınlara verileceğini buyurdu (Yasanın Tekrarı 26:12). Yeni Antlaşma'da önderlerin tümü bu konuda anlaştı: "Ancak yoksulları anımsamamızı istediler. Zaten ben de bunu yapmaya gayret ediyordum" (Galatyalılar 2:10).

Yoksullar ifadesi yabancıları, öksüzleri ve dul kadınları içine alıyordu. Hizmetkârlara vererek, normalde göremeyeceğimiz muhtaç insanlara yardım edebiliriz.

Belirtildiği gibi, mali varlıklarımızı hizmet için seçtiği kişilere vererek Tanrı'yı onurlandırırız. Bu nedenle şunu sormalıyız, günümüzde kaç kişi olması gerekenden daha fazlasını hizmetten esirgeyerek Tanrı'ya saygısızlık ediyor? Birçok insan ondalık vermiyor ve gene birçokları yüreklerine ruhsal gerçekleri eken işçilere sunu vermiyorlar. Hizmetkârların para istemesinden şikâyet ederler ve "Sunular hakkında konuşmadan neden sadece vaaz vermiyorlar? Son zamanlarda işlerim yolunda gitmiyor" gibi sözler söylerler. Bocalamalarının nedeni bu olabilir mi? Sorun Tanrı'nın işini ilk sıraya koymamaları olabilir mi? O halde özetle Tanrı'dan daha çok kendilerini onurlandırırılar.

Her Şeye Egemen RAB diyor ki, "Şimdi tuttuğunuz yolları iyi düşünün! Çok ektiniz ama az biçtiniz; yiyorsunuz ama doyamıyorsunuz, içiyorsunuz ama neşelenemiyorsunuz; giyiniyorsunuz ama ısınamıyorsunuz; ücretinizi alıyorsunuz ama paranızı sanki delik keseye koyuyorsunuz." Her Şeye Egemen RAB, "Tuttuğunuz yolları iyi düşünün!" diyor, "Dağlara çıkıp kütük getirin, tapınağı yeniden kurun. Öyle ki, ondan hoşnut olayım, yüceltileyim. Bol ürün umdunuz ama az topladınız. Eve ne getirdiyseniz üfleyp dağıttım. Acaba neden?" Böyle soruyor Her Şeye Egemen RAB. "Yıkık duran tapınağımdan ötürü! Oysa hepiniz kendi evinizle uğraşıyorsunuz."

— Hagay 1:5-9

Daha ne kadar açık olabilir? Kutsal Yazılar'da hayranlık duyduğumuz

bazı imanlıların günümüzde birçoklarının zor zamanlarda vermek hakkında konuşan hizmetkârlara takındığı tutuma sahip olduğunu düşünün. İlyas'ın zamanındaki büyük kıtlık döneminde ölen birçok dul kadın vardı. Ancak içlerinden sadece biri onur ilkesi sayesinde yaşadı. O ve oğlu ancak son bir yemeğe yetecek kadar yağa ve una sahipti; sonra ikisi de ölecekti. Ancak Peygamber İlyas önce kendisine bir pide yapıp getirmesini söyledi. Vav, İlyas bu dönemde yaşasaydı, hem kiliselerde hem de sosyal medyada linç edilirdi. Birçokları onu eleştirecekti, "Açlıktan ölmek üzere olan yoksul bir kadından nasıl bir şey isteyebilirsin? Önce senin kadına vermen gerekir." Ancak, Rab'bin Sözü peygamberi aracılığıyla kadına önce hizmetkârını doyurarak Tanrı'yı ilk sıraya koymasını buyurdu; eğer Tanrı'yı bu şekilde onurlandırırsa Tanrı da onu onurlandıracaktı. Kadın söz dinledi ve Tanrı ona vaat ettiği mucizeyi gerçekleştirdi; "Toprağa yağmur düşünceye dek küpten un, çömlekten yağ eksilmedi" (1. Krallar 17).

Tanrı'nın bize gönderdiklerinden ondalık ya da sunu esirgediğimizde, sadece kendimize zarar veririz, çünkü Rab'bi onurlandırmamış oluruz. Tanrı'nın kendisi peygamber aracılığıyla konuşur:

İnsan Tanrı'dan çalar mı? Oysa siz benden çalışıyorsunuz. "Senden nasıl çalışıyorsunuz?" diye soruyorsunuz. Ondalıkları, sunuları çalışıyorsunuz.

— Malaki 3:8

Eğer bir seçim yapmaya zorlansaydım, Tanrı'dan çalmak yerine bankadan para çalardım. Neden mi? Çünkü insandan çok Tanrı'dan korkuyorum. Seçim yapmam gerektiği için mutluyum; iki durumda da asla çalmak istemem. Ne var ki, Tanrı diyor ki, "Benden çalışıyorsunuz!" Şöyle demediğine dikkat edin, "Hizmetkârlarımdan çalışıyorsunuz!" Hayır, O'nun önderlerine ondalık ve sunu vermeyerek Tanrı'dan çalışıyoruz, çünkü bize gönderdiği hizmetkârlardan esirgemek O'na saygısızlıktır. Nasıl devam ettiğine bakın: "Tapınağımda yiyecek bulunması için bütün ondalıklarınızı ambara getirin. Beni bununla sınavın" diyor Her Şeye Egemen RAB. "Göreceksiniz ki, göklerin kapaklarını size açacağım, üzerinize dolup taşan bereket yağdıracağım." (a. 10).

Tanrı, ondalıkların getireceği bereketin "dolup taşan" miktarda olacağını söyler. Yani yağın bereketler kabına sığmayacaktır. Yıllar boyunca, hizmetkârların Tanrı'nın finansal varlıklarımızı kabına sığmayacak oranda

128 ONURUN ÖDÜLÜ

bereketleyeceğini söylediklerini işittim. Bu noktaya itiraz etmek istiyorum. Para sınırlı, yani kaba sığabilen bir varlıktır. Eğer dünyadaki tüm paraya sahip olsaydım, onu gene de bir yere sığdırabilirdim. O halde, vermenin karşılığında alacağımız ödülü sığdıramayacağımızı söylerken Tanrı ne demek istiyor? Bunun yanıtı Özdeyişler'dedir:

Servetinle ve ürününün turfandasıyla RAB'bi onurlandır.
O zaman ambarların tıka basa dolar,
Teknelerin yeni şarapla dolup taşar.

— 3:9-10

Ambarlarınız saklama yerlerinizi temsil eder. Bunlar çek defteriniz, dolaplarınız, gaz tanklarınız, garajınız vs. olacaktır. Bunlar sığdırılabilir varlıklarımızı sakladığımız yerlerdir. Yani bu doğru, elimizdeki finansal varlıklarımızı bereketler. Ancak sığdıramayacağımız taşkın bereket nedir? Cevap okumayı sürdürdüğümüzde ortaya çıkar: “Teknelerin yeni şarapla dolup taşar.” Tekne, şarap saklamak için kullanılan geniş bir depodur. Ayette Tanrı'nın bereketini taşıyamayacak olan budur, çünkü taşacağını belirtir. Yeni şarap neyi temsil eder? Kutsal Kitap'ta yeni şarap her zaman Kutsal Ruh'un taze varlığını temsil eder. Kilise önderlerine, kiliselere ya da hizmetlere vererek Tanrı'ya onurlandırdığınız zaman, O'nun taşkın varlığının eksiksiz ödülünü alacaksınız! Tüm vaatlerin en heyecanlısı budur.

Ruhsal önderlerini finansal olarak cömertçe onurlandıranların maddi olarak bereketlendiklerine ve her iyi işe cömertçe katkıda bulunabilmek için her şeye yeterli ölçüde sahip olduklarına çok defa tanık oldum. Ama daha ötesi de var. Ayrıca gözlemlediğim bir şey Tanrı'nın taşkın varlığında yürümeleridir. Bu neden bizi şaşırtır? Tanrı'nın vaadi budur. Bu gerçeği anladığımda sıradan bir yolcu muamelesi gördüğüm, onurun benden esirgendiği toplantılarda Tanrı'nın güçlü varlığını neden hissedemediğim cevabını aldım. İnsanlar cömert değillerdi. Ne var ki, cömert olduklarında ve bunu sürdürdüklerinde, kiliselerinde Tanrı'nın varlığı çok daha güçlü hale geldi.

Eğer bu bölümün gerçeklerini alır ve tüm Kutsal Kitap'ı okursanız, Tanrı'nın halkının cömertçe verdiği her yerde mucizelerin, özgürlüğün, Tanrı'nın varlığının ve refahın bollaştığını fark edersiniz. Tanrı'nın bereketlerini satın alamayız; ancak bu, Tanrı'nın lütfunun işlediği ruhsal bir ilkedir. Pavlus'un Makedonyalı imanlılar için söylediklerine kulak verin: “Kardeşler, sizlere

Tanrı'nın Makedonya'daki kiliselerine sağladığı lütuftan söz etmek istiyoruz: Büyük sıkıntılarla denendiklerinde, coşkun sevinçleri ve aşırı yoksullukları tam bir cömertliğe dönüştü. Ellerinden geldiği kadarını, hatta daha fazlasını kendi istekleriyle verdiklerine tanıklık ederim" (2. Korintliler 8:1–3).

Pavlus onların cömertliğini Tanrı'nın lütfunun bir sonucu olarak tanımladı. Tanrı'nın lütfu onlara "yapabileceklerinin ötesine" geçme kapasitesi kazandırdı. Ne Tanrı'nın lütfunu ne de iyiliğini satın alabiliriz, ama bunları elde etmek için kendimizi kesinlikle uygun konuma getirebiliriz. Tanrı'nın Sözü'nü bize getirenlere finansal olarak iki kat saygı göstererek, kendimizi Tanrı tarafından onurlandırılmak üzere konumlandırırız; bu onurun içinde lütuf ve iyilik vardır— bu ruhsal bir yasadır.

Emsallerimizi Onurlandırmak

Sizi kabul eden beni kabul etmiş olur. Beni kabul eden de beni göndereni kabul etmiş olur. Bir peygamberi peygamber olduğu için kabul eden, peygambere yaraşan bir ödül alacaktır. Doğru birini doğru olduğu için kabul eden, doğru kişiye yaraşan bir ödül alacaktır. Bu sıradan kişilerden birine, öğrencim olduğu için bir bardak soğuk su bile veren, size doğrusunu söyleyeyim, ödülsüz kalmayacaktır.

— Matta 10:40-42

Şimdi üzerimizde yetkili olan kişilerden bizimle aynı düzeyde olanlara, yani emsallerimize geçelim. Ne biz onların üstündeyiz, ne de onlar bizim. Bu kişiler İsa'nın sözünü ettiği ikinci grup olarak tanımlanır: “Doğru birini doğru olduğu için kabul eden, doğru kişiye yaraşan bir ödül alacaktır.”

Çifte Ödül

İlk önce bu düzeyde onurlandırmaya örnek olan bir tanıklıkla başlamama izin verin. Uzun yıllar ailemi her yıl gemi seyahatine çıkardım. Dört oğlumuz bizimle yaşadıkları yıllar boyunca, Lisa'nın ve benim Tanrı'nın Sözü'nü dünyaya götürmek için çıktığımız yoğun seyahatlerden asla şikâyetçi olmadılar. Sadece desteklemekle kalmadılar, ayrıca sahip olduğumuz çağrımızla sevindiler. Her yılın sonunda onları bu özel tatille ödüllendirebilmemizi mümkün kılan Tanrı'nın sağlığı için şükrediyorduk. Oğullarımız bu seyahatlerden çok keyif

alıyordu, çünkü telefonla ulaşamıyorduk ya da eposta alıp gönderemiyorduk. Bilgisayarlarımızın tüm hafta boyunca kapalı olması ve iş yapmayacağımız konusunda anlaşmıştık.

Bir keresinde gemi seyahatimiz yeni bitmişti ve personel direktörümüzü aramaya karar verdim. Beni oldukça üzücü bir haberle karşıladı. Biz tatildeyken, kentimizden tanıdığım bir pastör kilit bir çalışanımızı bizden koparıp yanında çalıştırmaya başlamıştı. Bu çalışan kitap çevirilerimizin bütün uluslararası haklarından sorumluydu. Pozisyonu fazlaca eğitim ve bilgi gerektiriyordu, zira dünyanın her yanındaki yayıncılarla doğrudan çalışıyordu. Onlarla dostça ilişkiler geliştirmek çok önemliydi ve zaman alıyordu.

Üzgün olduğumu söylemek az gelirdi. Bu pastöre karşı yüreğimde ortaya çıkan katı duygularla mücadele ettim. Çalışanımızı eğitmek için dokuz ay harcamıştık ve pastör çalışanımızın ayrılmasının organizasyonumuzu etkileyip etkilemeyeceğini sormak için beni arama nezaketi bile göstermemişti. Eğer kurtulmamış ve seküler dünyada çalışan biri olsaydı, bu hamlesini anlayabilirdim, ama bir hizmetkârın, öncelikle önderiyle yüz yüze görüşmeden başka bir hizmetin çalışanını transfer etmesi Egemenlik adabına hiç uymuyordu. Üstelik kendisi arkadaşımды.

Birkaç gün dualarımda hayal kırıklığıyla mücadele ettim. Kısa sürede onun yerini nasıl dolduracaktık? Yeni birini eğitmekle kaybedeceğimiz zaman beni korkutuyordu. Yargılayıcı düşüncelerle mücadele ediyordum. Yaptığına anlam vermeyi çok istiyordum, ama hiçbir mantığı yoktu. Nasıl bu kadar duyarsız olabilirdi? İki ya da üç gün sonra, Rab duada bana konuştu, "Oğlum, ona yeni aldığı saatini vermeni istiyorum."

Gemi seyahati sırasında Jamaika'daki bir dükkânda pahalı bir kol saati görmüştüm. Citizen marka gerçekten çok şık bir eco-drive saattı. Birkaç yıldan beri kendim için bir kol saati arıyordum ve modern tasarımını beğenmişim.

Tanrı bana konuştuğunda, hikmetini anlamam uzun sürmedi. Bu pastöre karşı yüreğimde beslediğim yanlış düşüncelerden özgür kalmam ve onları onurla değiştirmem için Rab bana fırsat sağlıyordu. İçimde güceniklik tutmaktan beni alıkoyuyor ve hem O'nunla hem de pastörle ilişkimi koruyordu. Dua ederken gülümsemeye ve sonunda gülmeye başladım. Babamın hikmetine ve sevgisine hayran kaldım. İki çocuğunun adına hareket ediyordu. O'nun isteğine hevesle evet dedim ve pastörün yol açtığı tüm öfke ve güceniklik anında bün-yemden temizlendi. Çok hızlı bir kurtuluş oldu. Artık Mesih'teki bir kardeşime benim için değerli olan bir şey vermenin heyecanı içindeydim.

Ertesi akşam telefonda konuştuk. Güceniklik ortadan kalktığı için şimdi konuşmaya hazırdım. Görünen o ki, dikkatsiz bir hata yapmıştı. Konu üzerinde yeterince düşünmediğini itiraf etti ve özür diledi. Yüzleşmemizin neticesinde yaptığının yanlış olduğunu anladı. Ancak, Tanrı önceden benim yüreğimde çalışmamış olsaydı, çirkin ve yıkıcı bir telefon görüşmesi olabilirdi. Ses tonum ve tutumum ilişkimizde sorunlara neden olacak bir kıvılcımı ateşleyebilirdi.

Bu noktada şunu söylemeliyim: yüzleşme iyidir, ancak doğru bir yürek tutumuyla yapılmalıdır. Bizim değil, diğer kişinin uğruna yapılmalıdır. Böyle yapmasının neden yanlış olduğunu onunla paylaştım, ama bunu hakiki sevgiyle dolarak yaptım ve bu sayede söylediklerimi kabul etmesi kolaylaştı. Konuşmamızın ardından bir gün ofisine gelmek istedim ve bir zaman belirledik.

Ofisine geldiğimde meraklıydı. Meseleyi zaten kapatmıştık; ziyaretimin nedenini merak ediyordu. Ona saatimi vermek istediğimi söyledim. Hayret içinde kalarak şöyle dedi, "John, bir saate ihtiyacım vardı." Bunu duymak beni çok sevindirdi. Saati kutusundan çıkardım ve denedi. Ona uymadı, çünkü bileği benimkinden daha kalındı. Sorun şuydu ki, yedek kayış halkalarını Jamaika'daki dükkânda bırakmıştım. Şirketi arayıp yenisini sipariş edeceğimi söyledim. Kendisinin yapmasına izin vermem için beni ikna etmeye çalıştı, ama ona eksik bir hediye vermek istemedim.

O zamandan beri her zamankinden daha yakın bir ilişkimiz oldu. Birbirimize büyük saygımız var. Saati taktığını bilmek beni mutlu ediyor. Saati onun kolunda görmek kendiminkinde görmekten daha keyif veriyor. O zamandan beri eski çalışmamızı çok defalar gördüm ve onun da mesleğinde ilerlediğini görmek beni heyecanlandırıyor.

Bununla birlikte, personel eksliğimiz olduğu gerçeği hâlâ ortadaydı, ama Tanrı'nın bizimle ilgileneceğini biliyordum. O'nun sağlayışı için kapıyı açık tutacak biçimde davranmıştım.

Şimdi onurun ödülünü paylaşmama izin verin. Birkaç hafta sonra, İnsan Kaynaklarımız eski çalışmamızın yerine Darcie adlı bir kadını işe aldı. Darcie'yi insan kılığında bir kaplan olarak tarif edebilirim. Tanrı'nın Sözü'nün tüm dünyadaki imanlılara ulaştığını görmek için böylesine tutkulu çok az kişi gördüm. Aramıza katılır katılmaz ortamı salladı. Bu pozisyondaki diğer çalışanlarımız işlerin kendisine gelmesini beklerdi, ama Darcie farklıydı. Dua eder ve sonra kitaplarımızı bastırmak için uluslararası yayıncıların peşinden koşardı.

Önceki çalışan iyi bir iş çıkarmıştı. Dokuz ay içinde çeviri sayımızı on sekizden yirmi üç dile çıkardı. Darcie ise ilk dokuz ayında çeviri dillerimizin sayısını yirmi üçten kırk adete çıkardı! Evet, doğru okudunuz. Önceki çalışan kitapları-

mızı beş yeni dile çevirtti; Darcie ise aynı süre içinde üç kattan fazlasını başarak on yedi yeni dile ulaştı. Bu kitap yazıldığı an itibariyle Tanrı'nın lütfu sayesinde çeviri dillerimiz 100'ü geçti. Bunu bir adım daha ileri götürürsek, 200'den fazla ülkede pastörlere ve önderlere 20 milyondan fazla kaynak sağlayabildik.

Çalışanımızı bizden ayıran pastörü onurlandırmamış olsaydım, inanıyorum ki, bunların hiçbiri gerçekleşmeyecekti. Bir ödül aldık; kâhyalık ettiğimiz Tanrı Sözü milyonlarca insanın hayatına dokunuyor. Darcie'nin başarılarından biri de kitaplarımızın on binlerce kopyasının Müjde'ye düşman ülkelerdeki kilise önderlerinin eline geçmesine önayak olmaktı. Bu baskıcı ülkelerde zulüm gören önderleri korumak adına hizmet ortaklarımıza bile onların yaşadıkları yerleri paylaşmam.

Tanrı'nın Sözü'yle hayatlara dokunabilme fırsatından daha büyük ödül düşünmüyorum. Ancak Tanrı'nın işi henüz bitmemişti. Hiç beklemediğim bir başka ödül gelmek üzereydi. Birkaç ay sonra, bir Pazar sabahı konuşmak için bir kentteydim. İbadetin ardından pastör beni yemeğe götürdü. Bir işadamı da bize katılmak için davet edilmişti. Restoranın erkekler tuvaletindeyken birden bu işadamı bana şöyle sordu, "John, nasıl bir kol saati istersin?"

Sorusuna hazırlıksız yakalandığımı söylememe gerek yok. Biraz kekeleydim ve "Bilmek istemezsin" dedim.

O ise ısrar etti, "Hayır, John, gerçekten bilmek istiyorum. Nasıl bir saat istiyorsun?"

İsrar ettiğini görünce şöyle yanıtladım, "Birkaç yıldan beri hayalimde Breitling marka saatler var."

Breitling saatleri Bentley Motor Şirketi'nin bir departmanı tarafından üretilir. Çok pahalıdır ve bulunmaları zordur; bu saatleri her kentte bulamazsınız. Yıllar önce bir adamın kolunda görünce çok beğenmiştim. Tasarımı gözüme çarpmıştı ve kolumda güzel duracağını düşünmüştüm. Uçmayı seviyorum (bir pilot olmasam da) ve bu saatler orijinal olarak pilotlar için üretildi. Sonunda büyük bir kentte bunları satan bir dükkân bulduk. Lisa ve ben fiyatını görünce afalladık ve bu kadar çok parayı bir saat için harcamamaya karar vermemize rağmen gene de hoşlanıyordum.

Yanıtımı duyan iş adamı paltosunun kolunu sıyırdı ve yeni aldığı en son model Breitling Navitimer saati kolundan çıkardı. Sonra bileğime taktı ve gülümseyerek şöyle dedi, "John, bu sabah sen vaaz verirken Tanrı bu saati sana vermemi söyledi."

Neye uğradığımı şaşırıdım ve ne söyleyeceğimi bilemeden kaldım. Tanrı ona söylemedikçe Breitling'in favori saatim olduğunu bilmesi mümkün değildi; işin

daha da güzel kısmı verdiği saat havacı stilinin en üst modeliydi. Böyle bir saatin bu adamın bileğinde olma ihtimali neydi?

Saatin ilk şokunu atlattıktan birkaç saat sonra, bundan kısa süre önce pastörü onurlandırmak için aldığım yeni saati ona verdiğim aklıma geldi. Böylece Tanrı'nın vaadini yerine getirdiğini fark ettim— beni onurlandırıyordu. Hatırlarsanız O şöyle der, “Beni onurlandıranı ben de onurlandırırım” (1. Samuel 2:30). Şöyle diyebilirsiniz, “Ama John, sen Tanrı'yı onurlandırmadın, pastörü onurlandırdın.” İsa'nın ne söylediğini hatırlayın, “Sizi kabul eden (onurlandıran) beni kabul etmiş (onurlandırmış) olur. Beni kabul eden de beni göndereni kabul etmiş olur” (Matta 10:40).

Bu satırları yazarken hâlâ kolumda olan saatime her baktığımda onu Babam'dan güzel bir armağan olarak görürüm. Kendi başıma satın almamdan çok daha üstün bir anlama sahip. Ayrıca bu adamın bana pahalı bir saat hediye etmesinden de çok daha büyük bir anlamı var benim için. Mesele saat değil, ama arkada yatan o duygu ki, anlamı çok büyük. Tanrı, hizmetkârlarını onurlandırarak aslında O'nu onurlandıran herkese farklı yollardan da olsa aynı şekilde davranacaktır.

Kutsal Korkuya Eşlik Eden Sevgi

Şimdiye kadar net bir görüş edinmeye başladığınızı umuyorum: onurlandırmak hakikatte sevmektir. Gerçek onur yolunda yürümek hem kutsal korku hem de karşılıksız sevgi gerektirir. Şöyle okuyoruz:

Sevginiz ikiyüzlü olmasın. Kötülükten tiksinin, iyiliğe bağlanın. Bir-birinize kardeşlik sevgisiyle bağlı olun. Birbirinize saygı göstermekte yarışın.

— Romalılar 12:9-10

Bu iki ayette çok şey var. İlk olarak Pavlus gerçek sevgide ikiyüzlülük olmadığını ifade eder. İkiyüzlülüğün bir tanımı “kişinin gerçek karakterini ya da güdülerini gizlemesidir” (Webster's, 1828). Bu tutum kişilerin dışsal eylemleriyle ve sözleriyle karşısındakini onurlandırmış gibi gözükseler de, içlerinden onu eleştirmeleri, kıskanmaları ve hatta hor görmeleriyle nitelenir. Ya da yokluğunuzda iftira atarlar, itibarınızı zedelerler ya da kötülerler. Amerika'nın güneyinde buna kolayca yol açabilecek bir kültür gelişmiştir. Hepimiz güneyli konukseverliği, güneyli beyefendi ya da güneyli hanımefendi ifadelerini duymuşuzdur. Bütün bu terimler ülkenin bu kısmının lütfkârlığa ve onura verdiği

değeri çağırıştırır. Ancak bu anlayışla yetişen bazıları, gerçekte yürümek yerine sahte bir görüntüyle bu beklentiye uygun davranmayı öğrenmişlerdir.

Geçmişte bazı Güneyliler'in onlar yokken diğer insanlar hakkında kaba konuştuklarına, ama yüz yüze geldiklerinde aynı insanlara büyük onur, sevgi ve saygı görüntüsüyle konuştuklarına ve davrandıklarına tanık oldum. Diğer taraftan, ülkenin diğer kısımları farklıdır; insanlar böyle bir standart beklentisine tabi olmadığından, açık yürekli olmaya eğilim gösterirler. Özellikle Kuzeydoğu'daki insanlara bayılıyorum. Eğer sizden hoşlanmazlarsa, genelde doğrudan yüzünüze söylerler. Sahte bir tavırla yetiştirilmemişlerdir; bunun yerine, genelde açık sözlüdürler ya da daha güzel bir ifadeyle dobradırlar.

Gerçek onur vermek ancak ikiyüzlülük olmadan mümkündür. Asla sahte bir tavırla yapılamaz; sadece aldanmaya götürür ve sahtelik için kesinlikle ödül yoktur. Pavlus şöyle devam eder: "Sevginiz ikiyüzlü olmasın. Kötülükten tiksini, iyiliğe bağlanın." Kötülükten tiksirmek ve iyiliğe bağlanmak Rab korkusudur. Özdeyişler 8:13 şöyle söyler, "RAB'den korkmak kötülükten nefret etmek demektir." Rab korkusu bizi aldatıcı olmaktan korur. Bizi ikiyüzlü davranışlara sapmaktan esirger. Tanrı'nın bu konudaki azarını yeniden inceleyelim. Yeşaya şöyle der, "Rab diyor ki, 'Bu halk bana yaklaşıp ağızlarıyla, dudaklarıyla beni sayar, ama yürekleri benden uzak. Benden korkmaları da insanlardan öğrendikleri buyrukların sonucudur'" (Yeşaya 29:13).

Burada "buyrukları" olarak çevrilen ifade "önemine ya da ilkelere dikkat etmeksizin sözlerin ya da seslerin sıklıkla tekrarlanması" anlamındadır. Tanrı insanların O'nu hem ağızlarıyla hem de Yeşaya kitabının diğer yerlerinde dediği gibi davranışlarıyla onurlandırdıklarını, ancak yüreklerinin buna dahil olmadığını açıklar. Bu ikiyüzlülüktür ve asla onurlandırma değildir. Neden bu tutuma düştüler? İçlerinde Rab korkusu olmadığı için, zira "Benden korkmaları" sadece alışkanlık haline gelmiş bir rutinden ibarettir.

Bu durum sıklıkla kilise çevrelerinde de görülür. Nazik olmaya o kadar odaklanırsınız ki, yüreğimizden konuşmayı gözden geçiririz. Size bir örnek vereyim. Steve bir toplantıya yetişmek için acele ediyor. Beş dakika geç kalmış ve zamanında orada olması çok önemli. Kalabalık caddede koştururken haftalardır görmediği kiliseden bir kardeş olan Jim'in caddenin karşısında ters yönde doğru yürüdüğünü görür. İçinden şöyle düşünür, Ah hayır, umarım Jim beni görmez. Konuşmaya zamanım yok, üstelik hoşlandığım biri değil.

Birden Jim ve Steve göz göze gelirler ve Jim Mesih'teki kardeşini selamlamak için hemen karşıya geçer. Steve artık Jim'le konuşması gerektiğini anlar, aksi

halde kaba bir davranış olacaktır. Böylece Steve onunla konuşmak için caddeyi geçen imanlı kardeşine doğru ilerler. Steve önce konuşur, çünkü acelesi vardır ve konuşmayı kısa tutması gerekmektedir: “Jim, Tanrı’ya şükür, seni görmek harika.”

Jim selama karşılık verir ve Steve’in halini hatırlar.

Steve şöyle devam eder, “Oh bu harika, ama biliyor musun, bir toplantıya geç kalıyorum, bu yüzden seni daha sonra arayayım ve bir ara yemek yiyelim, olur mu?” Sonra ikili ayrılır.

Steve’in Jim’le yaptığı kısa konuşmanın üzerinden geçelim. İlk olarak, “Jim, Tanrı’ya şükür, seni görmek harika” der. Steve o an Tanrı’yı düşünmüyordu bile; imanlı bir tanıdığını gördüğünde heyecanını ve sevincini göstermek için konuşmasına ilave ettiği basmakalıp bir sözdür. İkinci olarak Jim’i görmek harika değildi; Jim’in kendisini fark etmemesini umuyordu. Yani daha ilk cümlesinde aldatmaya ve yalana boyun eğme ve günahına ikna olduğuna dair bir ipucu yoktur.

Sonra Steve kapanış sözü olarak şöyle söyler, “seni daha sonra arayayım ve bir ara yemek yiyelim, olur mu?” Aslında Jim’i aramaya ve yemek için buluşmaya niyeti yoktur. Sadece içine düştüğü rahatsız konumdan kaçınmak için saptığı bir yoldur. Başka bir yalan.

Steve bilerek mi yalan söylüyor? Muhtemelen hayır. Neden günahına ikna olmuyor? Çünkü hayatında Tanrı korkusu olmadığından sahte bir tavırla sevmeyi öğrenmiştir. Böylece insanlardan öğrendikleri buyrukları uyguladıkları bir hayat tarzına yönelerek dışta sevgi ve saygı gösteren, ama gerçekte içi boş bir sevgi sergilerler.

Rab korkusu, Tanrı’nın söylediğimiz her sözü, her düşüncüyü ve her niyeti ayrıntılarıyla bildiği gerçeğine bizi uyanık tutar. Söylediğimiz boş sözler için bile Yargı Günü’nde hesap vereceğiz (Matta 12:36). Şöyle okuyoruz, “Gelin, ey çocuklar, dinleyin beni: Size RAB korkusunu öğreteyim... Dilini kötülükten, Dudaklarını yalandan uzak tutsun. Kötülükten sakının, iyilik yapın” (Mezmur 34:11,13–14).

Ah, ne kadar çok hakikatte sevmeliyiz ve bunu ancak Rab korkusunu tutkuyla arzularak ve Rab korkusunda yürüyerek yapabiliriz! Aldanmak ve sahtelik içinde yaşamak korkunçtur; ancak tanrısal korku bizi bu tuzaktan koruyabilir.

Öbürünü Kendinden Üstün Saymak

Romalılar’da Pavlus şöyle devam eder, “Birbirinize kardeşlik sevgisiyle bağlı olun. Birbirinize saygı göstermekte yarışın” (12:10). Saygı öbürüne değer verir ve onurlandırır. Pavlus bunu bir başka mektubunda tekrar söyler:

Böylece Mesih'ten gelen bir cesaret, sevgiden doğan bir teselli ve Ruh'la bir paydaşlık varsa, yürekte bir sevgi ve sevecenlik varsa, aynı düşüncede, sevgide, ruhta ve amaçta birleşerek sevincimi tamamlayın. Hiçbir şeyi bencil tutkularla ya da boş övünmeyle yapmayın. Her biriniz alçakgönüllülükle öbürünü kendinden üstün sayın. Yalnız kendi yararını değil, başkalarının yararını da gözetin. Mesih İsa'daki düşünce sizde de olsun.

— Filipililer 2:1-5

Öbürlerini kendinizden üstün saymak onları onurlandırmaktır. Bu sözleri hayatımızın tüm etkinliklerinde ve olaylarında derin düşünmeli ve dua ile göz önünde tutmalıyız. Eğer bunu içimize iyice işleyerek öğrenirsek, büyük bereketlerle yaşayacağız, çünkü bu gerçek onurdur.

Pavlus'un ne dediğine dikkat edin, "Mesih İsa'daki düşünce sizde de olsun." Genç bir imanlıyken Rab'bin bana söylediği sözleri asla unutmayacağım. Arabamı sürüyordum ve bana şöyle dediğini işittim, "John, seni kendimden üstün saydığımı biliyor musun?"

Bu sözleri işittiğimde düşmanın zihnime kibirli bir düşünce ya da küfür ekmeye çalıştığını düşünerek tedirgin oldum. Evreni ve içindeki her şeyi yaratan Tanrı, toz zerresi gibi bir insanı kendisinden üstün saydığını nasıl söyleyebilirdi? Neredeyse "Ardıma çekil, Şeytan, sen bana engel oluyorsun" diyecektim. Ama bir şekilde, yüreğimin derinlerinde bunun İsa'nın sesi olduğunu anladım. Gene de emin olmalıydım, çünkü ruhsal olarak genç olsam da Tanrı Sözü'nde "ruhları sınamamızın" buyrulduğunu biliyordum (1. Yuhanna 4:1).

Düşüncelerimi topladım ve şöyle yanıtladım, "Ya Rab, Yeni Antlaşma'dan üç tanıklık vermedikçe buna inanmam." Bu sözleri söylerken titriyordum, ama yapılması gereken doğru şeyin bu olduğunu biliyordum.

Yüreğimde Rab'bin bu isteğime karşı çıkmadığını hissettim; aslında bunu sormamdan memnun olduğunu hissettim. Anında "Filipililer 2:3 ayetinde ne diyor?" dediğini işittim

Ayeti ezbere biliyordum ve sesli olarak O'na söyledim: "Hiçbir şeyi bencil tutkularla ya da boş övünmeyle yapmayın. Her biriniz alçakgönüllülükle öbürünü kendinden üstün sayın."

Rab yanıt verdi, "İşte ilk tanıklık."

Hemen karşı çıktım, "Hayır, Rab, Pavlus'un söylediği bu değildi. Filipili imanlılara her birinin öbürünü kendinden üstün saymasını söylüyordu; Senin

bana davranışınla ya da beni kendinden üstün saymanla ilgili yazmıyordu.”

Rab aniden şöyle karşılık verdi, “Bizzat yapmadığım hiçbir şeyi çocuklarımın yapmasını istemem!”

Afalladım.

Sonra şöyle dedi, “Pek çok ailenin sorunu budur. Anne babalar kendilerinin yapmadığı şeyleri çocuklarının yapmasını isterler ya da kendi yaptıkları şeyleri yapmamalarını söylerler. Birçok anne bana çocuklarına kavga etmemelerini söyler, ancak onların önünde sürekli kavga ederler. Sonra anne babalar neden çocuklarının kavga ettiğini merak ederler. Ben bunu yapmam.”

Hâlâ biraz temkinliydim, bu nedenle şöyle dedim, “Bu sadece bir ayet. İki taneye daha ihtiyacım var.”

Sonra şunu işittim, “Çarmıhta kim öldü, sen mi yoksa Ben mi?”

Donakaldım.

Sonra şöyle söyledi, “Senin günahlarını, hastalığını, lanetlerini, yoksulluğunu ve mahkûmiyetini çarmıhta yükledim, çünkü seni kendimden üstün saydım” (Bana verdiği referans ayet 1. Petrus 2:24 idi.)

Artık Rab’bin sesini işittiğimi kesin olarak anladım. O beni kendisinden üstün saydı (onurlandırdı), aksi halde mahkûmiyetimi kendi üzerine alıp benim yerime ölmezdi. Üçüncü ayetin yolda olduğunu biliyordum ve sormak zorunda kalmadan yüreğimde sesi yine işittim, “Üçüncü tanıklık, ‘Birbirinize kardeşlik sevgisiyle bağlı olun. Birbirinize saygı göstermekte yarışın’ (Romalılar 12:10). Sonra yüreğime konuşmaya devam etti, “Ben birçok kardeş arasında ilk doğanım (Romalılar 8:29) ve kardeşlerimi kendimden üstün sayıp onurlandırırım.”

Elbette Rab’bin bu tutumu sadece bana değil, Tanrı’nın her çocuğu için geçerlidir. O, kelimenin tam anlamıyla her birimizi kendisinden üstün sayarak onurlandırır. Bu onur idrak edemeyeceğimiz kadar müthiştir. Tanrı’nın gerçek sevgisi budur.

Şöyle diyebilirsiniz, “Ama John, O İsa Mesih. Biz asla O’nun gibi sevemeyiz.” Alın size şaşırtıcı bir gerçek— aslında yapabiliriz. Kutsal Ruh aracılığıyla Tanrı’nın sevgisinin yüreklerimize döküldüğü söyleniyor (Romalılar 5:5). Kanıt Pavlus’un sözlerinde bulunur. Soydaşlarıyla ilgili neler söylediğini dinleyin:

Mesih’e ait biri olarak gerçeği söylüyorum, yalan söylemiyorum. Vicdanım da söylediklerimi Kutsal Ruh aracılığıyla doğruluyor. Yüreğimde büyük bir keder, dinmeyen bir acı var. Kardeşlerimin, soydaşlarım olan İsraililer’in yerine ben kendim lanetlenip Me-

sih'ten uzaklaştırılmayı dilerdim. Evlatlığa kabul edilenler, Tanrı'nın yüceliğini görenler onlardır. Antlaşmalar, buyrulan Kutsal Yasa, tapınma düzeni, vaatler onlarındır.

— Romalılar 9:1-3

Pavlus'un bu sözleri karşısında hâlâ ürperiyorum. Soydaşlarının kurtulduğunu görmek için kendisinin Mesih'ten, kurtuluştan sonsuza dek uzaklaştırılmayı dileyeceğini söylüyor ve bunu tam bir içtenlikle yazmıştır. Sıradan bir insan bu tür bir sevgiye ve onura nasıl sahip olabilir? Bunu insan sevgisi yoluyla yapmak imkânsızdır; ancak İsa'yı motive eden Tanrı sevgisi böyle bir onur verebilir. Pavlus bu sevgiyi ve onuru yüreğinde o kadar güçlü biçimde geliştirdi ki, yüreğinden bu çılgılık koptu. Ve şunu da belirteyim: söylediği şeyi gerçekten kastetmemiş olsaydı, Kutsal Ruh bu sözleri yazıya dökmesine asla izin vermezdi. Kutsal Yazılar'ı kaleme alırken asla yalan söyleyemezsiniz, aldatıcı şeyler yazamazsınız.

Yeniden doğmuş olan bizlerin sahip olduğu potansiyeli görüyor musunuz? Romalılar 5:5 açıkça belirtir, "Çünkü bize verilen Kutsal Ruh aracılığıyla Tanrı'nın sevgisi yüreklerimize dökülmüştür." İsa bu yüzden bize şöyle der, "Size yeni bir buyruk veriyorum: Birbirinizi sevin. Sizi sevdiğim gibi siz de birbirinizi sevin" (Yuhanna 13:34). Yeni bir buyruktu, çünkü insanlar Eski Antlaşma'da bu tür bir sevgiyle yaşayamıyorlardı. Tanrı sevgisi henüz yüreklerine dökülmemişti. "Sizi sevdiğim gibi" ifadesine dikkat edin. O kendisini bize tamamen verdi. Baba'dan ayrıldı ve yüksek sesle yakardı, "Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?" (Matta 27:46). Bizim uğrumuza yoksul olmayı, Baba'dan ayrılmayı gönüllü olarak seçti ki, sonsuz yaşama sahip olabilelim. Bizi en üst düzeyde onurlandırdı ve Pavlus aynı sözleri soydaşları için tüm içtenliğiyle söyleyebildi. Ah Baba, böyle bir sevgide yürümemiz için bize yardım et! Bize potansiyel verdin; şimdi Kutsal Ruh'la işbirliği içinde bunu etkinleştirmemiz gerekir.

Sevgili kardeşlerim, işte bu gerçek onurdur: imanlı kardeşlerimizi ve İsa'ya ihtiyacı olan herkesi değerli, kıymetli ve önemli sayarız. Bu bizi Egemenliğin işlerine, ister hizmet, ister dua ya da maddi yardım olsun, her bakımdan vermek için motive edecektir. Bizi Makedonyalılar'ın yaptığı şeyi yapmamız için motive edecektir. Gösterdikleri onur Mesih'e benzerdi ve Pavlus Korintli imanlıları motive etmek için onların sevgisini örnek verdi:

Kardeşler, sizlere Tanrı'nın Makedonya'daki kiliselerine sağladığı lütüftan söz etmek istiyoruz: Büyük sıkıntılarla denendiklerinde,

çoşkun sevinçleri ve aşırı yoksullukları tam bir cömertliğe dönüştü. Ellerinden geldiği kadarını, hatta daha fazlasını kendi istekleriyle verdiklerine tanıklık ederim. Kutsallara yapılan yardıma katkıda bulunma ayrıcalığının kendilerine verilmesi için bize yalvarıp yakardılar. Umduğumuzdan da öte, kendilerini önce Rab'be, sonra Tanrı'nın isteğiyle bize adadılar. Bu nedenle, aranızda daha önce başladığı bu hayırlı işi tamamlaması için Titus'u isteklendirdik. İmanda, söz söylemekte, bilgide, her tür gayrette, bize beslediğiniz sevgide, her şeyde üstün olduğunuz gibi, bu hayırlı işte de üstün olmaya bakın. Bunu buyruk olarak söylemiyorum, yalnızca sevginizin içtenliğini ötekilerin gayretiyle karşılaştırarak sınamak istiyorum. Rabbimiz İsa Mesih'in lütfunu bilirsiniz. O'nun yoksulluğuyla siz zengin olasınız diye, zengin olduğu halde sizin uğruna yoksul oldu. Bu konuda size yararlı olanı salık veriyorum. Geçen yıl bağış toplamaya ilk girişen, hatta buna ilk heveslenen siz oldunuz. Şimdi bu işi tamamlayın; bunu candan arzuladığınız gibi, elinizden geldiğince tamamlamaya bakın. Çünkü istek varsa, insanın elinde olmayana göre değil, elindekine göre yardımda bulunması uygundur. Amacımız sizi sıkıntıya sokup başkalarını rahatlatmak değildir. Ama eşitlik olsun diye, şimdi elinizdeki fazlalık onların eksikliğini tamamladığı gibi, başka zaman onların elindeki fazlalık sizin eksikliğinizi tamamlasın. Öyle ki, "Çok toplayanın fazlası, az toplayanın da eksikliği yoktu" diye yazılmış olduğu gibi, eşitlik olsun.

— 2. Korintliler 8:1-14

Pavlus, Korintlili imanlıları Tanrı'nın yüreklerine döktüğü sevgiyi hayata geçirmeye teşvik etmek için Makedonyalılar'ın yoksulları onurlandırmasını örnek gösteriyordu. Evet, oradadır. Tanrı'nın sevgisi yüreğimizdedir. Onu etkin kılmak için Kutsal Ruh'la işbirliği yapmalıyız. "Ama kişiliğim böyle değil ya da ben böyle biri değilim" demeyin. Bu pasif tutum yüreğinize tatmin, etkilediğiniz kişilere sevinç ve sadece bu hayatta değil, ama gelecek hayatta da size ödül getirecek bir hayat sürmenizi engelleyecektir. Geri çekilmeyin; imanlı kardeşlerinizi onurlandırın. Bunu yaptığınız için sonsuzluklar boyunca mutlu olacaksınız.

Emanetimizdekileri Onurlandırmak

Sizi kabul eden beni kabul etmiş olur. Beni kabul eden de beni göndereni kabul etmiş olur. Bir peygamberi peygamber olduğu için kabul eden, peygambere yaraşan bir ödül alacaktır. Doğru birini doğru olduğu için kabul eden, doğru kişiye yaraşan bir ödül alacaktır. Bu sıradan kişilerden birine, öğrencim olduğu için bir bardak soğuk su bile veren, size doğrusunu söyleyeyim, ödüksüz kalmayacaktır.

— Matta 10:40-42

Şimdi emanetimizdekileri, yani yetkimiz altında bulunan kişilere geçelim. Bu gruptakiler İsa'nın şu sözleriyle tarif edilir, "Bu sıradan kişilerden birine, öğrencim olduğu için bir bardak soğuk su bile veren (onurlandıran), size doğrusunu söyleyeyim, ödüksüz kalmayacaktır."

Sıradan Kişiler

Kutsal Yazılar'da sıradan kişiler ya da bir başka ayetteki ifadeyle "küçükler" genelde çocukları ya da yetkimiz altına emanet edilmiş diğerlerini belirtir. Biz ikincisine odaklanacağız ki, bir aile bağlamında bunlar çocuklarımız olacaktır. Bu küçüklerin birçoğu yetki sahiplerinin kötü davranışlarına ve hatta istismarına maruz kalmaktadır. Bu davranışlar Tanrı'nın yüreğini öfkelendirir, zira İsa kesin bir dille uyarır:

Ama kim bana iman eden bu küçüklerden birini günaha düşürürse, boynuna kocaman bir değirmen taşı asılıp denizin dibine atılması kendisi için daha iyi olur. İnsanı günaha düşüren tuzaklardan ötürü vay dünyanın haline! Böyle tuzakların olması kaçınılmazdır. Ama bu tuzaklara aracılık eden kişinin vay haline! ... Bu küçüklerden birini bile hor görmekten sakının! Size şunu söyleyeyim, onların göklerdeki melekleri, göklerdeki Babam'ın yüzünü her zaman görürler.

— Matta 18:6-7, 10

Bu ciddi bir uyarıdır. Eğer İsa boynuna kocaman bir değirmen taşı asılıp denizin dibine atılması kendisi için daha iyi olur diyorsa, bunun gerçekten korkunç olduğuna inansak iyi olur. Neden bu kadar sert? Yetkiyi veren Tanrı'dır; O sevgidir ve yetkisini sevgi ve koruma amacıyla verir. Bunun yerine küçükleri istismar etmek, onlara zarar vermek ve günaha düşürmek için kullanılırsa, doğrudan Tanrı'ya hürmetsizlik olur. Şöyle düşünebilirsiniz, Bu Tanrı'ya değil, O'nun halkına doğrudan bir hürmetsizlik olur. Aslında öyle değil, çünkü İsa der ki, "Kral da onları şöyle yanıtlayacak: 'Size doğrusunu söyleyeyim, bu en basit kardeşlerimden biri için yaptığınızı, benim için yapmış oldunuz'" (Matta 25:40). Altımızdakilere nasıl davranıyorsak İsa'ya da öyle davranırız. Çocuklarınıza, eşinize, çalışanlarınıza, öğrencilerinize ve benzerlerine davranış biçiminizi iyi düşünün.

Yetkiyi alanlar terbiye etme ve disiplin uygulama sorumluluğuna sahiptir. Bazı önderler gereken terbiyeyi ihmal ederek küçüklerin tökezlemesine neden olurlar. Kendi başına bırakılan bir çocuk en nihayetinde sağlıklı olmak yerine bozulmaya yönelir. Pavlus Korintliler'e yazdığı mektupta tanrısal terbiyenin önemini gösterir: "Sizi yıkmak için değil, geliştirmek için Rab'bin bize verdiği yetkiyle biraz fazla övünsem de utanmam" (2. Korintliler 10:8). Korintliler'e yazılan iki mektubu okuduğumuzda, Pavlus'un onlara uyguladığı disiplinin sertliğini fark etmek güç değildir. Terbiye ve eğitim vererek bu sıradan kişilere ve küçüklere değer verdi. Ancak yetkinin geliştirmek için, yani hizmet etmek ve korumak amacıyla verildiğini açıkça ifade eder. Önder olarak kendinize şunu sormalısınız, Motivasyonum bu mu? Eğer küçükleri onurlandırırırsanız, motivasyonunuz bu olacaktır; bu nedenle, gerektiği zaman terbiye edeceksiniz.

Diğer taraftan başkaları bunun tersini yapar. Bu gibiler, yetkilerini bencil amaçlar için kullanarak küçüklerin tökezlemesine sebep olurlar. Disiplin anlayışları yıkıcıdır. Bakımları altındakilere karşı yüreklerinde dua ve derin düşünme yoluyla sevgi geliştirmemişlerdir. Yüreklerimiz bize emanet edilenlerin ser-

pildiğini görmek için yanıp tutuşmalıdır. Hatalar yapacaklar mı? Elbette. Genç ve tecrübesiz olduğunuz zamanları hatırlayın, bu kadar çabuk mu unuttunuz? Gençliğimde üstümdekilere zorluk çıkarırdım. Aptalca hatalar yaptım ve günah işledim. Tepkilerim şiddetliydi ve meseleler üzerinde düşünmeden hareket ederdim. Cahilce ve saçma sözler söylerdim, özellikle de yanlış zamanlarda. Ancak üstümdekiler benden vazgeçmediği için çok minnettarım.

Yıllar önce eşimle birlikte hizmet kadrolarımızı ilk kez geliştirdiğimiz zamanları hatırlıyorum. Bir avuç çalışanımız vardı (bunu yazdığım sırada ellinin üzerinde). Yaptıkları hatalar bizi sıkıntıya sokuyordu. O sıralarda Lisa'ya ikimize de anlayış ve değişim sağladığına inandığım bir söz söylediğimi hatırlıyorum. Dedim ki, "Lisa, eğer Tanrı'nın bize emanet ettiği insanların bizden hiçbir şey almaya ihtiyacı yoksa, Tanrı neden onları yetkimiz altına koysun?" İkimiz de onaylayarak başımızı salladık.

Kilise Önderliği

Yıllar boyunca binlerce kiliseye yaptığım ziyaretlerde çeşitli önderlik türlerine tanık oldum. Özellikle yaratıcı düşünen önderler beni heyecanlandırır. Tanrı'nın evini sıra dışı yollarla bina ederler. Günümüzde kullandığımız yöntemler imansızlara karşı daha dost canlısı hale gelmektedir. Ortamlarımız kiliseye gitmeyenlere yabancı gelen eski geleneksel ortamlar yerine kendilerini evlerinde hissettikleri atmosferlere kavuşuyor. Birkaç örnek vermek gerekirse resmi giysilerden, yirmi yıllık ilahilerden ve kilise jargonundan kurtuluyoruz ve ilanları ya da etkinlikleri duyurmak için artık multimedya araçlarını kullanıyoruz. Kişisel olarak bunun Tanrı'nın bilgeliği olduğuna inanıyorum.

Yan bir not olarak, Tanrı'nın arayışta olanlara uygun yöntemleri desteklediğini her zaman hatırlayın. Elçi Pavlus 1. Korintliler 10:33'te şöyle ilan eder, "Ben de kendi yararımı değil, kurtulsunlar diye birçoklarının yararını gözeterek herkesi her yönden hoşnut etmeye çalışıyorum." Pavlus "çalışıyorum" derken kullandığı yöntemlerden söz eder. Kaybolmuşlara erişmek için İsa'nın yaptıklarını tekrar ediyordu. Ancak Tanrı, arayışta olanların kulağına hoş gelen mesajlara karşıdır. Arayışta olanlara hoş gelen mesajlarla ilgili olarak aynı adam, yani Pavlus açıkça şöyle söyler, "Yoksa insanları mı hoşnut etmeye çalışıyorum? Eğer hâlâ insanları hoşnut etmek isteseydim, Mesih'in kulu olmazdım" (Galatyalılar 1:10). Daha fazla insana ulaşmak için asla sulandırılmış bir Müjde duyurmamalıyız. Eğer böyle yaparsak, sahte öğrencilerden oluşan bir topluluk bina ederiz ve o gün İsa onlara şu sözleri söyleyebilir: "Sizi hiç tanımadım,

uzak durun benden, ey kötülük yapanlar!” (Matta 7:20–23). Onların kanları bizden sorulur. Pavlus bir grup ihtiyara şöyle söyledi, “Ben kimsenin uğrayacağı cezadan sorumlu değilim. Tanrı’nın isteğini size tam olarak bildirmekten çekinmedim” (Elçilerin İşleri 20:26–27). Sadece Kutsal Yazılar’dan seçtiğimiz olumlu parçaları bildiremeyiz; insanları ayrıca uyarmalı ve eğitmeliyiz (Koloseliler 1:28).

İsa açık bir ifadeyle Kutsal Ruh’un “günah, doğruluk ve gelecek yargı konusunda dünyayı suçlu olduğuna ikna edeceğini” bildirir (Yuhanna 16:8). Arayışta olanlara hoş gelen mesajlarından ötürü günah içinde yaşayanları ikna etmeyen bir topluluk Vahiy kitabında sözü edilen Laodikya Kilisesi’nden farksızdır. Bu topluluk İsa tarafından kusulmanın kıyısında, çünkü Kutsal Ruh’unun varlığı yoluyla onları arıtmasına izin vermiyorlardı. Sonuçta kiliseye yakardı, “İşte kapıda durmuş, kapıyı çalıyorum” (Vahiy 3:20). Bu durum arayışta olanlara hoş gelecek mesajlar vermenin son derece tehlikeli olduğunu gösterir. Ancak arayışta olanlara uygun yöntemlerle ilgili olarak Elçi Pavlus’un bir başka sözüne bakalım:

Ben özgürüm, kimsenin kölesi değilim. Ama daha çok kişi kazanayım diye herkesin kölesi oldum. Yahudiler’i kazanmak için Yahudiler’e Yahudi gibi davrandım. Kendim Kutsal Yasa’nın denetimi altında olmadığım halde, Yasa altında olanları kazanmak için onlara Yasa altındaymışım gibi davrandım. Tanrı’nın Yasası’na sahip olmayan biri değilim, Mesih’in Yasası altındayım. Buna karşın, Yasa’ya sahip olmayanları kazanmak için Yasa’ya sahip değilmişim gibi davrandım. Güçsüzleri kazanmak için onlarla güçsüz oldum. Ne yapıp yapıp bazılarını kurtarmak için herkesle her şey oldum.

— 1. Korintliler 9:19-22

Ne söylediğini dinleyin, “Yahudi gibi davrandım... Yasa altındaymışım gibi davrandım... Yasa’ya sahip değilmişim gibi davrandım.” Onların dünyasına girerek onların bakış açısıyla görmeye çalıştığını söylüyor. Geçenlerde yüzlerce pastöre konuşurken, kendi kiliselerine bir ziyaretçi gibi girmeleri ve kiliseye gitmeyen birinin bakış açısıyla bakmaları için onları teşvik ettim. Sonra şöyle dedim, “Eğer dürüst ve açık yürekli olursanız, birçoğunuzun pek çok değişiklik yapacağına eminim.”

Mesih’in bedeninde iletişim ve teknoloji alanında ileri düzeyde olmalıyız. Dünya yaratıcılığımızdan ve yenilikçiliğimizden ilham almalıdır. Neden seküler alanlar mükemmeliğe sahip olurken Tanrı’nın Egemenliği ikinci sınıf yöntem-

lerle temsil edilsin? Hayır, nasıl ki Daniel ve diğer İbraniler dünyanın en büyük imparatorluğu olan Babil'in insanlarından daha hikmetli olduysa, bizler de yenilikçi fikirler aramalıyız.

Tanrı'nın Sözü'nü Kutsal Ruh'un gücüyle ödün vermeden ilan etmeli ve öğretmeli, ama kiliseye gitmeyenler tarafından benimsenebilecek bir biçimde paketlemeliyiz. Mesajımız söz dinlemeyen ve kurtulmamış kişilerin yüreğini ikna edici olmalıdır. O'nu izlemek için günahattan, tanrısızlıktan ve dünyasal arzularдан tövbe ederek hayatlarımızın %100'ünü O'na vermemizi gerektiren İsa Mesih'e tam teslimiyet çağrısı yapmalıyız. Bunu hayatlarımızdaki sevinçle ve yenilikçi fikirlere eşlik eden mesajlarla yapabiliriz. Hristiyan olmak hevesimizi ve yaratıcılığımızı yitirmemiz anlamına gelmez. Hayır, aslında Mesih'te bu nitelikleri bolca buluruz. Eğer küçükleri onurlandırsak, onların adına yaratıcı düşünmek için zaman harcarız. Böyle yapmamız Tanrı'nın yüreğini hoşnut eder.

Yaşamı Geliştirmek Ya da Tüketmek

Şimdi Petrus'un kilise önderlerine ne söylediğine kulak verin:

Bu nedenle aranızdaki ihtiyaçlara, onlar gibi bir ihtiyar, Mesih'in çektiği acıların tanığı, açığa çıkacak olan yüceliğin paydaşı olarak rica ediyorum: Tanrı'nın size verdiği sürüyü güdün. Zorunluymuş gibi değil, Tanrı'nın istediği gibi gönüllü gözetmenlik yapın. Para hırsıyla değil, gönül rızasıyla, size emanet edilenlere egemenlik taslamadan, sürüye örnek olarak görevinizi yapın.

— 1. Petrus 5:1-3

Yirminci yüzyıl kilisesinde görülen çeşitli önderlik türlerini tanımlamak için çok sayıda farklı terim kullanabilirsiniz: geleneksel, yenilikçi, yasacı, takım kurucusu, diktatöryel, yetiştirici, mikro yönetici ve bu liste uzar gider. Ancak bu kapsamlı listeyi başlıca iki kategoriye indirgeyebilirsiniz: yaşamı geliştiren ve yaşamı tüketen. Farklılık önderin yüreğinde bulunur.

Bazı önderler dışsal olarak çok şey başarabilir, ama arkalarında yaralı, bereli ve hatta ölü izleyiciler bırakırlar. Diğer taraftan, başkaları da çok şeyler başarır, ama bu arada önderlik ettikleri kişileri geliştirirler. Bu fark önderlerin yüreğindeki onura ya da hürmetsizliğe bağlıdır.

Vizyon sahibi kişiler hizmetin bina edilmesine iki yoldan biriyle yaklaşabilir. Küçükleri onurlandırmayarak tökezlemelerine neden olan önderler, insanları kendi vizyonlarına hizmet eden araçlar olarak görürler. Yaşamları bina eden

gerçek önderler ise kendi vizyonlarını insanlara hizmet etmek için araç olarak görür. Bu önderler emanetleri altındakileri onurlandırır. Bu yürek tutumunun insanlarda farklı sonuçlar doğurması şaşırtıcıdır. İsa der ki, “Bilgelik, ortaya koyduğu işlerle doğrulanır” (Matta 11:19). Bazı topluluklarda duygusal olarak yıpranmış insanlar gördüm (bunun nadir olduğunu söylemekten mutluyum) ve diğer kiliselerde sağlıklı bireylere ve ailelere tanık oldum. Bunların tümü onurla ilgilidir.

Onurlandıran önder insanların gelişimini teşvik edecektir. En büyük sevinci ona emanet edilen kişilerin Tanrı’yla yakın yürümesi ve hayatlarındaki çağrının serpilmesidir. Hristiyan hayatının başlıca iki unsurunun birleşimi gerçekte yürümekten meydana gelir. Ona emanet edilen kişilerle ilgili Yuhanna’nın ne söylediğine bakın: “Bazı kardeşler gelip senin gerçeğe bağlı kaldığına, gerçeğin izinden yürüdüğüne tanıklık edince çok sevindim. Benim için, çocuklarımla gerçeğin izinden yürüdüklerini duymaktan daha büyük bir sevinç olamaz!” (3. Yuhanna 1:3–4).

Gerçeğin izinde yürümek Tanrı’ya hem tanımak hem de O’na hizmet etmektir. İsa, Yargı Günü’nde O’nun adıyla büyük işler yapan bazı insanlar olacağını, ama yine de onlara “Sizi hiç tanımadım, uzak durun benden” diyeceğini belirtti. Böyleleri kurtuluşun en önemli öğesini, yani Tanrı’ya yakından tanımayı reddetmiştir. İyi önderler Tanrı’yla yakın ilişkide olmanın üzerinde duracaktır.

Sonra Tanrı’ya tanımlarına rağmen O’nu hoşnut etmeyen başkaları olacaktır. Böylelerine Tanrı’nın evini bina etme hizmetindeki rollerini yerine getirmeleri için armağanlar emanet edilmiştir, ama onlar sorumluluklarını ihmal ederler. Efendi, talantlarını gömen bu kişilere o gün “Kötü ve tembel köle!” diyecektir (Matta 25:26).

Her imanlı Tanrı’nın evini bina etmek için çağrı almıştır. Efesliler 2:10 ayeti açıkça “biz Tanrı’nın yapıtıyız, O’nun önceden hazırladığı iyi işleri yapmak üzere Mesih İsa’da yaratıldık” der. Bizler sadece bir kimse olmak için değil, ama bir şey yapmak için yaratıldık. İnsanların öğretilerinin dengesiz hale geldiğini görmek trajiktir. Vaizlerin şuna benzer sözler söylediğini işittim, “Ne yaptığımız değil, kim olduğumuz önemlidir; biz işçiler değil, insanlarız.” Kulağa hoş gelen cümleler, ama Hristiyan hayatına dair çarpık bir portre. İmanlı olduğumuz zaman kendi işlerimizden vazgeçiyoruz. Ancak Kutsal Yazılar’a göre kurtulduktan sonra Tanrı’nın işine giriyoruz. Ürün vermemiz gerekir ve böylece imanımızın hakiki olduğu kanıtlanır (Yakup 2).

Yapmaya çağrıldığımız hizmeti ihmal edip kim olduğumuzu öne çıkaran bu öğretiyi imanlıların kiliseye katılmasını ister, ama Tanrı’nın evinde kök salarak

aktif olmaktan çekinmelerini teşvik eder. İnsanlar kiliseye kök saldıkları zaman çağrılarında serpilirler ve Mesih'in Yargı Kürsüsü'nde daha büyük ebedi ödüllere kapı açarlar. Belirli işleri yerine getirmek için Mesih İsa'da yaratıldık; bu işler bizler henüz annemizin rahminde yaratılmadan önce belirlendi; önceden hazırlanan sorumluluğumuz için hesap vereceğiz (Mezmun 139:16).

Küçükleri onurlandıran önderin hedefi onların gerçeğin izinde yürümesi ve ileri gitmesidir. Gerçek babalar ve anneler çocuklarının kendi başarılarını geçmesini arzular. İsa bizim için isteğini bildirdi: O'ndan daha büyük işler yapmamız. Biz de izleyicilerimiz için aynı yüreği sergilemeliyiz. Yuhanna'nın mektubunda söylediği gibi önderler emanetlerindeki kişilerde bunu görmek için yanıp tutuşmalıdır. En büyük sevinçlerimizden biri bu olmalıdır.

Bunları Düşünün

Bilge ve uzun dönem hizmet eden önderler, başarıları için her zaman onlara hizmet edenleri överler. (Elbette tüm övgü, yücelik, şükran ve izzet Tanrı'ya aittir, ama Tanrı'nın insanları kullandığını hatırlamalıyız.) Önder, takım üyelerinin gayretlerini överek onları onurlandırır. Bu yüzeysel değil, yürekten yapılan bir şeydir. Bir önder olarak misyonumuza yardımcı olanları her zaman takdir etmeye çalışırım; onlar bize gökten verilmiş armağanlardır. Çalışanlarımıza karşı olumsuz düşüncelere karşı kendimi korurum. Bunu yaparken yüreğimde onlara karşı saygımı muhafaza ederim. Pavlus şöyle der:

Sonuç olarak, kardeşlerim, gerçek, saygıdeğer, doğru, pak, sevimli, hayranlık uyandıran, erdemli ve övülmeye değer ne varsa, onu düşünün.

— Filipililer 4:8

Evliliğimizde Lisa'dan ötürü sıkıntıda olduğum bir dönem hatırlıyorum. Dürüst olmak gerekirse, ondan hiç hoşnut değildim. Ona karşı soğuk tutumum aylardır giderek büyüyordu. Evliliğimiz iyiye gitmiyor, aksine kötüleşiyordu. Bir tartışma esnasında hissimle evden çıktım ve bir tarlaya doğru yürüdüm. Onun yakınlarında olmak istemiyordum. Tarlaya dek yol boyunca Lisa hakkında Rab'be yakındım. Tarlaya vardığımda yüreğimde net biçimde şunu işittim, "Oğlum, Lisa'nın yaptığı güzel şeyleri düşünmeni ve bunlar için Bana şükretmeni istiyorum."

Elbette o anda hiç de olumlu şeyler düşünmüyordum. Ancak bir şey aklıma geliverdi: Lisa çok iyi bir anneydi. Buna rağmen sıkıntım içinde daha fazla özel-

liğini sayamayacağımı düşündüm. Harika bir anne olduğu için Tanrı'ya şükrettikten sonra, başka bir özelliği aklıma geldi; bunun için de Tanrı'ya şükredince, bir başkası aklıma geldi. Bu durum bir süre devam etti ve sonunda ne kadar müthiş bir eşe sahip olduğumu şaşkınlık içinde fark ettim. İlginç bir şey oldu: durumumuzu bambaşka bir perspektiften görmeye başladım; böylece ondan hoşnut olmadığım tüm bu süre boyunca aslında kendimin yetersiz bir eş olduğumu anladım. Aklım başıma gelmişti ve şimdi meseleyi doğru görüyordum. Tanrı'nın gözüyle bir bakıştı bu.

Evimize geri döndüm ve takdir ettiğim tüm özelliklerini ona tek tek saymaya başladım. Devam edip durdum; yüreğimden akıp geliyordu. Evden ayrıldığımda, Lisa çok kızgın görünüyordu ve ilişkimizi yenilemek oldukça zaman alacaktı. Ancak onu yürekten onurlandırdığımı ve övgülerimin içimden kopup gelmeye devam ettiğini görünce anında barışma sağladık. O günden sonra, evliliğimizde iyileşme ve yenilenme gördük ve o dönemdeki halimize bir daha asla gerilemedik.

Filipililer 4:8'in bize öğrettiği şeyi yaptığımızda çocuklarımızla, çalışanlarımızla ve kilise üyelerimizle de aynı şey olacaktır. Emanetimize verilmiş olanlarla ilgili sevimli, iyi ve hoş giden şeyleri düşünün. Babamız için ne kadar değerli olduklarını düşünün; O'nun oğulları ve kızlarıdır. Eğer imanlı değillerse, İsa'nın onlar için ölmeye razı olduğu gerçeğine odaklanın. Eğer bunu yaparsak, yüreğimizi saygısızlıktan koruyacağız ve bereketleneceğiz.

Yeniden belirtmek gerekirse, bunun anlamı gerektiğinde onları azarlamaktan kaçınmamız değildir. Ancak azar söz konusu olduğunda, bunu kısa, öz ve etkili yaparız. Çocuklarımız ve çalışanlarımız kin tutmadığımızı bilirler. Sert olabileceğimizi kabullenirler, ama azar bittikten kısa süre sonra onlarla şakalaşır ve güleriz. Bu dersi bizzat Tanrı'dan öğrendim. Tanrı tarafından azarlandıktan ve O'na boyun eğdikten sonra, Babamız bağışlamakta ve unutmakta çabuk davranır. Asla kin tutmaz. Bize eşlik eden bir utanç izi bırakmaz; bunu sadece düşman yapar, ancak Tanrımız kusurlarımızı unutkanlık denizine atar. Bizden tüm isteği O'nun azarlamasından ders çıkarmamız ve aynı hatayı tekrar yapmak zorunda kalmamamızdır. Babamız'ın bize karşı olan sevgi, onur ve umut düşüncelerinin sayıları o kadar çoktur ki, dünyadaki tüm kum tanelerinden fazladır (Mezmur 139).

Önder küçükleri onurlandırdığı zaman, bunun karşılığında Tanrı'nın armağanları onların hayatlarında açığa çıkar. Armağanları serpildikçe, bunlardan önderler yararlanır, çünkü vizyonları organizasyondaki herkesin armağanlarının birleşmesiyle gerçekleşir. Rastladığım bazı pastörlerin çalışanlarıyla nezaketsiz

konusmalarına şaşırıyorum. Sert, talepkâr tonlarla konuşuyorlar ve onlara sanki aptallarmış gibi davranıyorlar. Sonra aynı önderlerin şu yorumu yaptıklarını işittim, “İşinin ehli insanlar bulamıyorum. Daha iyi çalışanlara ihtiyacım var.” Şaşmamak gerek. Çalışanlarına değer vermiyorlar ve onları onurlandırmadıkları için ödüllendirilmiyorlar.

Mali Olarak

Önderlerimizi mali olarak onurlandırdığımız gibi, küçükleri de aynı şekilde onurlandırırız. Birkaç yıl önce Lisa’nın yardımcısına kişisel aylık bütçesi için yardımcı oluyordum. O dönemde çalışanlarımıza Kolorado Springs’teki hizmet kuruluşlarının belirlediği standart ücretleri ödüyorduk. Masraflarını hesapladım ve geçim darlığı çektiğini fark ettim. Birden itiraz ettim, “Bu maaşla doğru düzgün geçinemezsin.” Yanımızda duran eşim söylediğime içtenlikle katıldı.

Hemen telefona uzanıp personel müdürümüzü aradım. “Lisa’nın asistanının bütçesine baktım. Ona yeterince maaş ödemiyoruz. Çalışanlarımızdan hiçbirisi bu kadar düşük gelirle yaşamamalı. Bütün çalışanlarımızın yıllık ücretlerine yüzde şu [oranı söyledim] kadar zam yapılmasını istiyorum. İster kargolarımızı paketlesinler, ister telefonlara baksınlar fark etmez.”

Hattın diğer ucundaki personel müdürümüz bir süre sessiz kaldı. Sonra şöyle dedi, “Eğer bunu yaparsak, şehirdeki en çok aranan hizmetlerden biri oluruz.”

Şöyle yanıtladım, “Bunu yapmamın nedeni bu değil. Takım üyelerimiz bizimle birlikte Tanrı’ya hizmet etmek için hayatlarını veriyorlar; iyi bir karşılık almaları gerekir.”

O gün çalışanlarımızın büyük bir bölümü yüksek ücret artışları aldılar. Onlar için tam bir sürpriz oldu ve bu haberi mutlulukla karşıladılar. Genç bir kadın çalışanımız o hafta istifa dilekçesini sunmaya hazırlanıyordu. Başka bir eyalette yaşayan ailesinin yanına taşınmayı planlıyordu; mali durumu çok kötüleşmişti. Ama o gün yıllık maaşına beş bin dolar zam aldı ve istifa etmekten vazgeçti.

Bu olayın ardından yıllarca bizimle çalışmaya devam etti ve kısa süre sonra departman şefliğine atandı. En üretken ve değerli çalışanlarımızdan biri haline geldi. Bizimle birlikte çalıştığı yıllar içinde hızla gelişti. Yetersiz maaş nedeniyle ayrılmış olsaydı, hem onun hem de Messenger’in kaçırmış olacağı bereketi düşünmek tüylerimi ürpertiyor.

Ödülümüz sadece bu kadınla görünmedi; hizmetin genelinde büyük bir fark gördük. Bir bütün olarak personelimizin üretkenliği o andan itibaren ciddi

oranda arttı. Yeni bir etkinlik düzeyine çıktık. Çalışanlarımızı onurlandırdık ve ödülümüz daha büyük bir verimlilik oldu.

Burada bir uyarı notu vereyim. Önceden belirttiğim gibi, onur talep etmek Tanrı'nın yüreğine karşı gelmektir. Onuru iki nedenden dolayı arzulamalıyız: birincisi, aldığımız onuru yüreğimizde Tanrı'ya aktarmak için ve ikincisi ödül alacağını bilerek onurlandıran kişinin yararı için. Hizmetimin ilk günlerinde, yardımcı pastör olarak büyük bir kilise için çalıştım. Asgari ücret alıyorduk. Aylık gelirimiz geçinmemize ancak yetiyordu ve giysi ya da mobilya almak için geriye bir şey kalmıyordu. Bu maaşı kabul ettik; bize teklif edilen buydu. Talep-kâr çalışanlar olmak istemedik.

İlk yılın ardından maaş artışı yapılmadı. Aradan iki yıl geçti ve hâlâ zam almadık. Şimdi bir yerine iki çocuğumuz vardı. Masraflarımız artıyordu ve hâlâ başladığımız zamanla aynı düzeydeydik.

Diğer yardımcı pastörlerden bir arkadaşımı bu iki yıl içinde birkaç defa ofisime geldi ve maaşlarımıza zam istemek için diğer yardımcı pastörlerle birlikte idareyle ve baş pastörle konuşmamızı önerdi.

Ben böyle bir girişime dahil olmayacağımı söyledim ve ona da böyle yapmamasını önerdim. "Onlara beni nasıl onurlandıracaklarını söylemek benim haddim değil" dedim.

Arkadaşım itiraz etti, "John, eşim ve ben geçimimizi sağlamak için ailemizden destek almak zorunda kalıyoruz. Annem ve babam yakamızı bir araya getirelim diye bize para gönderiyorlar."

Bunu duyduğuma çok üzüldüğümü, ama Tanrı'ya güvenmeye devam edeceğimi söyledim. Bağlı olduğumuz kaynağın maaş çekimiz değil, Tanrı olduğunu açıklayarak onu imanda teşvik etmeye çalıştım. Ancak pek işe yaramış görünmedi.

Kendi ailemin sıkıntıda olmadığını söylemem, çünkü öyleydik, ama esenliğimiz vardı ve o yıllarda hiç eksikliğimiz olmadı. Evimizde çok az mobilyamız vardı; başlıksız bir karyola, iki adet iki kişilik koltuk, birkaç sehpa ve lamba, bir mutfak masası ve sandalyeler. Ancak sadece bir yıl içinde Tanrı'nın mucizevi biçimde evimizi mobilyalarla doldurduğuna tanık olduk ve bunların çoğu modern tasarımlı özel yapım eşyalardı. Tanrı'nın sağlığına hayran kaldık.

İki yılı biraz geçtikten sonra pastörümüz bizi gezici hizmete başlattı. Artık maaş almıyorduk. Üç yüz dolar kadar birikimimiz vardı ve ayda toplam bin doları bulan ev ve araba taksitlerini ödemeyi sürdürüyorduk. İşleri daha da ilginçleştiren şey Rab'bin bana duada hizmet edeceğim yerler için pastörleri

aramamamı ya da onlara yazmamamı istemesiydi. O'na güvenmemi söyledi.

1989 yılının Kasım ayının sonunda hizmet etmek için sadece iki kiliseyle anlaşmıştım. İlk hizmet yerimiz Güney Carolina'da bir cenaze evinde toplanan yüz kişilik küçük bir kiliseydi ve Ocak ayının ilk haftasında olacaktı. Diğeri ise Şubat ayının sonunda Tennessee'de iki yüz kişilik küçük bir kiliseydi ve Aralık ayının son haftası maaşımız kesildi. Tanrı'ya iman etmek zorundaydık.

Yardımcı pastör olduğum dönemde Tanrı'ya mali durumum için güvenmeyi öğrenmemiş olsaydım, yeni hizmetime geçtiğimde üzerimdeki baskıyı kaldıramazdım. Çok büyük bir engel olacaktı. İhtiyaçlarımın karşılanması için Tanrı yerine insanlara bakacaktım. İhtiyacımız olan parayı toplamak için muhtemelen dilenmeye ya da planlar kurmaya girişecektim ve halkına iletmemi istediği mesajlar için Tanrı'yı aramak yerine enerjimi bu iş için tüketecektim.

Kilisemden aldığım düşük maaş muazzam bir bereketle sonuçlandı. Bize ne kadar maaş ödemesi (onurlandırması) gerektiğini baş pastöre söylemek isteyen arkadaşımı dinlemiş olsaydım, bugün nerede olacağımızı bilmiyorum. Gezici hizmetimizin ilk yılında Tanrı'nın haftada bin dolar sağlayacağına güvenmek zorundaydık. Bunu yazdığım sırada ise, hizmetimizi sürdürmek için Tanrı'nın haftada yüz yirmi beş bin dolar sağlayacağına iman ediyoruz. İşte size müthiş bir haber. Bu hizmeti sürdürdüğümüz otuz yıl boyunca mali konularda uykum bir an olsun kaçmadı.

Eğer bir kimse için çalışıyorsanız, üzerinde uzlaşılan maaşta tüm yüreğinizle çalışın. Eğer tüm gayretinizle dikkate değer bir iş ortaya koyarak işvereninizi onurlandırılırsanız, Tanrı da karşılığında sizi onurlandıracaktır. Bu onur ya işvereniniz ya da Tanrı'nın seçtiği diğer yollardan gelecektir. İşin özü, ödüllendirileceksiniz. Kilisemiz bize düşük maaş ödediğinde, Tanrı bizi onurlandırdı; evimiz mobilyayla doldu, bir arabamız ve sofrada yiyeceklerimiz vardı. Dar gelirimizle yapabileceğimizin çok üzerinde bir hayat yaşadık. Kutsal Yazılar'daki "Doğrunun azıcık varlığı, Pek çok kötünün servetinden iyidir" (Mezmun 37:16) ayeti bizim için gerçek oldu, çünkü Tanrı bizi onurlandırdı.

Sonuç nedir? Eğer bir çalışansanız, şunu yüreğinize iyice yerleştirin: eğer işverenimize yüzde 100'ünüzü vererek Tanrı'yı onurlandırılırsanız ödülünüz olacaktır. Diğer taraftan, eğer işverenensiniz, onları onurlandırmanız sayesinde çalışanlarınızda serpilen armağanlardan yararlanacağınızı bilin. İşverenler ve pastörler, emanetimizdeki insanların içinde saklı olan büyük bir ödüle sahiptir. Onları her bakımdan onurlandırın.

Evde Onur - Çocuklar

Yerel bir kilisede yedi yıl hizmet ile otuz yıla yakın süren gezici hizmetin ardından, onura en büyük ihtiyaç duyduğumuz yerin kilise ya da işyeri değil, evlerimiz olduğunu gözlemledim. Gerçek şu ki, eğer babalar ve anneler evlerinde onurlandırmaya örnek olsalardı, sosyal, kamusal ve kilise çevreleri bundan bol bol yararlanırdı, çünkü bu onur mutlaka çevremizdekilere akardı.

Anne Babanın Sözü'nün Gücü

Önceki bir bölümde çocukların anne babalarını onurlandırmasının öneminden söz ettik. Tersi de doğrudur. Onurlandırmak değer vermektir. Eğer çocuklarımıza değer veriyorsak, onlara hayatta serpilecekleri biçimde davranır ve konuşuruz.

Zaman zaman anne babaların çocuklarına küçük düşürücü sözler söylediğini işittiğimde ürküyorum. Örneğin hassas bir kişiliğe sahip kızına sert bir tonla konuşan ya da spor sahasında oğlunun becerilerini eleştiren bir baba olabilir. Ya da çocuklarından utanıyormuş gibi davranan ve bu yüzden herkesin içinde onları aşağılayan bir anne olabilir ve bu liste uzayıp gider.

Eşim Lisa ergenlik yıllarında aslında kolayca önlenebilecek olan bir travma yaşadı. Lisa aktif bir gençti ve kilosu konusunda asla takıntılı değildi. Yaz kampında ve beden derslerinde tartılıyordu. Kilo artışları normal vücut gelişimine uygundu.

Lisa neredeyse yıl boyunca iki ayrı takımda yüzücü olarak spor yapıyordu. Bu sayede pratik olarak her zaman her istediğini yiyebiliyordu. Sonra lisenin

ilk yılında düzenli yüzmesini engelleyen bir sakatlık yaşadı. Bu yüzden hareket düzeyi düştü, ancak antrenman yaparken tükettiği yiyecek miktarının aynısını yemeyi sürdürdü.

Bir gün okuldan eve döndüğünde babası onu yanına çağırdı. Hoşnut olmayan bir ifadeyle Lisa'yı tepeden tırnağa süzdü ve arkasını dönmesini söyledi. Değerlendirmesi sona erdiğinde şöyle dedi, "Ah, bu kot pantolonu sana iyice dar geliyor! Kaç kilosun?" Yaz kampındayken tartıda çıkan rakamı söyledi.

Babası itiraz etti, "Kilonun bu olmasına imkân yok! En az 75 kilo varsın! Git ve tartıl!"

Büyük bir utanç ve kafa karışıklığı duygusuyla evlerinin tuvaletindeki tartıya gitti. Lisa tartıya çıktığında ağırlığının 75 kiloya yakın olduğunu görünce şaşırdı.

Lisa kaç kilo geldiğini babasına söyledi. Babası ona kilosunun çok fazla olduğunu üzerine basarak açıkladı. Bu kiloyla hiç çekici değildi ve erkekler kilolu kızlara asla çıkma teklif etmezdi. Konuşması sona erdiğinde Lisa odasına gitti, soyundu ve aynanın karşısında vücudunu dikkatlice inceledi; o gün ilk kez vücudundan nefret etti.

O andan itibaren kilosu hayatında etkili bir güç haline geldi. Vücut ağırlığı konusunda son derece takıntılı oldu ve kilosu hakkındaki düşünceler onu teslim aldı. Koşmaya başladı ve yiyecek porsiyonlarını azalttı. Çabaları meyvelerini verdi. Erkekler onu fark etmeye başladı ve ilgi görmek hoşuna gitti. Böylece sonunda aklına bir fikir yerleşti: Eğer zayıf olursam güçlenirim, seilmeye ve ilgi görmeye lâyık olurum; ama eğer şişmansam bunlara lâyık olamam.

Bu düşünce yapısı onu bir girdap içine soktu ve durumu giderek kötüleşerek iştahsızlık ile oburluk arasında gidip gelen bir kısırdöngüye girdi. Lisa'nın yiyeceklerle sevgi-nefret ilişkisi vardı. Yemeyi seviyordu, ama şişmanlamaktan nefret ediyordu. Bağırsaklarını iyice temizlemek için düzenli olarak laksatif ve diüretik ilaçlar kullandı ve üniversitenin üçüncü yılına geldiğinde vücudu ilaçlara bağımlı hale geldi. Bir süre sonra hastaneye yattı, çünkü bir aydan fazla bir süre tuvalete çıkamamıştı. Yirmi iki yaşında Tanrı onu her bakımdan iyileştirdi ve bu güçlü tanıklığını You Are Not What You Weigh (Sizi Kilonuz Tanımlamaz) adlı kitabında paylaştı.

Ama şunu merak edebilirsiniz, eğer babası Lisa'nın durumunu farklı biçimde ele alabilseydi bu yaşadıklarının çoğu önlenbilir miydi? Görünümünü hor görmek yerine onu onayladığını ve takdir ettiğini söyleseydi ne olurdu? Sağlıklı bir kiloya ve yemek alışkanlığına sahip olması konusuna daha yapıcı bir dille yaklaşmayı seçseydi ne olurdu? Lisa'nın kendisi hakkındaki düşünceleri farklı olur muydu?

Bunun evliliğimizde işe yaradığının kanıtını gördüm. Lisa'yla evlendiğimizde 54 kiloydu. Ona sürekli ne kadar güzel olduğunu ve elbiseleri içinde harika göründüğünü söylemeyi amaçladım. Evliliğimizin ilk yılında ya da hamileyken ve emzirirken onu övmekten ve onaylamaktan vazgeçmedim.

Sürekli olarak “Müthişsin” ya da “Eğer yirmi yaşındayken evlendikten yıllar sonra karımın bu kadar güzel görüneceğini söyleselerdi, parti verirdim!” ya da “Vay canına, bugün evlendiğimiz günden daha güzel görünüyorsun!” gibi iltifatlarımı sürdürdüm. Bütün bunları samimiyetle söyledim, çünkü onu bu şekilde görüyorum. Bakış açımın bu olduğuna inanıyorum, çünkü her zaman Lisa'yı bina etmenin yollarını arıyorum. Kocası olarak Tanrı'nın bana verdiği sorumluluklardan biri budur.

Pavlus bunu vurgular: “Aynı biçimde kocalar da karılarını kendi bedenleri gibi sevmelidir. Karısını seven kendini sever. Hiç kimse hiçbir zaman kendi bedeninden nefret etmemiştir. Tersine, onu besler ve kayırır; tıpkı Mesih'in kiliseyi besleyip kayırdığı gibi” (Efesliler 5:28–29). Beslemek sözcüğüne dikkat edin; bunun anlamı büyümek için gerekeni vermektir. Eşimi sözlerimle beslemenin yollarını ararım. Bu konuyu gelecek bölümde daha derinlemesine ele alacağım, çünkü onurlandırmanın bir parçasıdır.

Ben eşimi beslerken, Lisa da Tanrı'nın ona verdiği hikmete ve vaatlere iman etmeyi sürdürdü. Tanrı Lisa'nın hayatında bu imanı daha da kusursuz hale getirecektir. Destekleyici tutumum eşimin Tanrı'ya herhangi bir engel olmadan iman edebileceği bir atmosfer oluşturdu. Otuz yedi yıllık evlilik ve dört çocuktan sonra, hâlâ evlendiğimiz günkü kilosunu koruyor. Egzersiz yapma alışkanlığı yok, bu yüzden bazıları genetik olarak bereketlenmiş olduğunu söylüyor. Ama ben yirmili yaşlarının başında kilosuyla mücadele eden korkmuş ve güvensiz kızı iyi hatırlıyorum.

Çocuklar Ödüldür

Anne babalar sadece sert ya da olumsuz sözlerle değil, ayrıca uygun zamanda onları övmeyi ve onaylamayı ihmal ederek çocuklarına saygısız davranırlar. Çocuklar sıklıkla teşviğe, yönlendirmeye ve onaylamaya ihtiyaç duyarlar. Sevildikleri ve değer verildikleri onlara söylenmeli ve gösterilmelidir. Eğer bu yapılmazsa, muhtemelen bunları yanlış yerlerde arayacaklardır. Oğullar ve kızlar onay ararlar, ama eğer anne babalar olgun olmayan davranışlarına ya da kusurlarına odaklanırlarsa, onlara yanlış mesaj gönderirler ve çocuklarının büyümesi ve olgunlaşması için gereken şeyin tam tersini biçerler.

Birkaç onay sözcüğünün düzeltebileceği ve acıyı önleyebileceği basit bir durum büyük bir zararla sonuçlanabilir. Buradaki ironi, anne babaların sonuç üzerindeki katkılarını görememesidir. Hayal kırıklığı içinde çocuklarının ne kadar zor oldukları hakkında şikâyet ederler; ancak çoğu zaman eleştirdikleri o davranışlar çocuklarını onurlandırmak yoluyla düzeltililebilir.

Bir babanın ve annenin sözleri oğulların ya da kızların hayatlarında büyük ağırlık taşır. Yenilgi, başarısızlık ya da zayıflık dile getirildiğinde, bunun çocuğun hayatındaki etkisi belli bir konuda güvensizliğe ya da çok daha ciddi sorunlara yol açabilir. Çoğu zaman çocuklarının davranışları karşısında anne babaların hayal kırıklıkları giderek artar, çünkü durum kötüleşiyor gibi görünür ve zararlı bir döngü başlar. Eğer dikkat edilmezse, bu tepkisel tutum Tanrı'nın çocuklarımız aracılığıyla bahsettiği ödülden anne babaları uzaklaştıracaktır. Şöyle okuyoruz:

Çocuklar RAB'bin verdiği bir armağandır,
Rahmin ürünü bir ödüldür.

— Mezmurlar 127:3

Bu ayette çocuklarımız aracılığıyla vaat edilen ödüle doğrudan atıf vardır. Neden daha fazla anne baba çocuklarla kurdukları ilişkiden doğan bu vaadi dikkate almıyor? Maalesef, görünüşe göre tam zıttı olmaktadır. Çoğu zaman anne babaların ergenlik çağındaki çocukları için şöyle yakındıklarını işitirim, "Ah, keşke oğlum/kızımı yirmili yaşlara gelene dek odasına kilitleyebilseydim." Ya da, "Neden ergenlik yıllarını atlayamıyoruz?" Dört oğlumuzun henüz yeni yürümeye başladıkları zamanlarda çevremde bu tür sözler duyduğumu hatırlıyorum. Endişelenmeye başlamıştım; kendi kendime şöyle düşündüm, Oğullarımız ergenlik çağına girdiklerinde canavara mı dönüşecekler?

Ancak, diğer anne babaların çoğunlukla deneyim etmedikleri bir anlayışa kavuştum; sizin yararınız için bunları paylaşmama izin verin. En büyük iki oğlumuz yürümeye başladığında gençlik pastörü olarak hizmet ediyordum. Bu pozisyonda bolca pastörel danışmanlık verdiğim için çok sayıda ailenin ev hayatına giriş fırsatı buldum ve bir süre sonra ortak bir nokta fark ettim. Enerjilerini çocuklarının olumsuz davranışlarına odaklayan anne babaların çocuklarının daha kötüye gittiğini keşfettim. Ancak anne babalar Tanrı'nın vaatlerini çocukları için imanla ilan ettiklerinde, çocuklar sonunda ilan edilen vaade doğru büyürler. Pavlus'un Korintliler'e yazdığı ikinci mektubun ışığında bu tamamen doğrudur: "Gözlerimizi görünen şeylere değil, görünmeyenlere çeviriyoruz.

Çünkü görünenler geçicidir, görünmeyenlerse sonsuza dek kalıcıdır” (4:18).

Tanrı'nın vaatleri, O'nun değişmez Sözü'ndeki görünmeyen gerçeklerde bulunur ve bizim odağımız bunlar olmalıdır. Lisa ve ben düzenli olarak Tanrı'nın çocuklarımız için vaatlerini konuşuruz. Henüz konuşamadıkları yaşta onları “öğrenciler” [Rab'bin eğittiği ve O'nun isteğine itaat eden] diye adlandırdık ve “esenlikleri tam olacak” (Yeşaya 54:13) derdik. Ve onların oklarımız olduğunu (Mezmun 127:4), belirtiler ve işaretler olmak için doğduklarını (Yeşaya 8:18) ve Tanrı Sözü'ndeki diğer harika vaatleri ilan ettik.

Adlarını koyarken önce sözcük köklerinin anlamlarını araştırdık ve sonra Tanrı'nın yönlendirişi için dua ettik. Sahip olacakları kimliği onlara ilan etmek istedik. İlk oğlumuz Addison David'in adı “Güvene lâıyk sevgili” anlamını taşıyor. İkinci oğlumuz Austin Michael'in adı “Tanrı gibi kral” anlamına gelir. Üçüncü oğlumuz Joshua Alexander'in adının anlamı “Tanrı insanlığı kurtarır ve savunur”dur. Dördüncü oğlumuz Arden Christopher'in adının anlamı ise “Mesih gibi coşkulu ve ateşli”dir.

Adlarını her söylediğimizde onlar için ilan edilen şeyin farkında oluruz. Onların anne babası olarak hayatlarını bereketlemek için Tanrı vergisi bir ayrıcalığa ve yetkiye sahibiz. Oğullarımız adlarının özelliğine doğru büyüyorlar, ama sırf biz söylediğimiz için değil, söylediğimize iman ettiğimiz için.

İlan ettiğimizizin tam zıttı olduklarına inanmamıza neden olan durumlar oldu mu? Eğer olmadığını düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Adlarının tam zıttı davrandıkları zamanlar oldu. Terbiye etmemiz ve azarlamamız gerekti, ama davranışlarıyla ilgilendik ve kişilikleri için ilan ettiğimiz vaatleri muhafaza ettik. (Yan bir not olarak, tanrısal tartışmalar iyidir, ama davranışla uğraşmak yerine karaktere saldırdığımızda, uğraşlarımız zarar verici hale gelir.)

Bir Aile Trajedisi

Gençlik pastörü olarak hizmet ederken bir hayat dersi daha gözledim: gereken terbiyeyi esirgemenin yol açtığı bir trajedydi. Kendi kişisel gözlemimi paylaşmadan önce, Kutsal Yazılar'dan bu duruma bir örnek vereceğim.

Kral Davut'un farklı kadınlardan pek çok oğlu vardı. Oğullarından ikisine bakacağız: en büyük oğlu Amnon ile üçüncü oğlu Avşalom. Amnon kendisinin üvey kardeşi, Avşalom'un ise öz kardeşi olan Tamar'a büyük bir kötülük yaptı. Yatağa yatıp hastaymış gibi davrandı ve babasından Tamar'ı kendisine yemek yapması için göndermesini istedi. Tamar odaya girdiğinde, herkesi dışarı çıkarttı ve ona tecavüz etti. Sonra ondan nefret etti ve odasından dışarı attı. Kraliyet

ailesinden bakire bir kızın namusunu kirletmiş ve hayatını utançla mahvetmişti.

Amnon'un yaptığı bu kötülük üvey kardeşi Avşalom'un nefretini uyandırdı. Öz kızkardeşi Tamar'ı kirlettiği için Amnon'a kin tuttu. Sessizce bekledi; hiç kuşkusuz Kral Davut Amnon'a disiplin uygulayacak ve adalet yerini bulacaktı.

Zaman geçti ve kralın eliyle hiçbir şey yapılmadı; durumdan hoşnut olmasına rağmen Davut eyleme geçmedi. Avşalom yıkıldı. Kızkardeşi Tamar'ı evine aldı ve ona bakmaya başladı.

Tamar bir zamanlar kralın bakire kızlarının giydiği kraliyet elbisesini giyiyordu; şimdise utançla örtülüydü. Halkının saygı duyduğu genç ve güzel bir kız artık gözlerden uzak bir hayat sürüyordu. Bakire olmayan kirletilmiş bir kızla kim evlenmek isterdi? Bu haksızlıktı. Üstelik bu korkunç günahı işleyen adam sanki hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam ederken Tamar'ın hayatı sona ermişti. Yıkıntılar arasında sürdürdüğü hayatında bütün bu ağırlık onun üzerindediydi.

Avşalom güngübün kederli kızkardeşini izledi. Bir prensesin hayalleri artık kâbusa dönüşmüştü. Avşalom bir yıl bekledi ve babası hiç bir şey yapmadı. Amnon'a olan nefretinin yanı sıra babasına karşı da yüreğinde acı bir kök salmaya başladı.

Aradan iki yıl geçti ve Amnon'a olan nefreti sonunda onu öldürme isteğine dönüştü ve kızkardeşinin öcünü almak için bir plan yaptı. Yetkililer hiçbir şey yapmamayı seçtiyse, o zaman o bir şeyler yapmalıydı. Böylece Avşalom Davut'un bütün oğulları için bir şölen düzenledi ve Amnon'un hiç beklemediği bir anda onu öldürüp Geşur'a kaçtı. Sonunda Amnon'dan öcünü almıştı. Ancak eyleme geçmediği için babasına karşı güttüğü kin sürgündeyken daha da güçlendi. Üstelik Babam neden beni almaya gelmedi? sorusu üzerinde düşündükçe sanki içindeki ateşe benzin dökülüyordu. Davut'a gücenkliği sonunda nefrete dönüştü.

Avşalom'un düşünceleri acılıkla daha da zehirlendikçe, Davut'un zayıflıklarını dikkatle inceledi. Yargılayıcı bir tutum hayatını kapladı. Ancak gene de babasının onu çağıracağını umdu. Ancak Davut onu çağırmadığı için nefreti iyiden iyiye güçlendi

Aklıdan geçenleri bir hayal edin: Babam halkı tarafından çok sayılıyor, ama onun gerçek yüzünü görmüyorlar. Aslında o kendi çıkarları için Tanrı'yı kullanan bir adam. Kendisinden önce gelen Saul'dan bile kötü! Saul Amalekiler'in kralını öldürmeyi reddedip en iyi koyunları ve boğaları esirgediği için tahtını yitirmişti. Babam ise en sadık adamlardan birinin karısıyla zina etti ve

sonra günahını örtmek için sadık adamını öldürttü. O bir katil; bir zani— bu yüzden Amnon’u cezalandırmadı!

Avşalom Geşur’da üç yıl geçirdi. Davut, oğlu Amnon’un ölümü konusunda avuntu buldu ve Yoav, Avşalom’u Yerusâlim’e getirmesi için kralı ikna etti.

Zaman geçti. Avşalom’un nefreti büyüdü ve babasından hoşnut olmayan kişileri etrafında toplamaya başladı. Bunu yapmak için siyaset yaparak İsrail halkına yaklaştı. Onların şikâyetlerini dinledi; eğer kral olsaydı onlara yardım edeceğini, ama ne yazık ki olmadığını dile getirdi. Kralın zaman bulamadığı davalara baktı. Avşalom’un bu davalara bakmasının nedeni belki de kendi hayatında adaletin yerini bulmamasıydı. Halk için hakiki bir ilgi duyduğu algısını yarattı. Kutsal Kitap İsrailîler’in Avşalom’a yürekten bağlandığını söyler. Ama onlarla gerçekten ilgileniyor muydu yoksa nefret ettiği babasını tahttan devirmenin yolunu mu hazırlıyordu?

Avşalom İsrail halkını kendisine çekti ve babasına karşı ayaklandı. Çatışma o kadar şiddetlendi ki, Kral Davut canını kurtarmak için kaçmak zorunda kaldı. Bir süre için sanki Avşalom kendisini yeni kral olarak ilan edecek gibi göründü, ama Davut’un peşindeyken öldürülünce işler tersine döndü. Davut, oğluna dokunulmamasını buyurmasına rağmen yine de ölümle cezalandırıldı.

Avşalom’un nefreti ve acılığı onu ele geçirdi. Potansiyel olarak tahta en yakın varis oydu, ama hayatının baharında yitip gitti. Eğer babası Amnon’u terbiye etmiş olsaydı bu acı son engellenebilir miydi? Muhtemelen. Peki ya Tamar’a ne oldu? Büyük olasılıkla acı dolu bir yürekle ve yalnız başına öldü. Eğer babası Amnon’u cezalandırmış olsaydı hayatı farklı olur muydu? Kesinlikle. Eğer Davut tanrısal terbiye uygulayarak çocuklarını onurlandırmış olsaydı bu trajedilerin önlenebileceğine inanıyorum. Davut çocuklarından birini cezalandırmayı reddederek tüm çocuklarına hürmetsizlik etmiş oldu.

Terbiyeyi Esirgemek Saygısızlıktır

Şimdi gençlik pastörüyken gözlediğim şeye dönmek istiyorum. Çocuklarıyla sorun yaşadıkları için ofisime gelen birçok anne baba terbiyenin gerekliliğine inanmıyordu. Kral Davut’un yaptığı gibi çocuklarını terbiye etmeyi reddettiler. İtaatsiz davranışlarında çocuklarını “hoş görmeyi” seçtiler, ama bu yaklaşım işe yaramıyordu. Çocukları korkunç durumdaydı; hem isyankâr hem de saygısızlardı ve sergiledikleri tutumlar yetki figürleri dahil her alana yayılıyordu: okul, iş, gençlik grubu vs.

İlginç olan şey, terbiye edilmek yerine “hoş görülen” bu gençlerin tepkisi

anne babalarını küçümsemekti. Durum hem ironik hem de trajikti. İronikti, çünkü anne babalar çocuklarının sevgisini kazanmaya çalışırken aldıkları ters tepki nedeniyle tam aksi oluyordu. Trajikti, çünkü bu çocuklar gelecek yıllarda ailelerine zarar verecek yıkıcı kararlar veriyorlardı.

Ailecek ofisimde toplandıkları bir gün genç bir kıızı anne babasıyla konuşma tarzı nedeniyle ciddi biçimde azarladığımı hatırlıyorum. Şöyle düşündüm, Bunu neden ben yapıyorum? Neden bu çocuğun annesi ya da babası onu azarlamıyor? Kötü davranışlarına rağmen çocuklarını “hoş görmeye” bağlı kalıyorlardı. Ancak Tanrı'nın Sözü bize bunun aksini söyler. Çocuklarından terbiyeyi esirgeyen anne babaların aslında onlardan nefret ettiğini öğretir:

Oğlundan değneği esirgeyen, onu sevmiyor demektir.
Seven baba özenle terbiye eder.

— Özdeyişler 13:24

Bu gençlerin darmadağın hayatlarla büyüdüklarini izledim. Hayatlarının başında düzgün bir terbiye almış olsalardı, başlarına gelen birçok zorluk ve dertler önlenebilirdi. Neden? Çünkü, “Değnekle terbiye bilgelik kazandırır, Kendi haline bırakılan çocuksa annesini utandırır” (Özdeyişler 29:15). Bu anne babalar neden Tanrı'nın Sözü'nde verilen öğüdü dinlemediler? Kendilerinin daha bilge olduğunu düşündüler ve aslında hem Tanrı'yı hem de çocuklarını aşağılamış oldular.

Bu döngü her zaman sabitti; anne babalar ne zaman çocuklarını terbiye etmediyse, çocukları sonunda onları hor görüyordu. Diğer taraftan, anne babalar aşırı sert ve çocuklarını aşağılayan bir tutum sergilediğinde, çocuklar anne babalarına güceniyorlardı. Çoğu zaman yürekleri yaralanıyordu ve kişilik bozuklukları ortaya çıkıyordu. Birçoğu korku sorunlarıyla mücadele ediyordu.

Çocuklarımız kötü davrandıklarında, az ve öz verilen etkili bir terbiyenin en başarılı sonuçları verdiğini gördük. Daha sonra işi uzatmadık. İçimizde kin ya da güceniklik tutmak sağlıklı değildir. Terbiyenin ardından kısa zaman sonra gülüşler ve kucaklaşmalar olurdu. Bağışlandıkları zaman, sanki olay hiç yaşanmamış gibidir. Tanrı bizi bağışladığı zaman artık günahlarımızı anmaz. Terbiye çocukların hatalarından ders almalarının ve aynı zamanda suçluluk taşımamalarının güvencesidir.

Lisa özellikle sevgi, şefkat ve eğitim yoluyla çocuklarımızı onurlandırdı. İstikrarlı, tanrısal terbiyeyi daha çok savunan taraf bendim. Birbirimizin güçlü taraflarından yararlanmayı öğrendik. Lisa'nın uygulamaları sayesinde sözlü ve

fiziksel olarak daha sevecen olmayı öğrendim ve benim uygulamalarımı görünce Lisa terbiyenin değerini takdir etti. Tanrı'nın ikimize verdiği güçlü yönlerin birleşmesinin sonucunda, O'nun bereketinin çocuklarımızın hayatını kuşattığına tanık olduk.

Beklenenden Erken Gelen Ödül

En büyük oğlumuz Addison, liseden üstün dereceyle mezun oldu ve ülkenin önde gelen işletme üniversitelerinden birine kabul edildi. Eylül 2005'te derslere başlamak üzere kaydoldu.

Addison, önceki yıllarda yaz boyunca hizmetimiz için çalışmıştı ve üniversiteye başlamadan önceki yaz da aynı işi yapıyordu. Temmuz'un başında ondan bir telefon aldım. Sesi biraz tedirgin geliyordu ve "Baba, seninle bir konu hakkında konuşabilir miyim?" diye sordu.

Durumun ciddi olduğunu hemen anladım ve kendimi hazırladım. "Elbette, ne konuşmak istiyorsun?" diye yanıtladım.

Şöyle devam etti, "Baba, bu Eylül ayında üniversiteye başlamak istemiyorum. Hizmette çalışmaya devam etmek istiyorum. Müjde'yi duyurmakta sana ve anneme yardım etmek istiyorum."

Cevap vermem uzun sürmedi. Tanrı'yla sağlam bir yürüyüşü olduğunu ve önceden dua etmeden böyle bir teklifle bana gelmeyeceğini biliyordum. Yüreğimde doğru bir karar gibi göründü, heyecanlandım ve onur duydum. "Bu harika olur; tam zamanlı takım üyesi olarak aramızda olman bizi sevindirir" diye yanıtladım.

Bundan sonraki bir buçuk yıl içinde neler olduğunu anlatayım. Addison'un bizimle çalışmaya başlamasından sadece birkaç ay sonra, personel müdürümüz bana gelerek kiliselerle ilişkilerden sorumlu yönetici pozisyonu için Addison'u önerdi. Yıllardır var olan bu departmanımız kiliseler ve pastörlerle ilişkiler kurarak onlara müfredatlarımızı ve kitaplarımızın çoğuna eşlik eden çalışma materyalleri sağlardı. Bu kitabın yazıldığı sırada, Amerika'da yaklaşık yirmi beş bin ve Avustralya'da binin üzerinde kilisede bu materyaller kullanılmaktadır.

Personel müdürümüzün bu önerisinin Addison'un oğlumuz olmasıyla ilgisi yoktu. Çocuklarımıza özel muamele yapılmamasını özellikle istedim. Aslında beraber çalışmamız onlar için çoğu kez daha zor olmuştur, çünkü hem aile hem de çalışan dinamiklerini idare etmek zorundadırlar. Personel müdürüm bu isteğime sadık kaldı, bu nedenle bana bu teklifle geldiğinde, oğlumun performansını ve önderlik becerilerini baz aldığından emindim.

Önerisini kabul ettim ve şu anda elde ettiğimiz sonuçlar beni hâlâ şaşırtıyor. Ertesi yıl kilise ilişkileri departmanımız üç kat büyüdü. Seyahat ettiğim birçok yerde pastörler, Addison'un takımıyla kurdukları harika ilişkilerle ilgili hikâyeler anlattılar. Addison insanları motive etme ve takım kurma armağanına sahip ve coşkusu bulaşıcıdır. Onun önderliği aracılığıyla pastörler için dua ediliyor, soruları yanıtlanıyor ve istekleri zamanında yerine getiriliyordu.

Oğlum onurlandırarak Tanrı'nın sadece beni değil, onun aracılığıyla tüm organizasyonumuzu ödüllendirdiğini fark ettim. İsa bu küçüklerden birini onurlandırırsak, asla ödüksüz kalmayacağımızı söyledi. En büyük oğlum üzerimizden büyük bir yük aldı ve asla hayal edemeyeceğim yöntemlerle ilişki ağımızı genişletti. Esasen Tanrı'nın Egemenliği içinde bazı harika bağlantılar sağladı. Yirmi yaşında bir gencin bu kadar verimli olabileceği kimin aklına gelirdi? Sadece o da değil, ama asla ziyaret edemeyeceğim birçok kilise topluluğu müfredat kaynaklarımız yoluyla Tanrı Sözü'ne erişti. En nihayetinde bunun anlamı daha çok sayıda insanın kalıcı biçimde bereketlenmesi oldu!

Personel müdürümüzün emekli olacağı gün geldi. Önderlik takımımız Addison'un operasyon sorumluluğu görevi için doğru seçim olduğuna karar verdi. Addison bu pozisyonu kabul etti ve birkaç yıl içinde bütün takımında müthiş bir beraberlik ve verimlilik ortamı sağlandığını gördük. Organizasyon olarak hayalini kurabileceğimden çok daha fazlasını başardık. Etkinliğimizi arttırdık ve eğlenceli, neşeli ve son derece verimli bir çalışma ortamı oluşturduk.

İkinci oğlumuz Austin üniversiteden mezun olup hizmet takımımıza katıldıktan bir yıl sonra pazarlama yöneticimiz oldu. Başlar başlamaz, mesajlarımızın yayılması için yepyeni yollar keşfetti. Eşimin Without Rival adlı kitabının New York Times en çok satanlar listesine girmesini ve benim Killing Kryptonite (Türkçe çevirisi: Kriptoniti Öldürmek) adlı kitabımın USA Today dahil birden fazla ulusal ve uluslararası listeye girmesini sağlayan bir takım kurdu. Lisa'nın sonraki kitabı çıktığında, yayıncısı pazarlama için Austin'in takımını tutmayı bile önerdi.

Üçüncü oğlumuz Alec bir süre mühendis olarak çalıştıktan sonra takımımıza katıldı. Dünyayı farklı görmesini sağlayan yeteneğiyle insanların yüreklerini yumuşatan ve kabullenilmesi güç gerçekleri ileten kısa filmler hazırladı. Bu çarpıcı videolar YouTube ve Facebook'te milyonlarca kez izlenerek insanların hayatlarını derinden etkiledi. Bu kitabın yazıldığı sırada prodüksiyon şirketimiz Messenger Stüdyolarını yönetiyor.

Dördüncü oğlumuz Arden ise Virginia ve Avustralya'da yerel kiliselerde hizmet ettikten sonra takımımıza katıldı. Mesajlarımızı milenyum ve Z kuşağında-

ki gençlere ulaştıran Oğullar&Kızlar adlı yeni bir hizmet başlattı. Messenger'ın bu hizmetini gittiğim her yerde duyuyorum ve cinsel paklığı ve Mesih'te birliği vurgulayarak dünyayı İsa için fethetmeye hazır gençleri görmekten keyif alıyorum.

Oğullarımıza hayranlıkla bakıyorum. Yıllarca şöyle dua ettim, “Bunlar benim değil, Senin oğullarıdır; ben sadece Sana ait olana kâhyalık ediyorum. Bu nedenle Rab, onlarla ne dilerse yapabilirsin. Eğer onları gezegenin diğer ucunda istiyorsan, öyle olsun. Onların hayatında sadece Senin isteğinin olmasını diliyorum.”

Bu duayı yürekten ediyorum. Başka işlerle uğraşarak bir gün bizden ayrılacaklarını biliyorum, ama Tanrı, şimdiye dek oğullarımızla birlikte çalışma ayrıcalığını verdi ve Tanrı'nın sağladığı armağanlarımızı kullanarak insanların hayatlarını hep birlikte bereketlemeyi çok seviyoruz.

Ellili yaşlarımızın sonunda Lisa ve ben bırakacağımız mirası düşünmeye başladık ve bir sonraki kuşağın asla hayal etmediğimiz yollarla serpilip geliştiğini görmekten büyük sevinç duyuyoruz. Oğullarımızın ikisi yayıncılarla büyük kitap sözleşmeleri imzaladılar ve Tanrı'nın halkına iletmeleri için onlara bahşedilen mesajlara saygı duyuyorum.

Aynı şeyi oğullarını ve kızlarını onurlandıran bütün anne babalarda görüyorum. Değer verilen çocuklar bereketlenecek ve onlar bereketlendikçe Tanrı onları onurlandıranları kesinlikle ödüllendirecektir. Bu ödüller diğer hayatlara kalıcı olarak dokunmamız için bizi daha üretken yapacaktır. Bu O'nun Sözü, O'nun tasarısı, bizzat İsa'nın dudaklarından dökülen ruhsal bir yasadır. Tanrı'ya itaat ederek çocuklarını sevgiyle terbiye eden ve onurlandıran anne babalara ödül vaat edilmiştir. Yaşlılığımızda keder yerine sevinç olacaktır. Altın yıllarımızı vaatle birlikte gelen güç ve destek kuşatacaktır.

Evde Onur - Kadın

Evde yetki altında olanlar sadece çocuklar değil, aynı zamanda kadınlardır. Önceki bir bölümde kadınların kocalarını onurlandırmasının öneminden söz ettik. Bir kez daha çocuklarda olduğu gibi tersi de doğrudur.

Karınızı Onurlandırın

Petrus şöyle yazar:

Bunun gibi, ey kocalar, siz de daha zayıf varlıklar olan karılarınızla anlayış içinde yaşayın. Tanrı'nın lütfettiği yaşamın ortak mirasçıları oldukları için onlara saygı gösterin. Öyle ki, dualarınıza bir engel çıkmasın.

— 1. Petrus 3:7

Petrus özellikle kocaların karılarını onurlandırması gerektiğini belirtir. Bazı erkekler bu ayeti kadının ruhsal meselelerde kocasından daha aşağıda olduğu biçiminde yorumlar. Hayır, “daha zayıf varlıklar” ifadesi karınızın sizden aşağıda olduğu anlamına gelmez; sadece sizin kadar ağır halter kaldıramayacağı anlamına gelir! Ortalama bir kadının fiziksel gücü ortalama erkekten daha azdır. Vurgulanmış Kutsal Kitap çevirisinde “[fiziksel] olarak daha zayıf karılarınızı onurlandırarak” ifadesi geçer. Yeni Yaşam Çevirisinde ise Petrus’un sözleri şöyle geçer: “Aynı şekilde, siz kocalar karılarınızı onurlandırmalısınız. Birlikte yaşarken onlara anlayışla davranın. Sizden daha zayıf olabilirler, ama Tanrı'nın

yeni yaşam armağanında sizinle eşittirler. Eğer ona olması gerektiği gibi davranmazsanız, dualarınız işitilmez.”

Tanrı'nın lütfettiği yaşamın ortak mirasçılarınız. Ne var ki, bu ayetin son kısmında dualarımızla ilgili dikkat çekici ve şaşırtıcı bir cümle var: eğer bir koca karısını onurlandırmazsa, dualarına engel çıkacak ve işitilmeyecektir. Vav, bu uyandırıcı bir söz! Böyle bir şey herkes için acınası bir durum olurdu.

Bir düşünün; karınızı onurlandırmadığınızda taht odası dualarınızı işitmiyor, sözleriniz Tanrı'nın kulaklarına ulaşmıyor. Böyle bir ihtimal benim bütün dikkatimi çekmeye yeter. Kocalar olarak üzerinde iyice düşünmemiz gereken bir uyarıdır bu. İyi haber şu ki, tersi de doğrudur; eğer karınızı onurlandırırsanız, Tanrı'nın önünde dua ederken güveniniz olacaktır.

Kocalar, şimdi bir dakikalığına sadece size konuşacağım. Karınıza değer veriyor musunuz? Onu dinliyor musunuz yoksa içinizden Ah ne kadar duygusal bir kadın? diye düşünüp ondan kaçınıyor musunuz? Ben bu dersi zor yoldan aldım. İlk evlendiğimizde karımın öğütlerini küçümsedim. Ancak zaman içinde defalarca Tanrı'nın bilgeliğini yansıtan şeyler söylediğini fark ettim. Kendimi ondan daha ruhsal görüyordum; ah, ne kadar hatalıydım.

Lisa'nın çeşitli konularda çok defa haklı olduğunu görünce, bunu duayla Rab'be götürdüm. Rab'be itiraz ettim, “Tanrım, bazen günde iki saat dua ediyorum, ama Lisa günde on, bilmedin yirmi dakika dua ediyor ve çoğu zaman bu duaları duş alırken ediyor.” (Bu konuda da hatalıydım: eşim gündelik hayatında Tanrı'yla düzenli paydaşlık yaptığı bir dua hayatı sürüyor ki, ben bunu yapmayı daha sonradan öğrendim.)

Şöyle devam ettim, “Önemli konularda neden çoğu kez o haklı ve ben hak-sız oluyorum?”

Rab hemen yanıt verdi. “Oğlum, bir kağıdın üzerine bir daire çiz.”

Söyleneni yaptım.

“Şimdi dairenin içine gelişigüzel X işaretleri koy.”

Bunu da yaptım.

Sonra devam etti, “Şimdi dairenin merkezinden geçen bir çizgi çek [daireyi ikiye böl]. Şimdi X işaretlerinin yaklaşık yarısının dairenin bir yarısında ve gerisinin de diğer yarısında kaldığını göreceksin.”

Yaptığımı onayladı.

Sonra Rab dedi ki, “X işaretleri Benim hikmetimi ve öğütlerimi temsil ediyor; yani hikmetli karar vermek için ihtiyacınız olan bilgileri. Daire tek, ama iki yarımaya ayrılmış. Dairenin yarısı sensin, diğer yarısı Lisa. Daire gibi tek bedensi-

niz, ama ayrı bireyler olduğunuz için yarım daireler sizi temsil ediyor. Ama eğer sadece kendi yarımına bakarsan daire tamamlanmaz.”

Rab devam etti. “Bilgeliğimin ve öğütlerimin yarısı Lisa’nın tarafında, diğer yarısı senin tarafında. Tüm aileyi ilgilendiren kararları sadece kendi tarafındaki bilgeliğime ve öğüdüme dayanarak alıyorsun. Lisa’nın tarafındaki bilgilerimden yararlanmıyorsun. Sana ve ona ihtiyaç duyduğunuz bilgileri vereceğim, ama hikmetli bir önder olarak Lisa’ya açıkladığım bilgilerden de yararlanmayı ve evin önderi olarak son kararı vermeden önce meseleyi birlikte tartışmayı öğrenmelisin.”

Tanrı’dan aldığım o tek anlayış evlilik hayatımı tümüyle değiştirdi. Bekâr bir erkeksen tam bir daireydin, ama şimdi evli bir erkek olarak karımla tek beden olduğumu ve bu nedenle bekâr olduğum zamanlarda olduğu gibi yaşayamayacağımı anladım.

Daha Zayıf Varlık

Petrus’un sözlerine yeniden bakalım: “Bunun gibi, ey kocalar, siz de daha zayıf varlıklar olan karılarınızla anlayış içinde yaşayın. Tanrı’nın lütfettiği yaşamın ortak mirasçıları oldukları için onlara saygı gösterin. Öyle ki, dualarınıza bir engel çıkmasın.” Karılarımızla anlayış içinde yaşamalıyız. Tanrı’nın dua ederken bana verdiği söz karımla birlikte başarıyla yaşamam için gereken anlayışı sağladı.

Evliliğinizde karınızla başarıyla yaşamamız için Tanrı’nın Sözü’nden çıkarılması gereken çok fazla anlayış vardır. Eğer erkekler kadınların farklılığı konusunda Tanrı’nın bilgeliğini arama zahmetine girseydi, birçok boşanma olayı önlenebilirdi. Erkeği ve dişi alın, ikisini birleştirin ve Tanrı’nın suretinin tam yansımasını göreceksiniz. Ah evet, Tanrı’nın doğasını sadece erkekte ya da sadece kadında göremezsiniz. Bunu nereden biliyoruz? Kutsal Yazılar diyor ki, “Tanrı insanı kendi suretinde yarattı. Böylece insan Tanrı suretinde yaratılmış oldu. İnsanları erkek ve dişi olarak yarattı” (Yaratılış 1:27).

Tanrı “insanı” kendi suretinde yarattı ve “insan” ile kastedilen “erkek ve dişidir”. Kutsal Yazılar, insanın tam temsiline erkek ve dişi içerdiğinden söz eder ve insan Tanrı’nın suretinde yaratılmıştır. Pavlus bu nedenle şöyle söyler, “Ne var ki, Rab’de ne kadın erkekten ne de erkek kadından bağımsızdır” (1. Korintliler 11:11).

Petrus’un sözlerine dönersek, erkeğin karısını iki şekilde onurlandırması gerektiğini duyuyoruz: birincisi zayıf bir varlık olarak ve ikincisi Tanrı’nın lütfettiği yaşamın ortak mirasçı olarak. İlkinin kısaca ele alalım. Karılarımızı

zayıf varlıklar olarak onurlandırmalıyız. Bunun anlamı onlara hanımefendiler olarak davranmalıyız. Erkekler fiziken daha güçlüdür ve gücümüzü karılarımızı korumak için kullanmalıyız. Bu buyruk onlar için kapıları açmak, restoranda sandalyesini çekmek, onu kaba insanlardan korumak vs. gibi basit jestleri de içermektedir.

Kocalar evlerinin başı olduğundan karılarına öncelik vermelidir. Bunun anlamı eğer özel bir gün için sadece tek bir elbise alacak paranız varsa, kendiniz yerine ona elbise almak için ısrar ederek ona değer verdiğinizi gösterin. Tatile gideceğiniz yeri seçerken, onun gitmek istediği yeri seçin. Egemenlik'te önderlik etmek baskın çıkmak değil, hizmet etmek demektir. Kocalar olarak, verdiğiniz kararın karınızın isteğine baskın çıkması gereken tek durum, karınız, aileniz ya da Tanrı'nın Egemenliği için en iyi seçenek olduğuna emin olduğunuz zamandır. Aksi takdirde, her zaman kendi istekleriniz yerine onun isteklerini tercih edin. Onun üzerinde önder olmanızın bir nedeni budur; canınızı onun uğruna gözden çıkarmanızdır. Karınızı onurlandırmak işte budur. Bereketlenecek ve ödüllendirileceksiniz; dualarınıza engel çıkmayacaktır.

Ortak Mirasçı

Petrus'un bildirdiğine göre, karılarımızı onurlandırmamızın bir diğer nedeni Tanrı'nın lütfettiği yaşamın ortak mirasçıları olmalarıdır. Bunun anlamı Tanrı'nın önündeki duruşumuzda bizimle eşit olmalarıdır. Erkek olduğunuz için Tanrı'nın önünde bir avantajınız yoktur. Bazıları yüreklerinin derinliğinde erkek üstünlüğü yalanına inanırlar, ama bu gülünç bir inançtır. Bu yanlış fikir bir gün Tanrı'nın tah-tının önünde hesap verecek olan şoven erkekler tarafından üretilmiştir. Kutsal Kitap çalışmalarının yanı sıra neredeyse yirmi yıl süren gezici hizmetimin sonunda, kadınları erkeklerden ruhsal olarak aşağıda gören ailelerin ya da kiliselerin Tanrı'nın bereketlerinden mahrum kaldığını net olarak gördüm. Aslında böyle yerlerde ruhsal baskı, ağırlık ve tutsaklık ruhu sezersiniz.

Kendimize bazı sorular sormamız gerekir. Bazı kiliselerde neden kadınlar önderlik takımlarına dahil edilmiyor? Neden kadınların Pazar ibadetlerinde hizmet etmelerine izin verilmiyor? Neden önderlik hizmetinde annelerin sesi yerine sadece babaların sesini işitiyoruz? Bir annenin sesinin duyulmadığı bir kilise, çocukların sadece baba tarafından yetiştirildiği annesiz bir aileden fark-sız olur. Böyle bir şey mümkündür, ama çok önemli bir etki unsuru eksik kalır. Annelerin trajik şekilde öldüğü ya da muhtemelen terk ettiği ailelerde Tanrı sağlıklı bir aile yetiştirmesi için erkeğe lütfeder. Ne var ki, kiliseler annelerin

seslerini kıstığı zaman, lütuf eksik kalır, zira kilise Tanrı'nın bilgeliğinin sesini kısmış olur.

Şöyle itiraz edebilirsiniz, “Ama Kutsal Kitap bir önderin tek karılı olması gerektiğini söylüyor.” Pavlus’un ne yazdığına bakalım: “Ancak gözetmen ayıplanacak bir yanı olmayan, tek karılı ... biri olmalı” (1. Timoteos 3:2).

Bu cümlede geçen sözcük gerçekten de erildir; bir önderin tek karısı olması gerekir. Ancak, Kutsal Yazılar'ın tamamında söylenenlerin ışığında düşünmeliyiz. Pavlus Eski Antlaşma metinlerini okumaya alışkın insanlara yazmaktadır. Eski Antlaşma'da erkeklerin birden fazla kadınla evlendiği birçok örnek görürsünüz: İbrahim, Kral Davut, Süleyman, Yakup, Elkana (Hanna ve Peninna'nın kocası) ve bunlar sadece birkaçı.

Ancak Eski Antlaşma'da bir kadının birden çok kocasının olduğu bir tane örnek bulamazsınız. Yasa'ya aykırı olduğu için böyle bir şey ne bir gelenektir ne de izin verilir. O halde Pavlus neden bir kadının kilise önderi olmak için bir kocası olması gerektiğini yazsın? Buna gerek yoktu. Belki anlamı esnettiğimi düşünebilirsiniz; ancak bu sözleri katı bir şekilde yorumlayacak olursak o zaman bekâr erkeklerin de kilisede önder olamayacağı sonucu çıkabilir, zira onlar da tek karılı değiller. Eğer durum bu olsaydı, Pavlus'un kendisini kilisede önder olmaktan alıkoyması gerekecekti ki, bu gülünç olurdu. Bazılarımız bu konuda dar görüşlü oluyoruz.

Mesele cinsiyetle ilgili değildir; Tanrı'nın bir kimse üzerindeki çağrısı ve armağanıyla ilgilidir. Karılarının ya da kilisedeki kadınların çağrıları uyarınca hizmet etmesini engelleyen erkekler, evlerinin ve hizmetlerinin üzerindeki göksel pencereyi büyük ölçüde kapatmıştır. Evet, bereket alanlar olabilir, ama göğün bereketleri tam olmaz.

Mesih'in bedeni kadınları onurlandırmamaktan ötürü yara almıştır. Ancak iyi haber şudur: bu şekilde devam etmeyecektir. Zira hem Peygamber Yoel hem de Elçi Petrus son günlerde kadınların kilisedeki hizmetinin tamamen yenileceğini Tanrı'nın Ruhu aracılığıyla önceden bildirdi.

Bu adamlar şunu açıkladılar, “Son günlerde, diyor Tanrı, bütün insanların üzerine Ruhum'u dökeceğim. Oğullarınız, kızlarınız peygamberlikte buluncaklar. Gençleriniz görümler, yaşlılarınız düşler görecek. O günler kadın erkek kullarımın üzerine Ruhum'u dökeceğim, Onlar da peygamberlik edecekler” (Elçilerin İşleri 2:17–18). Hem erkeklerin hem de kadınların Tanrı Sözü'nü duyuracağına dikkat edin.

Bu olay mezmur yazarı tarafından da bildirildi: “Rab buyruk verdi, büyük bir kadın topluluğu duyurdu müjdeyi” (Mezmur 68:11). Bu ayete göre Müj-

de'yi, yani Tanrı Sözü'nü kim duyurdu? Büyük bir kadın topluluğu.

Mezmun yazarının burada odaklandığı topluluk erkeklerle kadınlardan oluşan bir topluluk değil, ama özellikle büyük bir kadın topluluğudur. Sizinle diğer çevirileri de paylaşmama izin verin: "Rab buyruk verdi, birçok kadın müjdeyi taşıdı" (GNT); ve gene, "Rab zaferi ilan eder ve kadınlardan oluşan bir kalabalık müjdeyi haykırdı" (NLT). Kadınlar Tanrı Sözü'nü sadece diğer kadınlara değil, ama erkeklere de duyurur. Bu gerçeğin İsa tarafından doğrulandığını görüyoruz. İlk müjdecinin Mecdelli Meryem olması ilginç değil mi? İsa'nın bizzat kendisi onu görevlendirdi. Şöyle okuyoruz: "İsa, 'Bana dokunma!' dedi. 'Çünkü daha Baba'nın yanına çıkmadım. Kardeşlerime git ve onlara söyle, benim Babam'ın ve sizin Babanız'ın, benim Tanrım'ın ve sizin Tanrınız'ın yanına çıkıyorum.' Mecdelli Meryem öğrencilerin yanına gitti. Onlara, 'Rab'bi gördüm!' dedi. Sonra Rab'bin kendisine söylediklerini onlara anlattı" (Yuhanna 20:17-18).

Bu görüşü biraz daha ileri taşıyalım. Luka Müjdesi'ne bakarsanız, Meryem'in ana konuşmacı olduğunu göreceksiniz. İsa, sadece onu değil, onunla birlikte bir grup kadını da dirilişini duyurmaları için elçilerine gönderdi. Şöyle yazar, "Bunları elçilere anlatanlar, Mecdelli Meryem, Yohanna, Yakup'un annesi Meryem ve bunlarla birlikte bulunan öbür kadınlardı" (24:10). Böylece kadınlar Tanrı'nın Sözü'nü erkeklere duyurdu ve onları gönderen İsa'ydı!

Mesih'in gelişini tapınakta hem erkeklere hem de kadınlara duyuran ilk kişinin Peygamber Anna olması ilginç değil mi? Yusuf ve Meryem'e ilk konuşan Şimon'du, ancak tapınaktaki kalabalıklara hitap eden ilk kişi Anna'ydı. Şöyle okuyoruz, "Tam o sırada ortaya çıkan Anna, Tanrı'ya şükrederek Yeruşalim'in kurtuluşunu bekleyen herkese İsa'dan söz etmeye başladı" (Luka 2:38).

Filipus'un Rab'bin Sözü'nü ilan eden dört kızı olması ilginç değil mi? Şöyle okuyoruz, "Bu adamın peygamberlik eden, evlenmemiş dört kızı vardı" (Elçilerin İşleri 21:9). Rab'bin sözünü tanrısal esin altında ilan ediyorlardı. Eğer Mesih'in bedeninin yarısından fazlasının çağrısı onurlandırılmazsa Yüce Görevi nasıl yerine getirebiliriz? Erkekler karılarının hayatlarında Tanrı'nın çağrısını besledikleri zaman, büyük bir ödül alacaklardır. Bunu kendi hayatımda deneyim ettim.

(Not: Yeni Antlaşma içinde yazdıklarımla yüzeyde çelişiyor gibi görünen bazı ayetler vardır. Bir kez daha, yazılanların niyetini anlamak için bu ayetlerin çalışılması gerekir ve bu kitabın amacı bu konuyu derinlemesine ele almak değildir. Ancak, bu ayetleri kapsamlı biçimde çalışmış saygıdeğer önderlerin yazdığı mükemmel kaynaklar bulunur; bunlardan biri Loren Cunningham ve David Joel Hamilton'un Why Not Women? adlı kitabıdır.)

Karım

Lisa beş yaşındayken bir gözü ameliyatla alındı. Sağ gözünde retinal blastoma denilen retina kanseri vardı. Okul hayatı boyunca ve şimdiye dek sağ göz boşluğuna bir protez takılıdır. Muhtemelen tahmin edebileceğiniz gibi, okul hayatı boyunca bu nedenle alaylara maruz kaldı ve dışlandı. Zorba sınıf arkadaşlarının ona taktığı isimlerden ikisi Tepegöz ve Tek Göz'dü. Gün ortasında ağlayarak eve koştuğu zamanlar oluyordu. Annesi hikmetli davranarak güçlü olması ve zorbalara aldırılmaması için onu cesaretlendiriyordu, ancak gene de bu durum ona acı veriyordu.

Lisa lisedeyken en korktuğu iki dersin mezun olmak için zorunlu olduğunu gördü ve dehşete kapıldı. İlki konuşma dersiydi; diğeri ise yazı dersiydi. İkinde de başarısız olduktan sonra, bu zorunlu derslerden muaf tutulmasını rica etmek için rehber öğretmenle görüştü. İnsanların önüne nasıl çıkacak ve etkili bir iletişim kuracaktı? Yazı dersinde de başarılı olması neredeyse imkânsızdı, çünkü görüşünde derinlik sorunu vardı. Rehber öğretmen sevecenlik göstererek Lisa'yı bu iki dersten muaf tuttu ve onların yerine başka dersler koydu.

Daha önce belirttiğim gibi Lisa üniversite yıllarının sonlarında İsa Mesih'e iman etti. Bundan kısa süre sonra evlenip Dallas, Texas'a taşındık ve büyük bir kiliseye katıldık. O dönemde çekingendi ve sosyal biri değildi. Kilisedeki kadınlar onun kişilik özelliklerini kendini beğenmişlik ve kibir olarak algıladılar. Ancak işin gerçeği mevcut algıdan tamamen farklıydı. Hâlâ bir gözünü yitirmiş olmanın getirdiği korkuları ve okul yılları boyunca devam eden alayları büyük ölçüde içinde taşıyordu.

Evliliğimizin başlarında ikimizin de çalışması gerekiyordu; bu nedenle Lisa doğrudan pazarlama yapan bir makyaj ve cilt bakım şirketine satış temsilcisi olarak girdi. Aldığı birkaç eğitime katıldım ve karımın bu alanda armağanlı olduğunu, ürünler hakkında çok iyi bilgiye sahip olduğunu fark ettim. Ama Lisa çekiniyordu. İnsanlara ürünleri anlatmaktan korkuyordu. Bu yüzden ona kontaklar buldum ve sunumlar ayarladım.

Bir yıl sonra Dallas'ta büyük bir alışveriş merkezinde dolaşırken şöyle dedim, "Lisa, buradaki kozmetik reyonuna iş için başvurmalısın. Makyaj satan ve uygulayan bütün bu kadınlardan daha iyisin."

Haksız olduğumu söyledi, ama hafta boyunca aynı alışveriş merkezindeki bir başka mağazada işi vardı ve AVM'nin kapısından her girdiğinde önerim aklına geldi. Böylece gizlice gidip kozmetik reyonuna başvurdu ve sürpriz bir şekilde işe alındı!

Elizabeth Arden adlı ünlü makyaj markasının temsilcisi olarak işe başladı. O reyonda eskiden satış yapan kız çok zorlanıyordu. Lisa işe koyuldu ve birkaç hafta içinde neredeyse stoktaki tüm malları satmayı başardı. Bir gün tezgâhın üzerinde kapanan bir çanta sesiyle arkasına döndü; gelen şirketin yöneticilerinden biriydi. Adam ona şöyle dedi, “Yemeğe gidiyoruz, Lisa. Artık burada kalmıyorsun!”

Adamın isteği üzerine mülakata girdi ve satış koordinatörlüğüne terfi etti. Bundan sonra Dallas ve Fortworth bölgesindeki on altı mağaza ile New Mexico ve Oklahoma’daki birer mağazanın tek sorumlusu o olacaktı. İki yıldan az bir zaman içinde şirketin promosyon temsilciğine terfi etti ve sekiz eyaletin satış operasyonu ona bağlandı. Büyük bir maaş artışının yanı sıra bazı mali haklar ve Ford Thunderbird marka yepyeni bir şirket arabası elde etti. Bilin bakalım o arabaya kim bindi ve zaman zaman kullandı? Ve büyük maaş artışından kim yararlandı? Elbette ben. İşte buna onurun ödülü denir!

Birkaç yıl sonra Florida’ya taşındık ve çok büyük bir kilisede gençlik pastörü olarak atandım. Aylar sonra bir gün gençlerimize gelecek hafta benim yerime Lisa’nın onlara hizmet edeceğini söyledim. Rab’bin Lisa’ya çok şeyler verdiğini görebiliyordum ve evde iyi iletişim kuruyor ve öğretebiliyordu. Aynı şeyi bir grup insanın önünde de yapabileceğini biliyordum.

Söylememe gerek yok, bu duyurum büyük ölçüde dirençle karşılandı, ama gençlerden değil, Lisa’dan. Tüm hafta boyunca sızlanıp söylendi, “Bana bunu yaptırılmazsın! Gençlerle konuşamam. Söyleyecek bir şeyim yok.” Söyleyecek şeyleri olduğu ve Tanrı’nın ona yardım edeceği konusunda onu temin ettim. Ondaki armağanı görüyordum ve boşa gitmesini istemiyordum.

Bir hafta sonra gençlerle konuştu ve harika bir iş çıkardı. Gençler Lisa’yı dinlemekten büyük bereket aldılar. Sonraki aylarda bunu birkaç kez daha yaptım. Her seferinde aynı direnci gösterdi ve “Zaten bildiğim her şeyi onlarla paylaştım” dedi.

Bense gülererek şöyle yanıtladım, “Ben bunu her hafta yapıyorum ve her hafta Tanrı’ya güvenmem gerekiyor.” Bu söz onu pek rahatlatmış görünmedi. Ancak her konuşmasıyla birlikte paylaşımları giderek zenginleşiyordu. Gençler onu çok seviyordu.

Pastörümüzün bizi kadrodan çıkartmasının ardından başlattığımız gezici hizmetimizde de aynı şeyi yapmayı sürdürdüm. Küçük konferanslarda konuşmalar yaptığımda, önceden Lisa’ya sormadan düzenli olarak sonraki oturumda onun paylaşacağını ilan ettim. Bunu ilk kez yaptığımda, Lisa çok kızdı ve gece-

nin yarısına dek beni uyutmadı. “Kendi konuşmanı bana havale ettiğine inanamıyorum. Bu senin gençlik grubun değil, ama kentnin dışındaki bir konferans. Ben yapmıyorum, sen yapacaksın.”

Sonra odada kalıp çocuklarımızı yatırmış olduğundan, o akşam hangi konuyu paylaştığımı sordu. Ona söylediğimde, paniğe kapıldı. “Tek mesajımı bu akşam sen paylaşmışsın, o zaman yarın sabah ben hangi konuda konuşacağım?” diye itiraz etti.

Bense sadece şöyle dedim, “Tatlım, Tanrı’nın sana öğrettiği çok şey var ve bu insanların bunları işitmesi gerekiyor.”

Sabah üçe kadar benimle tartışmayı sürdürdü. Sonra gülmeye başladım ve şöyle dedim, “Tatlım, yarın sabah dokuzda konuşman var ve sadece altı saat kaldı. Biraz uyusan iyi olur.” Ertesi sabah Lisa harika bir mesaj paylaştı ve insanlar mesajdan bereket aldılar. Aynı şeyi çeşitli kentlerde yapmayı sürdürdüm ve gittikçe daha güçlü biçimde hizmet etmeye başladı.

Şimdi şunu belirteyim. Bu hizmet Lisa için kolay olmadı. Üniversite ve kariyer seçimi çağındaki karma bir dinleyici grubuna ilk defa konuştuğunda, bir kadının öğretisini dinlemeyi reddeden bir grup erkek sesli biçimde ayağa kalkıp dışarı çıktı. Emin olun, o an Lisa da içinden onlara katılmak istedi. Kendisini asla insanların önüne çıkarmaya çalışmadı. Bunu Tanrı’ya itaat etmek için yaptı.

Yazmak Konusunda Aynı Şey

Yazmak konusunda da aynı şeyi yaptım. Üç kitap yazmıştım ve Lisa düzeltme sürecinde yardım etti. Armağanlı bir yazar olduğunu fark ettim ve o sıralarda üçüncü kitabım Şeytan’ın Yemi çok satanlar listesine girdi. Yayıncıyla görüşüp şöyle dedim, “Eşimin hayatının belli alanlarında Tanrı’nın onu korkudan ve kontrolcülükten nasıl kurtardığı hakkında bir mesajı var. Bir kitap yazması için Lisa ile konuşmalısın, ama benim aracılığım ile değil. Onunla doğrudan konuş.”

Birkaç hafta sonra yayıncı evimize geldi. Lisa’nın haberi yoktu, ama beni ziyaret etmiyordu; onun için gelmişti. Lisa “Burada neler oluyor?” diye sorarcasına bana baktı.

Lisa’nın yüreğinde olan mesajı takımına anlatması için onunla bir görüşme ayarladı. Bir süre sonra şöyle dedi, “Kocan yazılması gereken çok önemli bir mesajın olduğuna inanıyor. Şimdi seni dinledikten sonra, ben de aynı şeyi hissediyorum.”

Lisa o tarihten beri, birisi New York Times en çok satanlar listesine giren

birçok kitap kaleme aldı. Kitaplarının bıraktığı etki aracılığıyla tüm dünyada birçok insanın hayatına dokundu. Şu anda her yıl on binlerce insanın önünde konuşmalar yapıyor.

Bir düşünün, burada zamanında konuşma ve yazı derslerinden affını isteyen bir kadın var. Şimdiye düzenli olarak ne yapıyor? Platformlarda, televizyon ve diğer yollarla binlerce insana konuşuyor ve kitaplar yazıyor! Ve bunu nasıl yapıyor? Tanrı'nın lütfu sayesinde korkusuyla yüzleşti. Tanrı'nın ona verdiği armağanı gören ve onurlandıran kocasının teşvikiyle birçok insanın hayatı bereketlendi. O zaman kilisedeki tüm kocalar karılarını onurlandırmaya başlarsa sizce neler olacak?

Karımı onurlandırdığım için ödülüm ne oldu? O kadar çok oldu ki, hepsini kaydetmem imkânsız. Lisa'nın hayatı sadece hizmette değil, ama her alanda bereketlendi. Bir kimse özgürleşirse, gerçekten özgür olur. Tanrı'nın hayatımdaki lütfu nasıl Lisa için kapılar açtıysa, şimdi de onun armağanı benim için aynısını yapıyor. Lisa sayesinde dünyanın her yerinde benim için önemli kapılar açıldı. Davet aldığım birçok yerde önderler bana şöyle söyledi, "Karınız kadınlarımızın hayatlarına o kadar derinden dokundu ki, sizi de davet etmek zorunda kaldık."

Bir diğer ödülüm Tanrı'nın çağrısında tatmin bulmuş bir kadınla birlikte yaşamak oldu. Bir kimse Tanrı'nın çağrısına göre yaşamıyorsa, yüreği ağırlaşır, çünkü Tanrı'nın onu yarattığı şeyi ifade etmiyordur. Aşağıya çekilirler. Ancak eğer Tanrı'nın isteğindeyseniz, İsa verdiği yükün hafif olduğunu söyler (Matta 11:28–30). O'nun için hizmet etmek sevinç verir; saldırılar daha ağır ve daha sık gelse de, Tanrı'nın planı dahilinde daha kolaydır. Karım Tanrı'nın bir kızı, bir eş, bir anne ve Müjde'nin bir hizmetkârı olarak çok daha mutlu ve coşkulu. Eğer bu unsurlardan biri eksik olsaydı, diğer alanlarda sorunlar olacaktı. Önceliklerini doğru sırada tutmaya her zaman dikkat etti; ailemiz hizmet işlerinden önce gelir ve şimdiye dek çağrısını yerine getirmek üzere seyahat edebilmesi için Tanrı'nın ailemize lütfettiğini gördük. Evliliğimiz hiç bu kadar dolu, sevgimiz hiç bu kadar güçlü olmamıştı, çünkü ikimiz de Tanrı'nın hayatımızdaki çağrısına itaat ediyoruz.

Bir diğer ödülüm Lisa'nın Tanrı'nın Sözü'ne hizmet etmesinin sonucunda yüzbinlerce insanın kalıcı biçimde bereketlenmesidir ki, en büyük ödülün bu olduğuna inanıyorum. Bir gün Tanrı'nın tahtında Lisa'nın hizmetlerinin etkisinin büyüklüğünü görme ayrıcalığımız olacak. Bir gün oğullarıma şunu sordum, "Çocuklar, annenizle babanızın hizmet etmek için sık sık seyahat etmesini olumsuz bir şey olarak mı görüyorsunuz? Elinizden alındığımızı mı hissediyor-

sunuz yoksa bu fedakârlığınızı hizmetteki payınız olarak olumlu mu görüyorsunuz?”

İlk konuşan en büyük oğlumdu: “Baba, hizmetteki payımız olarak görüyoruz. İnsanların hayatına Egemenlik için dokunmamızın yolu bu.” Diğer üç oğlumuz da bunu içtenlikle onayladı.

O anda Lisa’yla birbirimize sevinçle baktık. Tanrı’nın lütfunun O’na itaat eden hizmetkârlarının üzerinde ne kadar büyük olduğunu anladık. Oğullarımız sadece bu hayatta değil, Mesih’in Yargı Kürsüsü’nde de büyük ödül alacaklar. Onurun ödülünü görmek ne harika. Bunu ilk başta görmedik, ama tıpkı Tanrı’nın Sözü’nde vaat edildiği gibi bizi buldu: “Eğer Tanrınız RAB’bin sözünü iyice dinler ve bugün size ilettiğim bütün buyruklarına uyarsanız, Tanrınız RAB sizi yeryüzündeki bütün uluslardan üstün kılacaktır. Tanrınız RAB’bin sözünü dinlerseniz, şu bereketler üzerinize gelecek ve sizinle olacak...” (Yasanın Tekrarı 28:1–2).

Sadece ödüllendirilmek için onurlandırmıyoruz; onurlandırıyoruz, çünkü Tanrı’nın yüreği budur ve ruhsal zevkimizdir. Ancak onurun ödülünü bir gün alacağımız bir tohumun ürün vermesinden daha kesindir. Her hakiki onurun ardından ödüller gelir. Bu nedenle, ey kocalar, ertelemeyin. Karınızı onurlandırmayı bir hayat biçimi haline getirin; Tanrı’nın onun aracılığıyla size vereceği ödül hayal edebileceğinizden fazladır.

Herkesi Onurlandırmak

Şimdi de ev, kilise ya da ofis dışında kalanları onurlandırmak hakkında biraz konuşalım. Kısacası, bunlar gündelik hayatımızda karşılaştığımız kişilerdir. Petrus basit bir ifadeyle şunu der:

Herkese saygı gösterin.

— 1. Petrus 2:17

Bundan daha sade olamazdı. Diğer birkaç çeviriye bakalım: “Bütün insanları onurlandırın [onlara onurlu davranın]” (AMPC), “Karşılaştığınız herkese saygılı davranın” (MSG) ve yine “Herkese saygılı olun” (NLT). Bu kişiler İsa’nın sevgiyle “komşularımız” olarak tanımladığı kategoridir. Muhtemelen şu meşhur öyküyü duyduunuz; birlikte okuyalım:

İsa şöyle yanıt verdi: “Adamın biri Yeruşalim’den Eriha’ya inerken haydutların eline düştü. Onu soyup dövdüler, yarı ölü bırakıp gittiler. Bir rastlantı olarak o yoldan bir kâhin geçiyordu. Adamı görünce yolun öbür yanından geçip gitti. Bir Levili de oraya varıp adamı görünce aynı şekilde geçip gitti.

O yoldan geçen bir Samiriyeli ise adamın bulunduğu yere gelip onu görünce, yüreği sızladı. Adamın yanına gitti, yaralarının üzerine yağla şarap dökerek sardı. Sonra adamı kendi hayvanına bindirip hana götürdü, onunla ilgilendi. Ertesi gün iki dinar çıkararak hancıya verdi. ‘Ona iyi bak’ dedi, ‘Bundan fazla ne harcarsan, dönüşümde sana öderim.’

Sence bu üç kişiden hangisi haydutlar arasına düşen adama komşu gibi davrandı?”

Yasa uzmanı, ‘Ona acıyıp yardım eden’ dedi.

İsa, “Git, sen de öyle yap” dedi.

— Luka 10:30-37

Kâhin ve Levili ölümün kıyısında olan bu adamı değerli görmediler. Ancak bir yabancı olan Samiriyeli ona değer verdi. Kutsal Kitap açıkça belirtir, “yüreği sızladı”; tüm hakiki onur yürekten kaynaklanır. Yaralı adamın yaşamasını sağlayacak şeyleri yapmak için zaman ayırdı ve hatta daha ileri gidip onu bir hana yerleştirdi. Aslında, daha önce hiç tanımadığı biri için iki günlük yevmiye ücreti ödedi. Tanrı’dan ne bir söz işitmesi ne de bunun için dua etmesi gerekti. Diğer insanlar için beslediği sevgi, şefkat ve saygı yüreği nedeniyle gereken neyse onu yaptı. İşte bu davranış herkesi onurlandırmanın klasik bir örneğidir.

Modern Çağ Örnekleri

Bu onurlandırma türünün modern çağ örneklerinden biri arkadaşım Bill Wilson’un hayatında sergilendi. Bill on bir yaşındayken annesi onu bir yol kenarında bıraktı. O dönene kadar yerinden kıpırdamamasını söyledi. Ama annesi asla geri dönmedi. Sonunda Hristiyan bir adam onu buldu ve ücretini ödeyerek Bill’i bir yaz kampına yazdırdı. Bu adamın yaptığı iyilik Bill’in içinde bir şeyleri harekete geçirdi.

Yıllar sonra, Bill Wilson günümüzde New York Kenti’nde haftada yirmi binden fazla çocuğa ulaşan Metro Hizmetleri’ni kurdu. Hâlâ bir otobüs sürüyor, çalışanları ve gönüllüleri ile birlikte yoksul mahallelere giderek hem sözde hem de eylemde Müjde’yi öğretiyor. Müthiş bir hizmet yapıyorlar; sadece New York Kenti’nde değil, diğer yerlerde de binlerce canı kurtarmakta olan bir hizmettir. Bill hem ulusal hem de uluslararası arenada yardıma muhtaç çocuklara değer verilmesi konusunda insanlara ilham kaynağı olmuş ve dünyanın çeşitli yerlerinde Metro Hizmetleri kurulmuştur.

Bill gibi yoksul ya da yardıma muhtaç insanlara el uzatan birçokları vardır. Onlara yardım edebiliriz. Nasıl mı? En iyi yollardan biri etkinliklerini dua ya da finansal bağışlarla desteklemektir. Eğer Hristiyan olduğunuzu söyleyen herkes böyle bir hizmeti aylık olarak destekleseydi neler olabileceğini hayal edebilir misiniz? Ne kadar çok insanın Egemenliğe gireceğini hayal edebilir misiniz? İsa’nın benzetmesindeki yaralı adamın bir günahkâr ve Samiriyeli’ninse gerçek bir imanlı olduğunu farz edin. Yaralı adam tedavi edilip iyi bakıldıktan sonra,

Samiriyeli'nin paylaşacağı Müjde'yi seve seve dinleyecektir. Ancak eğer benzetmedeki kâhin ya da Levili adam bir Hristiyan olsaydı, yaralı adam onların Müjdesi'ne pek ilgi göstermeyecekti. Tanrı'nın sevgisi yüreklerimizde yandıği zaman, bütün insanlara değer verir ve muhtaçlara yardım ederek onlara Müjde'yi duyuran hizmet kuruluşlarına finansal destek veririz.

Yardım etmenin bir diğere yolu hizmet takımlarına katılmaktır. Bill'inki gibi hizmetlerin kurulu olduğu Brooklyn, New York ya da bir başka uzak kente taşınmanız gerekmez; yerel kilisenizin etkinliklerinden birine katılın. Ayda bir gün bile olsa, muhtaç insanların hayatlarına düzenli biçimde dokunabileceğiniz. Hep birlikteyken yalnız başımıza olduğundan çok daha fazla şey yapabiliriz, ancak Samiriyeli örneğindeki gibi bireysel çabaları küçümsemek yanlış olur. Ne var ki, Kutsal Yazılar diğereleriyle işbirliğı yaparak çok daha fazlasını başarabileceğimizi vurgulamaktadır: "Beşiniz yüz kişinin, yüzünüz on bin kişinin hakkından gelecek" (Levililer 26:8).

Bir araya geldiğimizde etkinliğimiz artar. Tanrı'nın kiliseyi etkinlik için birbirimize ihtiyacımız olacak biçimde düzenlediğini unutmamalıyız. Pavlus, Mesih'in bedeninin her üyesinin düzenli işleyişiyle büyüyüp gelişeceğini belirtmiştir (Efesliler 4:16). Düzenli bir yerel kilisede kök salmanın bir başka önemli nedeni budur. Özet olarak, eğer her imanlı hem bireysel hem de kurumsal hizmetler yoluyla kendine düşen rolü oynasaydı, daha ne kadar çok Bill Wilson hikâyelerimiz olacaktı?

Bill'in etkinliğı ne kadar önemli olsa da, bununla yetinemeyiz. Yoksul olmayan, hayatın gerekliliklerine ve hatta lükslerine sahip olan, ancak ruhsal olarak acı çeken ya da muhtaç olan sayısız insanlar da vardır. Bunların bazıları yoksul mahallelerde değil, zengin malikânelerde yaşar. Kısacası böyleleri her yerdedirler. Onları manavda, markette, iş yerinde görürsünüz. Onlar yalnız kalmış ya da acı çeken insanlıktır ve değer görmeye ihtiyaçları vardır. Onlar komşularımızdır.

Bu insanlarla her gün karşılaşırız. Bazen kendi işimize odaklandığımız için onların ihtiyaçlarını fark edemeyiz. Yaşlandıkça, bu insanlara ulaşmanın ne kadar kolay olduğunu daha çok anladım. Bütün iş herkesi onurlandırma sorumluluğunu yüreğimize almakla başlar. Eğer bunu yaparsak, duyarlı hale geliriz, çoğu zaman farkında olmadan Tanrı'nın Ruhu'yla yönlendiriliriz ve gündelik hayatımız süregelen bir hizmet haline gelir.

İnsanları onurlandırdığınız zaman, Tanrı'nın yolunuza çıkardığı insanları görmezden gelmez ya da onlarla kaba konuşmazsınız; aksine, yürekleri susamış olanlara cennetin diri su ırmaklarını getiren tanrısal bir akıntıda yürürsünüz. Bu insanlarla ilgili olarak yıllardır sevdiğim ve bağılı kaldığım bir ayet var,

“Yorgunlara sözle destek olmayı bileyim diye Egemen RAB bana eğitilmişlerin dilini verdi. Eğitilenler gibi dinleyeyim diye kulağımı uyandırır her sabah” (Yeşaya 50:4).

Bu vaat için Tanrı’ya iman edebilirsiniz. Birçok imanlı ahmakça bir şey söyleyebilecekleri korkusuyla insanlarla konuşmaktan çekinirler. Eğer Tanrı’nın bu ayetteki sözüne iman ederseniz, sözlerinizin ruhsal olarak yorgun ve muhtaç olanlara yaşam, şifa ve güç getireceğinden emin olabilirsiniz.

Ama hâlâ işimiz bitmiş değil, çünkü daha da ileriye gider. “Herkes” ifadesi muhtaçların ötesine geçer. Temas kurduğumuz insanları onurlandırdığımızda bereketleneceklerdir. Yüreklrimizden çıkan her şefkatli söz işitenlerin yaşamını tazeleyecektir. Esasen, günlük olarak iletişim kurduğumuz ve pek çoğunu yalnızca bir kez göreceğimiz insanları içerir. Asansörde karşılaştığımız bir kişi, bir uçuş görevlisi ya da telefonda konuştuğumuz operatör olabilir. Onları sıcak bir selamlamayla ya da sadece içten bir gülümsemeyle onurlandırabiliriz.

Londra’da bir parkta yürürken yaşadığım bir olay aklıma geliyor. Karşıdan yaşlı bir Ortadoğulu kadının başı önünde bana doğru geldiğini gördüm. Ona karşı içimde merhamet hissettim. Özellikle bir erkek tarafından değer gördüğünü gösteren davranışlara alışkın olmadığını düşündüm. Yüreğim sızladı, bu nedenle ona yürekten ve neşeli bir ifadeyle günaydın dedim. Gözlerini yukarı kaldırarak adeta inanmayarak bana baktı. Neredeyse düşüncelerini duyabiliyordum: Neden Batılı bir adam yabancı bir kadınla bu kadar kibar bir dille konuşsun?

Ama bu düşüncelere kendini kaptırmadan önce, değer görme arzusu öne çıktı ve mizacı değişti; ürkek bir tavırla selamıma karşılık verdi. O kadını büyük ihtimalle bu hayatta bir daha görmeyeceğim, ama yüreğimden akan Tanrı sevgisinin kadının içinde bir gün ürün verecek ebedi bir tohum ektiğine inanıyorum. Bunun için imanımız olabilir; Ruh’ta yaşayalım ve insanlara yaşam sunmak için Tanrı’nın doğaüstü gücünde yaşayan elçiler olduğumuza inanalım.

İnsanlara gülümsemek zor mu? Yabancılar nazik sözler söylemek güç mü? Ağzımızdan çıkan her sözün bereket vereceğine inanmak çok mu zor? Eğer Tanrı’nın gücüne imanınız ve tüm insanlara karşı yüreğinizde beslediğiniz onur kıt olursa, öyle gelecektir. Ama eğer Tanrı’nın uğruna öldüğü insanlara karşı yüreğinize hakiki onur koyması için dua ederseniz bunu yapacaktır, zira Tanrı’nın isteğine uygundur.

Bir Yaşam Biçimi

Tanrı'dan yüreğinize tüm insanlara karşı onur koymasını istediğinizde bütün yaşamınız değişecek. Örneğin restorandaki garsona çok farklı davranacaksınız. Sadece menüye bakıp yemek sipariş etmeyeceksiniz; masanıza yaklaştıklarında gözlerinin içine bakarak onları selamlayacaksınız. Sipariş vermeden önce adını soracaksınız. Onları her çağırdığınızda adlarıyla sesleneceksiniz ve en önemlisi size hizmet ettikleri için hem sözle hem de bahşişle onlara teşekkür edeceksiniz. Yüzde 15'lik bir bahşiş bırakmayın; onlara değer verdiğinizizi göstermek için %20 ve üstü bahşiş verin.

Her zaman standart olandan daha fazlasını yapın. Ortalamayla yetinmeyin. Garsonun ne kadar değerli olduğunu kendinize sorun. Cevabı çok iyi biliyor olmalısınız— İsa'nın uğruna öleceği kadar değerli.

Bazı kilise hizmetkârlarının beni yemeğe çıkardığında servis yapan garsonlara acınası bahşişler bıraktıklarını görmek beni üzmüştür. Bu zamanlardan birinde bahşiş o kadar azdı ki, bir şeyler yapmak zorunda hissettim. Pastör ve ben otoparka doğru yürüyorduk ve şöyle dedim, "Sen devam edip arabayı parktan çıkar. Ben restorana dönüp hemen geliyorum." O arabasını çıkarırken, masaya daha fazla bahşiş bırakmak için geri döndüm. Bize hizmet eden bir görevliyle nasıl bu kadar bayağı davranılabiliirdi, özellikle de bu garson az önce kilise ibadetinden çıktığımızı biliyorken?

Bir keresinde Lisa ve ben yemeklerimizi getiren garsona %50 bahşiş bıraktık. Yaptığımız sohbetlerden bizim Tanrı'ya hizmet ettiğimizi biliyordu. Biz onun Tanrı'yla bağlantıydık ve Tanrı'nın ona değer verdiğini bilmesi gerekiyordu. Ne kadar bahşiş bıraktığımızı fark etmeden önce restorandan ayrıldık, ama onun yüreğine dokunduğumuza ve Kurtarıcı'nın güzel kokusundan etkilendiğine eminim. Pavlus diyor ki, "Çünkü biz hem kurtulanlar hem de mahvolanlar arasında Tanrı için Mesih'in güzel kokusuyuz" (2. Korintliler 2:15). Tanrı hizmetiyle ilgili görüşleri muhtemelen olumlu bir yöne çevrilmiştir ve bu durum gelecekte bir başkası aracılığıyla Müjde'yi kabul etmesi için yüreğini açık tutacaktır.

Size hizmet edenleri onurlandırdığınızda, çoğu zaman ayrıcalıklı muamele görürsünüz; yani daha büyük porsiyonlar, fazladan yemek, daha iyi servis ya da diğer sürpriz ikramlar. İmanlılar elbette bu nedenle onurlandırmamalıdır, ama yine de bir berekettir. Lisa ve ben sık sık havaalanındaki vale otoparkı kullanıyoruz. Çok fazla seyahat ettiğimiz için otopark görevlileri artık arabamızı tanıyorlar. Arabamızın girdiğini gördüklerinde, bize ilk hizmet eden olmak için neredeyse birbirleriyle yarışıyorlar. Neden mi? Onlara iyi bahşiş verdiğimiziz

için. Ayrıca onlarla arkadaşça konuşuyoruz, hem onların hem de sevdiklerinin hal ve hatırlarını soruyoruz. Havaalanındaki otoparkta hava şartlarından korunmak için üzeri kapalı küçük bir alan var, ama geri kalan her yer açıkta ve hava şartlarına karşı korumasız. Bizim arabamız her zaman üzeri kapalı alanda tutuluyor. Buna onurun ödülü denir.

Mahallemizdeki süpermarket için de aynı şey geçerli. Lisa ve benimle birlikte o markete giren kent dışından misafirlerimiz oldu ve şu yorumu yaptılar, “Bu markette sizi tanımayan var mı?” Bunun nedeni tanınmış yazarlar ya da hizmetkârlar olmamız değil; aslında birçoğu bu niteliklerimizi bilmiyor. Bizi tanımalarının nedeni onlarla düzenli olarak konuşmamız ve hal hatır sormamızdır. Ne iş yaptığımızı bilen bazıları sıkıntılı zamanlarda onlar için dua etmemizi isterler. İçeri girdiğimizde yüzleri sevinir ve sık sık diğerlerinin almadığı fazladan ikramlar ya da indirimler alırız. Yoksa bu onuru alacağımız ikramlar ve indirimler için mi veriyoruz? Hayır, bin kere hayır. Bunu yapıyoruz, çünkü Tanrı herkese saygı gösterme ve onurlandırma sorumluluğunu vermiştir.

Pratik Örnekler

Herkesi onurlandırmanın bazı pratik örneklerini vereyim. Bir kimseye karşılaştığınızda, gözlerinin içine bakın, onlarla nezaketle konuşun ve sizin için önemli olduklarını hissettirin. Sadece sipariş, talep, satın alım vs. gibi kendi işinizi halletmeye çalışmayın. Bunun yanı sıra, sadece bir dakikanızı ayırın ve nasıl olduklarını sorun. Zamanınız varsa, sadece tek soru sormayın, ama daha derine inerek onlar için önemli olanı ortaya çıkarmayı amaçlayın. Bir kişi onunla ilgilendiğinizi anladığı zaman, en büyük armağanı, yani İsa Mesih’in Müjdesi’ni ona sunmanız için yüreği açılacaktır. Ancak, eğer onlara değer verdiğinizi göstermeden Müjde’yi vermeye girişerseniz, çoğu zaman kendilerini koleksiyonunuza eklemek istediğiniz bir eşya gibi hissedeceklerdir.

İnsanlar için “beklenenin” ötesinde yapabileceğiniz şeyleri düşünün; örneğin gerekli değilken küçük bir hediye, bahşış verin ya da işlerine yardımcı olun. Temizlik işçilerine içecek bir şey verin ya da evinizde çalışan tamirciye yiyecek ikram edin. Komşunuzun garajının önündeki karı küreyin; tam bir sürpriz yapmak için bahçesindeki çimleri biçin. İnsanları onurlandırmak eğlencelidir, özellikle de hiç beklenmedik bir zamanda yapılırsa. Bu küçük şeyler sizi özel bir konuma taşıyacak ve onları İsa Mesih’in Müjdesi’ni iştirmek için isteklendirecek.

Bir kez daha tekrarlamak gerekirse, en önemli şey bütün insanları onurlandırma isteğini yüreğinize koyması için Tanrı'ya dua etmenizdir. Eğer yüreğinize yerleşmeden onurlandırmaya çalışırsanız, sahte ya da en iyi olasılıkla sığ bir gayret olacaktır. Esasen umduğunuz şeyin tam tersi bir etki yaratacaktır. Samiyetsizliği fark etmek zor değildir; birçok insan bunu sezebilir.

Son bölümün kapanışında birlikte dua edeceğiz ve Tanrı'dan yüreklerimize gerçek onur koymasını isteyeceğiz. Bu kitapta paylaşılan Tanrı'nın sözü bu konuda imanınızı ve tutkunuzu büyütmektedir; yapmamız gereken tek şey istemektir. Bunu yapmadan önce ele alacağımız son bir önemli konu kaldı.

Tanrı'yı Onurlandırmak

Son kısımda paylaşılsa da önem bakımından ilk sırada gelen konuya giriyoruz. Hakiki onurda yürümenin tek yolu her şeyden önce ve her zaman Tanrı'yı onurlandırmaktan geçer. Kalıcı onur ancak Tanrı'ya her şeyin ya da herkesin üzerinde değer vermektir. Özdeyişler 3:9 ayetinde "Rab'bi onurlandır" buyruğu vardır.

O'na herkesten ya da her şeyden çok saygı, hürmet ve onur vermeliyiz. Eğer herhangi birine ya da bir şeye O'ndan daha çok değer verirse, O'na hürmetsizlik olur. O Yüce Kral'dır; onurun sadece bir kısmını değil, tümünü almaya lâyıktır. Sadece Tanrı'ya verdiğimiz onur tapınma sınırını aşar.

Unutmayın, nihai amaç Tanrı'yı onurlandırmaktır. Yetkililere, emsallerimize ve sıradan kişilere ("küçüklere") verdiğimiz onur İsa'ya ve en nihayetinde Baba'ya aktarılır. Bu yüzden insanlara verilen onur Tanrı'yı onurlandırmanın ve itaatini yerini aldığı anda, kalıcı onur yerine geçici onur ya da putperestlik kategorisine girer.

Geçici Onur

Eli başkâhindi. Samuel'in çocukluk günlerinde Buluşma Çadırı'nın bakımından o sorumluydu. Oğulları RAB'be, RAB'bin halkına ve kâhinlik görevine saygı duymayan değersiz kimselerdi. Sunuların en iyi kısımlarını kendilerine ayırırlardı ve kurban sunanlar itiraz edecek olsa, istediklerini zorla alırlardı.

Eli, oğullarının sunular konusunda hainlik ettiğini, ayrıca Buluşma Çadırı'nın girişinde görevli genç kadınları baştan çıkardığını duymuştu. Sonunda onları şöyle azarladı, "Neden böyle şeyler yapıyorsunuz? Yaptığınız kötülükleri

herkesten işitiyorum. Olmaz bu, oğullarım! RAB'bin halkı arasında yayıldığını duyduğum haber iyi değil" (1. Samuel 2:23–24).

Onlarla yüzleşmesine rağmen, oğullarının kâhin olarak hizmete devam etmesine izin verdi. Burada Eli'nin bir çıkarı vardı; oburluğunu oğullarının açgözlülüğüyle tatmin ediyordu. Eğer Tanrı'yı gerçekten onurlandırsaydı, onları görevden alması gerekirdi. Onların yerine Tanrı'ya hizmet eden, yüreği hakikatte olan doğru adamları kâhinliğe getirmeliydi. Şimdi Eli'ye bir peygamber aracılığıyla gelen Rab'bin sözünü dinleyelim:

O sıralarda bir Tanrı adamı Eli'ye gelip şöyle dedi: "RAB diyor ki, 'Atan ve soyu Mısır'da firavunun halkına kölelik ederken kendimi onlara açıkça göstermedim mi? Sunağıma çıkması, buhur yakıp önümde efod giymesi için bütün İsrail oymakları arasından yalnız atanı kendime kâhin seçtim. Üstelik İsraililer'in yakılan bütün sunularını da atanın soyuna verdim. Öyleyse neden konutum için buyurduğum kurbanı ve sunuyu küçümsüyorsunuz? Halkım İsrail'in sunduğu bütün sunuların en iyi kısımlarıyla kendinizi semirterek neden oğullarını benden daha çok sayıyorsunuz?'"

— 1. Samuel 2:27-29

Peygamber, Eli'nin motivasyonunu tam olarak ortaya koydu; manipülasyon ve zorbalık yoluyla alınan sunuların en iyi kısımlarını Tanrı'nın doğruluğuna tercih etti. Tanrı, gönderdiği peygamber aracılığıyla Eli'ye Tanrı'dan daha çok oğullarını saydığını bildirdi. Bunu yaptığı için sadece ödüsüz kalmayacak, ayrıca büyük zarara uğrayacaktı. Peygamber aracılığıyla Tanrı'nın ne söylediğine kulak verin:

Bu nedenle İsrail'in Tanrısı RAB şöyle diyor: "Gerçekten, ailen ve atanın soyu sonsuza dek bana hizmet edecekler demiştim. Ama şimdi RAB şöyle buyuruyor: Bu benden uzak olsun! Beni onurlandıranı ben de onurlandırırım. Ama beni saymayan küçük düşürülecek. Soyundan hiç kimsenin yaşlanacak kadar yaşamaması için senin ve atanın soyunun gücünü kıracağım günler yaklaşıyor. İsrail'e yapılacak bütün iyiliğe karşın, sen konutumda sıkıntı göreceksin. Artık soyundan hiç kimse yaşlanacak kadar yaşamayacak. Sunağımdan bütün soyunu yok edeceğim, yalnız bir kişiyi esirgeyeceğim. Gözleri ağlamaktan kör olacak, yüreği yanacak. Ama soyundan gelenlerin hepsi kılıçla ölecekler. İki oğlun Hofni ile

Pinehas'ın başına gelecek olay senin için bir belirti olacak: İkiisi de aynı gün ölecek. İsteklerimi ve amaçlarımı yerine getirecek güvenilir bir kâhin çıkaracağım kendime. Onun soyunu sürdüreceğim; o da meshettiğim kişinin önünde sürekli hizmet edecek. Ailenden sağ kalan herkes bir parça gümüş ve bir somun ekmek için gelip ona boyun eğecek ve, Ne olur, karın tokluğuna beni herhangi bir kâhinlik görevine ata! diye yalvaracak.”

— 1. Samuel 2:30-36

Tanrı, kendisini ya da insanları hoşnut etmek yerine O'nun isteklerini ve amaçlarını yerine getirecek güvenilir bir kâhin çıkaracağını söyledi. Eli'nin yerine geçecek bu kâhinin ödülü, onun ve soyunun sürekli Tanrı'ya hizmet etmesi ve bolca bereketlenmesi olacaktır. Bu gerçek onurun ödülüdür.

İbrahim'in Onuru

İbrahim Tanrı'yı bu şekilde onurlandırdı. Hiç kimse onun için İshak'tan daha değerli değildi. Vaat edilen bu oğlunu tam yirmi beş yıl beklemişti. Onu herkesten ve her şeyden daha çok seviyordu. Ancak bir gece Tanrı İbrahim'e geldi ve oğlundan daha çok O'nu onurlandırmasını istedi. Tanrı İbrahim'e oğlu İshak'ı kurban etmesini buyurdu. İbrahim'in yüreğindeki kargaşayı hayal edebilir misiniz? Ondan feda etmesi daha zor olan bir şey istenemezdi. Soyunun devam edeceği çocuktan vazgeçmek yerine tüm mal varlığını gözden çıkarmak onun için daha kolay olurdu. Ancak İbrahim'in tutumunda Eli'de gördüğümüzün tam tersini görürüz. Şöyle okuyoruz, “İbrahim sabah erkenden kalktı” (Yaratılış 22:3). Tereddüt etmedi; Tanrı'nın ona buyurduğu şeyi yapmak için sabah erkenden yola koyuldu.

İbrahim Tanrı'yı her şeyden çok onurlandırdı. Bu nedenle, tam İshak'ı kurban etmek üzereyken, melek ona şöyle seslendi, “Çocuğa dokunma. Ona hiçbir şey yapma. Şimdi Tanrı'dan korktuğunu anladım, biricik oğlunu benden esirgemedin” (a. 12). Tekrar etmek gerekirse, tüm hakiki onur Tanrı korkusunun yan ürünüdür. Şimdi bu üstün onurlandırma eyleminin ardından İbrahim'in aldığı ödüle bakalım:

RAB'bin meleği göklerden İbrahim'e ikinci kez seslendi: “RAB diyor ki, kendi üzerime ant içiyorum. Bunu yaptığın için, biricik oğlunu esirgemediğin için seni fazlasıyla kutsayacağım; soyunu göklerin yıldızları, kıyıların kumu kadar çoğaltacağım. Soyun düşmanlarının

kentlerini mülk edinecek. Soyunun aracılığıyla yeryüzündeki bütün uluslar kutsanacak. Çünkü sözümü dinledin.”

— Yaratılış 22:15-18

Unutmayın, Tanrı’yı ister doğrudan ister hizmetkârları üzerinden dolaylı olarak onurlandırın, onur her zaman bir ödül taşır.

Musa’nın Hatalı Seçimi

Musa da Tanrı’dan daha çok başkasını onurlandığı için her şeyi yitirmenin eşiğine geldi. Ciddi bir hata yaptı; Tanrı o kadar öfkelenmişti ki, Musa’nın canını almak üzereydi. Şöyle okuyoruz: “RAB yolda, bir konaklama yerinde Musa’yla karşılaştı, onu öldürmek istedi” (Çıkış 4:24).

Bunu konuşmadan önce, neler olduğunu ortaya koymama izin verin. Rab kısa süre önce ona yanan çalıda görünmüştü. Tanrı İsrail halkını Mısır’dan kurtarmak için Musa’yı seçtiğini bildirdi. Musa dağdan indi, karısını ve oğullarını aldı ve Tanrı’nın buyruğunu yerine getirmek için Mısır’a doğru yola çıktı. Konakladıkları ilk gece Tanrı Musa’yı öldürmeye geldi. Ne? Az önce halkını kurtaracağını söylediği kişiyi mi öldürecek? Tanrı neden böyle yapıyor? Burada neler oluyor?

Musa yanan çalıda Tanrı’yla görüştüktan sonra dağdan inince, onu karşılayan ilk insanlardan birisi karısıydı. Musa’nın derin bir ruhsal deneyim yaşadığını anladı ve neler olduğunu sordu. Aralarında geçen konuşmayı şöyle hayal ediyorum: “Tatlım!” dedi Musa. “Tanrı bana göründü ve Mısır’a geri dönerek halkımı firavunun boyunduruğundan kurtarmamı buyurdu. Yani uzun zamandır beklenen kurtarıcı benim.” Karısı Sippora şöyle yanıtladı, “Bu harika bir şey, senin yanındayım. Ne zaman gidiyoruz?”

Musa şöyle yanıtladı, “Hemen, ama önce yapmamız gereken bir şey var. Dağdayken Tanrı bana İbrahim’le yaptığı antlaşmayı hatırlattı. Oğullarımızı sünnet etmemizi söyledi.”

Sippora şöyle karşılık verdi, “Ah tamam, o halde büyük oğlumuz Gerşom’la başlayalım.”

Sonra Sippora, Musa’nın Gerşom’u sünnet etmesini izledi.

Şimdi burada bir ara verip şunu söyleyeceğim. Üçüncü oğlumuzun sünnetine tanık oldum. Doktor işlemden önce kendimizi hazırlamamızı istedi. Alec’i bir daha asla bu kadar acı çekerken görmeyeceğimizi söyledi. Doktor deriyi kısaça sıkıştırıp kestiği an, Alec’in canhıraş feryadı kulaklarımızda yankılandı. Onun böylesine acı çektiğini görmeye dayanamadım.

Bu sahneyi Sippora'ya uyarlayalım. Büyük oğlunun acı içinde bağırmasını, inlemesini ve kıvranmasını izler. Bu sahne muhtemelen onu dehşete düşürür. Kocası böyle bir şeyi sevgili oğullarına nasıl yapabilir? Evlendiği adamı artık tanıyamaz. Dağda ona neler olmuştur? Dağda konuştuğu Tanrı bu kadar zalim ve kanlı olabilir mi?

Bu nedenle anne olarak müdahale eder. Musa ile küçük oğlu Eliezer arasında girer; elleri belinde ve ayaklarını yere basarak cesaretle itiraz eder. Duruşuyla net olarak bir adım daha yaklaşma demektir. "Bunu bir kere daha yapmana izin veremem. Bu benim bebeğim; bu işkenceyi zaten Gerşom'a yaptığını izlemek zorunda kaldım. Sen nasıl bir babasın?!"

Evliliklerinde patlak veren muazzam çatışmayı hayal edebiliyorum. Sippora bağırır, çağırır ve muhtemelen Musa'yı tehdit eder. Kavga tüm gün ve gece sürer ve ertesi güne taşınır. Yemek yapılmaz, tehditler her saat daha da kötüleşir. Musa sonu gelmez gibi görünen bu çatışmadan bunalır ve yorulur.

Sonunda Musa karısının direnişinden yılar ve şöyle düşünür, Bu konuda kavga etmekten yoruldum. Yapacak bir işim var ve bütün bir ulusu kurtarmak için göreve çağrıldım. Artık işe koyulmalıyım. Böylece sünnet etmekten vazgeçer ve "Tamam, gidelim" der.

Mısır'a yol alırlarken RAB Musa'yı öldürmek için konakladıkları yere gelir, çünkü Tanrı'yı onurlandırmak yerine karısını onurlandırmıştır. Tanrı seçtiği önderde böyle bir şeye izin vermeyecektir. Musa'yı öldürecek ve bir başka önder çıkaracaktır. Ancak, Musa'nın karısı neler olacağını sezince akli başına gelir ve hemen oğlunu sünnet eder. Şöyle okuyoruz, "O anda Sippora keskin bir taş alıp oğlunu sünnet etti, derisini Musa'nın ayaklarına dokundurdu. 'Gerçekten sen bana kanlı güveysin' dedi" (Çıkış 4:25).

Bunu yapar yapmaz, "RAB Musa'yı esirgedi" (a. 26). Bir gün dua ederken Tanrı bana sordu, "Musa'yı mı yoksa karısını mı öldürmeye geldim?"

Net olarak "Musa'yı" diye karşılık verdim.

Sonra Tanrı şöyle dedi, "Evet, çünkü Musa'ya oğullarını sünnet etmesini söyledim. Ev halkının önderi oydu ve Benim isteğimin yerine karısının isteğini onurlandırmayı seçti. Sorumlu oydu." Bu ders yetkimiz altındakileri memnun etmek adına gerçekten ödün vermemenin önemini öğretti.

Musa barışı sağlayan olmak yerine barışı koruyan olmaya çalıştı. İsa "Ne mutlu barışı koruyanlara!" (Matta 5:9) değil, "Ne mutlu barışı sağlayanlara!" dedi. Barışı koruyan biri sahte bir esenlik duygusunu korumak için gerçekten ödün veren kişidir. Önderler bu tuzığa kolayca düşebilir. Özü itibarıyla bu dav-

ranış görmediğimiz Kişi yerine gördüğümüz kişiyi onurlandırmaktır. Tanrı bu davranıştan öğrenir.

Diğer taraftan barışı sağlayan biri gerçek esenliği sağlamak için gerekirse yüzleşmeyi bilen biridir. Bu nedenle İsa şöyle der, “Vaftizci Yahya’nın ortaya çıktığı günden bu yana Göklerin Egemenliği zorlanıyor, zorlu kişiler onu ele geçirmeye çalışıyor” (Matta 11:12). Tanrı’nın Egemenliği barış ve esenliktir (Romalılar 14:17) ve gerçek barışa sahip olmak için bazı zamanlarda onu zorla ele geçirmeye çalışmalıyız.

Barışı koruyanları genelde bencil çıkarlar motive eder. Hayatlarında süregelen rahatı bozmak istemezler ya da Eli’nin oğullarıyla yaptığı gibi yüzleşmeleri gereken kişilerden elde ettikleri faydaları tercih ederler.

Musa büyük olasılıkla bu olaydan bir ders çıkardı ve bir daha asla bir başkasının isteğini onurlandırmak için gerçekten ödün vermedi. Yani özetle, hizmetinin henüz başında yaşadığı bu karşılaşma onun için bir dönüm noktası oldu ve yüreğinde onu hayatının geri kalanında büyük bir önder haline getirecek sağlam bir kanı oluşturdu.

Eli farklıydı. Önderlikte Musa kadar yeni ve taze değildi, aksine yaşı ilerlemiş, deneyimli biriydi. Ne yaptığını kesinlikle biliyordu. Diğer taraftan Musa muhtemelen sadece iyi bir koca olmaya çalışıyordu. İçtendi, ama aynı zamanda kusurluydu.

Ev Halkıyla Sınav

Bu bölümde tasvir ettiğim tüm olayları incelerseniz, hepsinin aile içinde cereyan ettiğini fark edeceksiniz. Eli ve İbrahim çocuklarıyla, Musa ise karısıyla bir sınav verdi. Bu noktada İsa’nın ev halkıyla ilgili sözleri netleşmektedir:

Yeryüzüne barış getirmeye geldiğimi sanmayın! Barış değil, kılıç getirmeye geldim. Çünkü ben babayla oğulun, anneye kızın, gelinle kaynananın arasına ayrılık sokmaya geldim. ‘İnsanın düşmanı kendi ev halkı olacak.’ Annesini ya da babasını beni sevdiğinden çok seven bana layık değildir. Oğlunu ya da kızını beni sevdiğinden çok seven bana layık değildir.

— Matta 10:34-37

O’nun sözünde açıklandığı gibi, kendi ailemiz bile olsa bir başkasını onurlandırmak için Tanrı’nın isteğinden ödün verdiğimizde, esasen Tanrı’ya karşı günah işleriz. Bunun ciddiyetini görebildiğinizi umuyorum; İsa’nın sözleri net

ve katidir. Yukarıdaki örneklere bakınca bunun nedenini anlayabiliriz. Eli için ailesine ilişkin bildirilen yargıdan kaçış yoktu. Oğullarını Tanrı'dan daha çok onurlandırmanın bedeli ağır oldu.

Burada onurlandırmanın doğru dengesi vardır. Tüm kitap boyunca onurun önemine odaklandık; ancak Tanrı'yı aşan bir onurlandırma O'nu hor görmek ya da putperestlik kategorisine girer ve ciddi sonuçlar doğurur. Hiçbir şey ya da hiç kimse O'ndan daha çok onurlandırılmaz. O Tanrı, Kral ve Kurtarıcımız'dır. Ne yaparsak yapalım bunu her zaman ön planda tutmalıyız.

Onurlandırma İtaat İle Sergilenir

Kutsal Yazılar boyunca insanların Tanrı'dan çok diğerlerini onurlandığı birçok olay kaydedilir. Bu olayların hiçbiri iyi sonuç vermemiştir. Yetkimiz altındakileri onurlandırmanın sonuçlarını gösterdik; bizimle aynı seviyedekiler ya da üstlerimiz için de aynı şey geçerlidir.

Beni derinden etkileyen bir hikâye Krallar kitabında genç ve yaşlı peygamberler arasında geçen olaydır. Genç bir peygamber Tanrı'nın buyruğu üzerine Yahuda'dan kakıp Beytel'e gitti ve Kral Yarovam'ın putlara buhur sunduğu sunağa karşı seslendi. Bunu yapınca Tanrı sunağı parçaladı ve genç peygamberin bildirdiği gibi üstündeki küller çevreye savruldu.

Kral Yarovam Tanrı'nın sözünün çabucak gerçekleşmesi ve elinin Tanrı'nın gücüyle iyileşmesi karşısında hayrete düştü. Bunun üzerine genç peygambere yemek ikram etmek ve bir armağan vermek için sarayına davet etti. Peygamber şöyle karşılık verdi: "Varlığının yarısını bile versen, seninle gelmem. Burada ne yer, ne de içerim. Çünkü RAB bana, 'Orada hiçbir şey yiyip içme ve gittiğin yoldan dönme' diye buyruk verdi" (1. Krallar 13:8-9).

Böylece başka bir yoldan Yahuda'ya doğru yola çıktı. Ancak yolda giderken yaşlı bir peygamber ona yetişti ve onu evine yemek yemeye davet etti. Genç peygamber bir kez daha Tanrı'nın buyurduklarını yaşlı peygambere söyledi; orada ne yiyip ne içecek ne de gittiği yoldan dönüp onunla gelecekti. Ancak yaşlı peygamber şöyle karşılık verdi: "Ben de senin gibi peygamberim. RAB'bin buyruğu üzerine bir melek bana, 'Onu evine götür ve yiyip içmesini sağla dedi.'" Ama yaşlı adam yalan söylüyordu (a. 18).

Genç peygamber yaşlı peygamberin sözlerini onurlandırdı ve onunla birlikte evine gitti. Sofrada yiyip içerlerken Tanrı, genç peygambere sözünü dinlemediği için cesedinin atalarının mezarına gömülmeyeceğini bildirdi.

Bundan sonra Yahuda'ya doğru yola koyuldu. Yolda bir aslanla karşılaştı ve aslan onu oracıkta öldürdü. Ancak aslan ne cesede ne de peygamberin eşeğine dokundu. Yaşlı peygamber genç peygamberin başına gelenleri duyunca kesin bir dille şöyle dedi, "RAB, sözü uyarınca, onun üzerine bir aslan gönderdi. Aslan onu parçalayıp öldürdü" (a. 26).

Genç peygamber yaşlı peygambere saygı gösterdi. Büyük ihtimalle yaşlılara gösterdiği bu saygı henüz küçüklüğünde gelişmişti. Tanrı'nın hizmetinde kendisinden daha uzun yıllar geçirmiş kişileri onurlandırmak için güçlü bir inanca sahipti; ve bu elbette güzel bir erdemdir. Ancak, mutlaka doğru bir denge sağlanmalıdır. Genç peygamberin ölümcül hatası yaşlı peygamberin sözlerini Tanrı'nın sözünden daha fazla onurlandırması oldu. Bunu yapmak ona pahalıya patladı.

Yeni Antlaşma'dan bir örneği Petrus'un hayatında görüyoruz. Elçi Pavlus şöyle yazar:

Ne var ki, Kefas Antakya'ya geldiği zaman, suçlu olduğu için ona açıkça karşı geldim. Çünkü Yakup'un yanından bazı adamlar gelmeden önce Kefas öteki uluslardan olanlarla birlikte yemek yedi. Ama o adamlar gelince sünnet yanlılarından korkarak sünnetsizlerden uzaklaştı, onlarla yemek yemez oldu. Öbür Yahudiler de onun gibi ikiyüzlülük ettiler. Sonunda Barnaba bile onların ikiyüzlülüğüne kapıldı.

— Galatyalılar 2:11-13

Yahudi olmayan imanlılarla birlikte önceden yemek yiyen Petrus, Barnaba ve öbür Yahudiler neden geri adım attılar? Cevap basittir— hakikat yerine arkadaşlarını onurlandırdılar ve bu durum korkuya ve ikiyüzlü tutuma neden oldu. Petrus gerçeği biliyordu; Yafa'da aldığı bir görünümde bu gerçek ona vahyedilmişti. Rab'bin ona bildirdiği söz tam olarak şöyleydi, "Tanrı'nın temiz kıldıklarına sen bayağı deme" (Elçilerin İşleri 10:15).

Tekrar etmek gerekirse, bazen göremediğimiz Kişi yerine yüzünü gördüğümüz bir kişiyi onurlandırmanın daha kolay olduğunun farkındayım. Ancak bu böyle olmamalı. Tepkilerimizi düzenlemek için inançlarımızın sınırlarını belirlemeliyiz. Bu nedenle, eğer saygı duyduğumuz ya da sevdiğimiz kişiler Tanrı'nın sözü olduğunu bildiğimiz bir şeye karşı çıkmamız için bizi ikna etmeye ya da aklımızı çelmeye çalışırsa, Tanrı'nın sözünü unutup onların dileklerini onurlandıramayız.

Onur Vermemek

Onur vermeyeceğimiz zamanlar da vardır. Nadiren olsa da, günaha düşmememiz için bunu dikkate almalıyız. Şöyle okuyoruz:

Yaz ortasında kar, hasatta yağmur uygun olmadığı gibi,
Akılsıza da onur yakışmaz.

— Özdeyişler 26:1

Akılsızı onurlandırmak,
Taşı sapana bağlamak gibidir.

— Özdeyişler 26:8

Taşı sapana bağlamak sizden başka kimseye zarar vermez. Bu durum gündelik hayata nasıl uyarlanır? İlk önce, akılsız kimdir? Akılsız, içinden “Tanrı yok!” der (Mezmun 53:1); iftira yayar (Özdeyişler 10:18); eğlence gibi kötülük yapar (Özdeyişler 10:23); kendi gözünde doğrudur ve öğüde kulak vermez (Özdeyişler 12:15); övünge ve kibirli sözler söyler (Özdeyişler 14:3); kendi düşüncelerine güvenir, bilgeliği, uyarıları ve azarı küçümser (Özdeyişler 15:5; 18:2)— bunlar Kutsal Kitap'ta akılsızlara atfedilen birkaç niteliktir. Kısacası, Yeni Antlaşma'da böyle bir insanın sıklıkla Mesih'e karşı olduğu belirtilir, zira İsa Mesih'in yollarına ve öğretilerine tamamen aykırı bir hayat sürer.

Akılsızlığı nedeniyle böyle birini onurlandırdığımızda, kendimize zarar veririz; sapana bağlanan taş bize geri çarpar. Elçi Yuhanna ikinci mektubunda bunu gayet net açıklar:

Size gelip de bu öğretiyi getirmeyeni evinize almayın, ona selam bile vermeyin. Çünkü böyle birine selam veren, kötü işlerine ortak olur.

— 2. Yuhanna 1:10-11

Mesih'in öğretisine aykırı olan bozuk davranışları ve inançları onurlandırmak bilgece değildir. Böyle yaparsak, onların günahına ortak oluruz.

Onur Kazanmak

Son olarak, önceden belirtildiği gibi onurlandırılmayı talep etmek Tanrı'nın yüreğine uymaz. Eğer bir koca onur hakkında bir mesaj işitir ve sonra evine gidip karısı ve çocukları tarafından onurlandırılmayı talep ederse, mesajın ana fikrini kaçıır. Herhangi bir yetki pozisyonu için aynı şey geçerlidir. Diğer taraftan, Kutsal Kitap onur kazanmak için neler yapabileceğimizi öğretir:

Bilgeliği ve akli sahiplen,
Söylediklerimi unutma, onlardan sapma.
Bilgelikten ayrılma, o seni korur.
Sev onu, seni gözetir.
Bilgeliğe ilk adım onu sahiplenmektir.
Bütün servetine mal olsa da akla sahip çık.
Onu el üstünde tut, o da seni yüceltecek,
Ona sarılırsan seni onurlandıracak.

— Özdeyişler 4:5-8

Bilgeliğe sarılmak sizi onurlandıracaktır. Bilgeliğin başlangıç noktası Rab korkusudur. Rab'den korktuğumuzda, hayatımızın tüm alanlarında Tanrı'nın Sözü'ne iman eder ve itaat ederiz. O'nun tüm buyruklarına ve ilkelerine uymayı arzularız. Kutsal Yazılar'ı kendi hayat tarzlarına ya da inançlarına uydurmaya çalışan insanlar olduğunu görüyoruz. Böyleleri Kutsal Kitap'ı okudukları zaman sonuçta okuduklarına inanmak yerine inandıklarını okurlar. İki bilgeliğe götüren Rab korkusuyken ikincisi aldanmaktır.

Adil davranmayı, sadakati sevmeyi ve alçakgönüllülükle Tanrı'nın yolunda yürümeyi amaçlayan insanlar tövbe etmekte ve iman etmekte çabukturlar. Bunlar gerektiğinde azarı ve terbiyeyi kabul ederler. Bize söylenen şudur, "Terbiye edilmeye yanaşmayanı yokluk ve utanç bekliyor, ama azara kulak veren onurlandırılır" (Özdeyişler 13:18). Utancı zıttı onurdur. Terbiyeye ve azara direnirseniz utancı ve onursuzluğu davet edersiniz; ama kişisel rahat ya da zevk yerine gerçeği sevmemiz bize onur kazandıracaktır.

Bu durum basit olarak şuna indirgenir: "Alçakgönüllülüğün ve RAB korkusunun ödülü, zenginlik, onur ve yaşamdır" (Özdeyişler 22:4). Eğer tanrısallığı izlerseniz, Tanrı size onur vermeyi vaat eder. Ödülünüz hemen görünmeyebilir, ama er ya da geç gelecektir. Yıllardır hizmette olduğumdan, Tanrı'nın kalıcı bereketlerinde yürüyen insanları gözlemledim. Bazılarının hayatında bir dönem için sanki sadakatleri ödüllendirilmeyecek gibi göründü; ancak sebat ederek sabırla beklediklerinde sonunda büyük onur ve bereket kazandılar.

Onuru Korumak

Onuru korumak için ruhta alçakgönüllü kalmalıyız. Tanrı bizi ne kadar bereketlerse bereketlesin, bize verilmedikçe hiçbir şeyimizin olmadığını her zaman hatırlamalıyız. Lisa ve ben gezici hizmetimize başladığımızda, ne elimizde çok şey vardı ne de aranan hizmetkârlardık. Ancak neyimiz varsa Tanrı'nın bizim

için açtığı kapılar için kullanmayı amaçladık.

Yıllar boyunca ihtiyaçlarımızın son anda sağlandığını gördükten sonra, Tanrı bana duada konuştu: "Oğlum, seni, aileni ve hizmetini hayallerinin ötesinde bereketlemeye başlayacağım. Kaynakların bollaşacak ve hizmetinin etkinliği çok daha artacak. Ancak, bu durum aynı zamanda senin için bir sınav olacak. Kuraklık zamanında her şey için Bana güvendir; ne konuşacağın, parayı nasıl harcayacağın, nereye gideceğin vs. hakkında Bana dayandın. Seni bolca bereketlediğim zaman, kendi düşüncelerini mi paylaşmaya başlayacaksın yoksa Bana bakmayı sürdüreceksin; paranı her yere harcayacak mısın yoksa hâlâ Benim öğüdümü arayacak mısın; nereye gideceğin ve ne yapacağın konusunda artık Benim isteğimi aramayacak mısın; nereden geldiğini unutacak mısın?"

Sonra şöyle dedi, "Oğlum, düşenlerin çoğu kuraklık zamanlarında değil, bolluk zamanlarında düştü."

Eve yürüyerek döndüğümü (evimizin yakınlarında ıssız bir yerdeydim) ve Tanrı'nın bana söylediklerini karıma anlattığımı hatırlıyorum. Lisa ciddi bir ifadeyle bana baktı ve şöyle karşılık verdi, "John, sadece ilk kısmı, yani Tanrı'nın bizi bol bol bereketleyeceğini söyleseydin, şu an sevinçten havalara uçuyor olurdum; ama uyarıyı işittikten sonra, kutsal Tanrı korkusu beni sardı."

Başımı salladım.

Tüm hayatı boyunca Pavlus kendisini "elçilerin en önemsizi", "kutsalların en değersiz" ve "günahkârların en kötüsü" olarak tanıtır. Nereden geldiğini ve şu sonsuz gerçeği asla unutmadı: nesi varsa Tanrı'dan almıştı. Bu nedenle şöyle yazdı, "Seni başkasından üstün kılan kim? Tanrı'dan almadığın neyin var ki?" (1. Korintliler 4:7). Tanrı'nın önünde böyle bir alçakgönüllülükle yaşadığımızda, emek verdiğimiz şeyleri yitirmeyeceğiz. Kitabın başında paylaştığımız ayeti hatırlayın: "Başardıklarınızı yitirmemek ve ödülünüzü eksiksiz almak için kendinize dikkat edin" (2. Yuhanna 1:8). Emeklerimizin ürününü yitirmememiz için şöyle teşvik ediliyoruz:

Kibir insanı küçük düşürür,
Alçakgönüllülükse onur kazandırır.

— Özdeyişler 29:23

Tanrı korkusunda yaşadıkça ve gerçek alçakgönüllülükte yürüdükçe onur kazanmanın yanı sıra onurumuzu koruyacağız. İsa'nın sizi ne korkunç bir ölümden kurtardığını asla unutmayın. Ayrıca O'nun sevgisinin ve temas kurduğunuz her insanın değerinin ne kadar büyük olduğunu hatırlayın. Bu yüzden, İsa'nın

canını vererek onurlandırdığı gibi siz de onları onurlandırın. O zaman onur kazanacak, ödül alacak ve aldıklarınızı koruyacaksınız.

Sonuç

Tüm hakiki onurun yürekten kaynaklandığını defalarca vurguladık. Yüreğimizi değiştiren en etkili yollardan birisi içtenlikle ettiğimiz dualardır. Yüreğinizin Tanrı'nın sevgisi, kutsal korku ve onurla dolması için her gün dua etmenizi teşvik ediyorum. O zaman bu kitabı sona erdirirken, hayatınızda bu mesajın ürün vermeye devam etmesi ve Tanrı'nın hayatınızdaki insanlara karşı yüreğinize hakiki onur dökmesi için sizinle birlikte dua etmek istiyorum. Eğer birilerini onurlandırmayı ihmal ettiyseniz, duayı tövbe ile başlatacağım. Birlikte dua edelim:

Göklerdeki Babam, bu kitap aracılığıyla bana konuştuğun için Sana şükrediyorum. Huzuruna geliyorum ve her şeyden önce beni bağışlamamı diliyorum. Hayatıma gönderdiğin insanları onurlandırmayı ihmal ettiğim için lütfen beni bağışla. Üzerimde yetkili olanlara saygı göstermediğim ve boyun eğmediğim için; emsallerimi onurlandırmadığım için ve benim yetkime emanet edilenlere değer vermediğim ve son olarak temas kurduğum insanları onurlandırmadığım için bağışla. Beni İsa'nın kanıyla temizlememizi diliyorum ve bazı kişilere karşı duyarsızlığım nedeniyle tövbe ediyorum. Yüreğimi ve canımı hakiki onurla doldur. Rab korkusunun ve tanrısal sevginin yüreğimden taşmasını istiyorum. Senin yüreğinin özlemini çektiği gibi, benim yüreğim de insanların değer verildiğini, sevildiğini, sayıldığını ve onurlandırıldığını görmek için yanıp tutuşsun. Bunu imanla istiyorum ve şimdi alıyorum. İsa'nın adıyla dua ediyorum. Amin.

Bu duayı her gün etmeyi sürdürün, Tanrı'nın Sözü'ne itaat ederek yaşayın ve Tanrı'nın Egemenliği'nin daha büyük bir elçisi olmak üzere değişip dönüşmeyi amaç edin. Ödülünüz büyük olacak ve yürekten bir sevincin ve tatminin zevkine varacaksınız. Kralımız Tanrı'ya olan sevginiz ve hizmetiniz için teşekkürler.

Kurtarıcımız tek Tanrı, sizi düşmekten alıkoyacak, büyük sevinç içinde lekesiz olarak yüce huzuruna çıkaracak güçtedir. Yücelik, ululuk, güç ve yetki Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla bütün çağlardan önce, şimdi ve bütün çağlar boyunca Tanrı'nın olsun! Amin.

EK

Herkes İçin KurtuluŖ Hazır!

İsa'nın Rab olduğunu ağzınla açıkça söyler ve Tanrı'nın O'nu ölüm-
den dirilttiğine yürekte iman edersen, kurtulacaksın. Çünkü insan
yürekte iman ederek aklanır, imanını ağzıyla açıklayarak kurtulur.

— Romalılar 10:9-10

Tanrı, hayatınızı bütün doluluğuyla yaŖamanızı istiyor. O, size ve hayatınızla ilgili tasarısına tutkuyla bağlıdır. Ama sizi kaderinize götürecek olan yolculuğa baŖlamanın yalnızca tek bir yolu var: Tanrı'nın Oğlu İsa Mesih aracılığıyla kurtuluŖa kavuŖmak.

Tanrı, İsa'nın ölümü ve diriliŖi sayesinde O'nun krallığına sevgili bir çocuğu olarak girmeniz için bir kapı açtı. İsa'nın çarmıh üzerinde kurban olması ile sonsuz ve bol yaŖam karŖılıksız olarak size sunuldu. KurtuluŖ Tanrı'nın size armağanıdır; onu kazanmak ya da hak etmek için hiçbir Ŗey yapamazsınız.

Bu değerli armağanı almak için, ilk olarak Yaratıcınız'dan bağımsız yaŖayarak günah iŖlediđinizi kabul edin, çünkü iŖlediđiniz tüm günahların kökü budur. Bu tövbe eylemi kurtuluŖa kavuŖmanın hayati bir parçasıdır. Petrus, Elçilerin İŖleri kitabında bunu açıkça belirtti: "yleyse, gnahlarınızın silinmesi için tövbe edin ve Tanrı'ya dnn" (Elçilerin İŖleri 3:19). Kutsal Yazılar'da her birimizin günaha köle olarak doğduğu ilan edilir. Bu kölelik, kasıtlı itaatsizlik tutumunu baŖlatan Adem'in günahından kaynaklanır. Tövbe etmek, kendinize ve yalanın Babası Ŗeytan'a itaat etmekten uzaklaŖarak sizin için canını veren yeni Efendiniz İsa Mesih'e itaat etmeyi seçmektir.

Rab İsa'ya hayatınızın egemenliğini vermelisiniz. İsa'yı "Rab" olarak tanımak, tüm varlığınızın (ruh, can ve beden) sahipliğini O'na teslim etmek de-

200 ONURUN ÖDÜLÜ

mektir. Hayatınız üzerindeki yetkisi mutlak hale gelir. Bunu yaptığınız an, Tanrı sizi karanlıktan kurtarır ve O'nun ışık ve lütuf Egemenliği'ne aktarır. Ölümünden yaşama geçersiniz. O'nun çocuğu olursunuz!

Eğer İsa'nın lütfuyla kurtuluşa kavuşmak istiyorsanız, şimdi içtenlikle bu duayı edin:

*Göklerdeki Tanrım,
Günahkâr olduğumu ve Senin doğruluk standardının altında olduğumu kabul ediyorum. Günahlarım yüzünden ebediyen gazabına uğramayı hak ediyorum. Beni bu duruma terk etmediğin için Sana şükrederim, çünkü Bakire Meryem'den doğan biricik Oğlum İsa Mesih'i benim için ölmesi ve hak ettiğim cezayı çarmıhta taşıması için gönderdiğine iman ediyorum. Üçüncü gün ölümden dirildiğine ve şimdi Rabbim ve Kurtarıcı olarak sağında oturduğuna iman ediyorum. İşte bugün, Senden bağımsız olduğum için tövbe ediyorum ve hayatımı bütünüyle Rab İsa'nın egemenliğine teslim ediyorum.
İsa, Senin Rabbim ve Kurtarıcı olduğumu ilan ediyorum. Ruhun aracılığıyla hayatıma gel ve Tanrı'nın bir çocuğu olmam için beni değiştir. Bir zamanlar tutduğum karanlığın işlerini reddediyorum ve bugünden itibaren artık kendim için yaşamayacağım. Ama lütfun sayesinde, Senin için yaşayacağım. Çünkü sonsuza dek yaşayayım diye benim için canını verdin.*

*Rab Sana şükreliyorum; hayatım artık tamamen Senin ellerinde ve Sözün uyarınca, asla utanmayacağım. İsa'nın adıyla,
Amin.*

Tanrı'nın ailesine hoş geldiniz! Bu harika haberi başka bir imanlıyla paylaşmanızı teşvik ederim. Ayrıca Kutsal Kitap'a iman eden yerel bir kiliseye katılmanız ve yeni imanınızda sizi cesaretlendirecek diğer imanlılarla paydaşlık yapmanız önemlidir. Bölgenizde bir kilise bulmanıza yardımcı olmamız için hizmetimizle iletişim kurmaktan çekinmeyin (MessengerInternational.org sitesini ziyaret edin).

Artık hayatınızın en muhteşem yolculuğuna başladınız. Her gün Tanrı'nın vahyinde, lütfunda ve dostluğunda büyümenizi dilerim!

KUTSAL RUH

O'nu biliyorsunuz, ama O'nu tanıyor musunuz?

İsa'nın öğrencileri tam üç yıl O'nunla birlikteydiler; O'nunla yürüdüler ve O'nun söylediği her şeyi dinlediler. Ancak İsa en yakın arkadaşlarına Kutsal Ruh'un onlara gelmesi için kendisinin gitmesi gerektiğini açıkladı ve bu onların yararına olacaktı (Yuhanna 16:7, 13-14). Eğer her günü İsa'yla birlikte geçiren öğrenciler için bu söz doğruysa, o zaman Kutsal Ruh'un etkin bir şekilde hayatlarımızda çalışmasına bizim daha ne kadar çok ihtiyacımız var?

Ne yazık ki, Kutsal Ruh sık sık yanlış anlaşılıyor ve birçok kişi O'nun kim olduğu ve kendisini bize nasıl ifade ettiği konusunda bilgisiz kalıyor. Kutsal Ruh çoğu zaman "anlaşılmaz" bir şey olarak resmediliyor. Ama Kutsal Kitap, Ruh'un bir "şey" olmadığını açıkça belirtir. O bir kişidir; sizi asla terk etmeyeceğini vaat etmiş bir kişidir. Bu interaktif kitapta John Bevere, sizi Kilise içinde en çok ihmal edilen ve en yanlış anlaşılan bu kişiyi keşfetmeye davet ediyor.

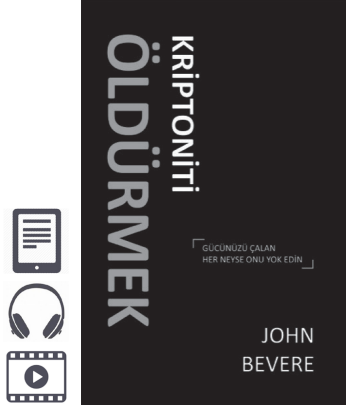
Bu müthiş tanıtımı kaçırmayın.

MessengerX.com sitesinden erişebilirsiniz

KRIPTONİTİ ÖLDÜRMEK

Gücünüzü çalanı yok edebilirsiniz

Her engeli aşır her düşmanı yenebilen Süpermen gibi, Mesih'in izleyicileri olan bizler de karşılaştığımız güçlükleri alt etmek için doğaüstü yeteneğe sahibiz. Ama hem Süpermen hem de bizim için sorun, gücümüzü çalan bir kriptonitin bulunmasıdır.

Elbette, Süpermen gibi kriptonit de hayal ürünüdür. Ama ruhsal kriptonit gerçektir.

Bu kitap, ilk yüzyıl imanlılarında açıkça görülen tanrısal gücü neden birçoğumuzun deneyim edemediğine ilişkin cevaplar sunmaktadır.

Kriptonit'i Öldürmek'te John Bevere bu kriptonitin ne olduğunu, topluluklarımızı neden zayıflattığını ve onun tutsaklığından nasıl özgür olacağımızı açığa çıkarmaktadır.

Ürkek yüreklilere uygun olmayan Kriptoniti Öldürmek, ruhsal bakımdan bir şeker olmaktan başka her şeydir. Dönüşümün zorlu ama ödüllendiren yolunda yürümeyi özleyen her Mesih izleyicisi için ciddi bir gerçektir.

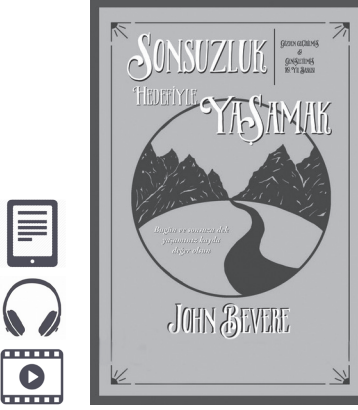

MessengerX.com sitesinden erişebilirsiniz

SONSUZLUK HEDEFİYLE YAŞAMAK

Hayatınız bugün ve sonsuza dek değerli olsun

Dünyadaki hayatımız sadece bir buğu gibi, ama çoğumuz sanki diğer tarafta hiçbir şey yokmuş gibi yaşıyor. Ama bu hayatı nasıl yaşadığımızı sonsuzluğu nasıl geçireceğimizi belirleyecek. Kutsal Yazılar, imanlılar için çeşitli derecelerde ödüller olacağını söylüyor; bu ödüller kişinin tüm başardıklarının yargı sonucunda yanıp tükenmesinden Mesih'le birlikte egemenlik sürmeye kadar uzanan bir çeşitlilik arz eder.

John Bevere 2. Korintliler 5:9-11 ayetlerindeki prensiplerden yola çıkarak tüm imanlıların bir gün bu hayatta kazandıklarını almak için Mesih'in yargı kürsüsünün önünde duracağını hatırlatıyor. Birçoğumuz zamanımızın çoğunun ebedi ödüller açısından değersiz şeylere harcadığını gördüğümüzde şok olacağız.

O halde hayatlarımızı nasıl önemli hale getirebiliriz? Sonsuzluk Hedefiyle Yaşamak kitabından çağrınızı keşfetmeyi ve Tanrı'nın size emanet ettiklerini çoğaltmayı öğreneceksiniz. Sonsuzluk perspektifini kazandığınızda, kalıcı olan için çalışmak üzere güç bulacaksınız.

MessengerX.com sitesinden erişebilirsiniz

ŞEYTAN'IN YEMİ

Şeytan'ın Yemi, Mesih imanlılarını Tanrı'nın isteği dışına çıkarmak için kullandığı en aldatıcı tuzaklardan biri olan gücenmeyi gözler önüne sermektedir. Bu tuzağa düşmüş insanların çoğu, bunun farkında bile değillerdir.

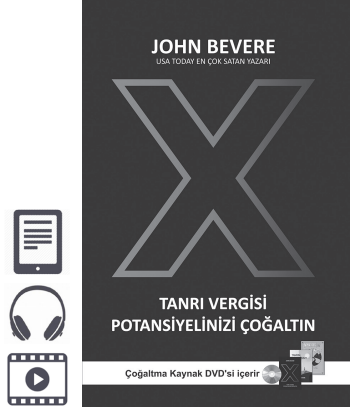
Akılsız olmayın! İsa Mesih, "tuzakların olması kaçınılmazdır" demiştir (Luka 17:1). Haksızlığa uğrayıp uğramayacağınızı seçemezsiniz, ama haksızlığa nasıl bir karşılık vereceğinizi seçebilirsiniz. Haksızlığı doğru bir biçimde ele alırsanız, daha kindar olmak yerine, daha güçlü olursunuz. Haksızlığa yalnızca doğru bir karşılık vermeniz, Tanrı'yla engelsiz bir ilişkiye sahip olmanızı sağlayacaktır.

John Bevere bu mesajıyla Tanrı'nın isteği içinde kalmanız ve kuşku ve güvensizlikten özgür olmanız için sizi güçlendirecektir. Kurban olma zihniyetinden kaçabilir ve kızgınlık ve hayal kırıklığı yükleri olmaksızın yaşayabilirsiniz. Tanrı'ya daha büyük bir boyutta boyun eğme düzeyini keşfettikçe, yaşantınızda bağışlama, barışma ve sürekli artan bir sevinç bolluğu olacaktır.

MessengerX.com sitesinden erişebilirsiniz

X: TANRI VERGİSİ POTANSİYELİNİZİ ÇOĞALTIN

Kendinizi hiç Tanrı'nın Egemenliği'nde bir seyirci gibi hissettiniz mi? Belki yapmanız gereken bir şey olduğunu biliyorsunuz, ama onu bir türlü bulamıyorsunuz. Çoğumuz hayatlarımızda büyük bir etki yapmak istiyoruz, ama aşağıdakiler gibi sorularla boğuşuyoruz:

- Tanrı'nın benim için isteğini kaçırmadığımdan nasıl emin olabilirim?
- Benzersiz armağanlarım Tanrı'nın Egemenliği'ni büyütmede nasıl bir rol oynuyor?
- Tanrı vergisi potansiyelimi hayata geçirdiğimden nasıl emin olurum?
- Eğer "hizmette" değilsem çağrım daha az mı önemli?
- Tanrı'nın lütfunda rahat etmekle Tanrı'nın Egemenliği için önemli işler yapmak arasında nasıl denge kuracağım?
- Belirsiz ve riskli gibi görüldüğünde bile korkuyu kırıp nasıl ileri giderim?

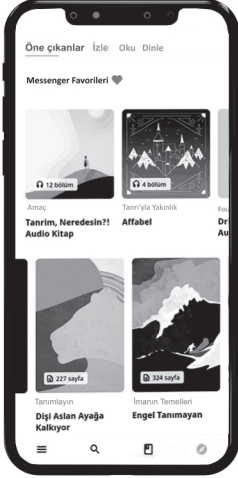
Bu derinlikli kitapta çok satan yazar John Bevere Kutsal Yazılar'ın dikkatli bir incelemesini temel alıyor ve hem çağrınız hem de çağrınızın neden Tanrı için önemli olduğu hakkında farklı düşünmenize yardımcı olacak güçlü hikâyeler paylaşıyor. Bu sayfaları çevirirken Tanrı vergisi armağanlarınızı çoğaltmak ve potansiyelinize ulaşmak için güç bulacaksınız.

MessengerX.com sitesinden erişebilirsiniz

X MessengerX

Herkes için, Her yerde öğrenci olarak yetişme yolculuğu

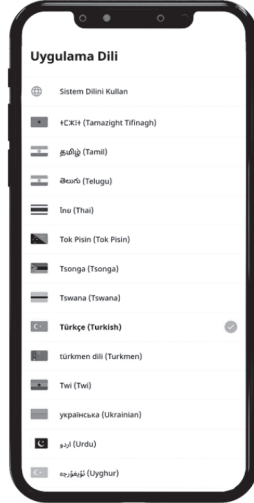

- 115 farklı dilde ücretsiz
- Uygulama ve internet üzerinden erişilebilir
- İmanda büyümenizin için tasarlanmış kaynaklar
- Öğrencilik yolunuzu ve geçmişinizi takip edin

Ekitaplar, sesli kitaplar, kısa filmler, video dersler, Kutsal Kitap çevirileri ve daha fazlasını içeren Messenger öğrenci yetiştirme kaynak kütüphanesinin tamamını bütün cihazlarınızda izlemek, okumak ve dinlemek için indirin.

MessengerX.com

App Store ve Google Play yoluyla dünyanın her yanından erişebilir.

ONURUN ÖDÜLÜ KAYNAK SETİ

Elinizde tuttuğunuz kitap John Bevere'nin Onurun Ödülü müfredatının bir parçasıdır. Bu kitapla birlikte ekteki DVD'de yer alan ve **MessengerX.com** sitesinden indireceğiniz destekleyici materyalleri okuyarak bu dinamik ve yaşam değiştiren öğretinin her parçasını çalışabileceksiniz. Doğru çalışıldığı takdirde, Tanrı için daha fazlasını yapabilmeniz için Hristiyan yaşamınızı etkileyecek ve geliştirecektir.

Onurun Ödülü müfredatı aşağıdaki bileşenleri içermektedir. Tümünü kişisel cihazınıza yükleyin:

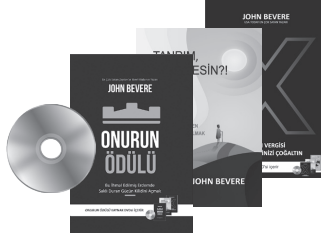
- *Onurun Ödülü Kitabı*
Bu müfredatın tek basılı parçasıdır. Kitap ayrıca elektronik kitap formatında DVD'de yer almaktadır.
- *Onurun Ödülü Müfredatı DVD*
Ekteki DVD'de bütün müfredat materyalleri dijital formatta kayıtlıdır. Bu DVD'yi yerel DVD oynatıcınızda çalamazsınız. Ancak bütün dosyalar tabletinize, bilgisayarınıza ya da akıllı telefonunuza yüklenebilir ve okunabilir.
- *Onurun Ödülü Sesli Kitap*
Çoğaltma kitabının tüm bölümleri hepsi sizin dilinizde MP3 formatında okunmuştur.
- *Onurun Ödülü Video Dersleri*
MP4 formatında 12 video dersi bulunmaktadır.
DVD ayrıca X-Tanrı Vergisi Potansiyelinizi Çoğaltın ve Tanrım, Neredesin? dahil diğer kitapları ve kaynakları içermektedir.

Multimedya ders kaynakları, ekitaplar ve Kutsal Kitap'lar ücretsiz olarak

MessengerX.com sitesinden indirilebilir.

BÜTÜN BU MÜFREDAT KAYNAKLARI HEDİYEMİZDİR!

Bu DVD'nin kopyasını çıkarmak, materyalleri kopyalamak, arkadaşlarınıza eposta ile göndermek, Word belgelerine kopyalayıp yapıştırmak, öğretileri kilise üyelerinize göndermek ve başkalarının yararlanması için internete yüklemek serbesttir. Nerede Tanrı'nın sözünün sağlam öğretisine ve güçlü bir Hristiyan yaşamına açıklık duyuluyorsa, orada bu kaynakları dağıtınız. *Onurun Ödülü* Kaynak Seti bileşenleri hakkında daha fazla bilgi:

Bu DVD'deki dosyalar normal bir video oynatıcıda çalınamaz. 'Karışık medya', yani video, ses ve metin dosyaları içerdiğinden, sadece bir bilgisayar ya da dijital cihazda çalınabilir ve görüntülenebilir.

MP4 video dosyaları tabletinize ya da bilgisayarınıza yüklenbilir ve çalınabilir.

MP3 ses dosyaları müzik çalarınıza, akıllı telefonunuza ya da bilgisayarınıza yüklenebilir.

Elektronik kitaplar telefonunuz, tabletinize ya da bilgisayarınıza yüklenebilir. Kolayca okunabilir, bastırılabilir ya da çoğaltılabilirler. Metnin parçalarını kendi belgelerinize kopyalayın!

Birçok dilde mevcut ilave öğreti materyallerine **MessengerX.com**'dan ve

MessengerX uygulamasından ulaşabilirsiniz.

ONURUN ÖDÜLÜ

Sadece
bilgisayar
için

uygulamasından daha fazla
video izleyin ve indirin

MessengerX.com

KAYNAK DVD

Bu İhmal Edilmiş Erdemde
Saklı Duran Gücün Kılıdını Açmak

JOHN BEVERE

Bu müfredata ve John ve Lisa Bevere'nin diğer birçok öğretisine
Messenger'in ücretsiz video stream ve kaynak indirme mobil
uygulamasından ve internet sitesinden erişilebilir.

MessengerX.com

Her yerde ve herkes için gündelik öğrenci yetiştirme.

115'dan fazla dilde tamamen ücretsiz.

Ruhsal büyümeyi gündelik hayatınızın parçası haline getirin.

John Bevere Kutsal Kitap metinlerinin ayrıntılı incelenmesinde nadir görülen bir yetenek sergiliyor. Okuyucular bazı taze, akılcı gözlemlerine hayran olacaklar.

— AMERİKAN YAYINCILAR DERGİSİ

Hiçbir Hristiyan Tanrı'ya sınırlamalar koymak istemez, ama gene de birçoğumuz bilmeden O'nun hayatımızdaki etkinliğini kısıtlıyoruz, çünkü kritik bir ruhsal ilkeyi ihmal ediyoruz: onur.

Kültürümüzde büyük oranda kaybolmuş bir kavramdır, ama bu kitabın sayfalarında keşfedebileceğiniz gibi, Tanrı'nın Egemenliği'ni hayatımızın tüm unsurlarına yaymak için esastır.

Onurun Ödülü'nde en çok satan yazar unvanlı John Bevere, onurlandırma çağrısını benimseyerek Tanrı'nın değer sistemiyle uyumlu olacağınızı ve Tanrı'nın sizin için belirlediği tüm bereketleri almaya hazır hale geleceğinizi açıklar.

Derin Kutsal Kitap gözlemlerini bu ilkelerin pratiğe döküldüğü etkili hikâyelerle birleştiren bu kitap, unutulmuş bu erdem üzerine yeni bir bakış sağlayacak. Ve daha da önemlisi, hayatınızın her alanında onura yer vermeniz için bir tutku uyandıracaktır.

ONURUN ÖDÜLÜ KAYNAK DVDsi İÇERİR

JOHN BEVERE Tanrı'nın Sözü'ne cesur ve ödün vermez yaklaşımıyla tanınan uluslararası bir konuşmacı ve en çok satan yazardır. John ve eşi Lisa dünyamızı değiştiren ödün vermez Mesih izleyicileri yetiştirmeye adanmış bir hizmet olan Uluslararası Messenger'in kurucularıdır. Kolorado'daki evinde olduğu zamanlarda, John'u ailesiyle iddialı iskambil oyunları oynarken ya da eşi Lisa'yı golf oynamaya ikna etmeye çalışırken bulabilirsiniz.

Ücretsiz video stream ve indirme için [MessengerX.com](https://messengerx.com) sitesini ziyaret edin.
Bu kitap yazarın hediyesidir ve ücretle satılmaz.

MessengerX

Bu kitap yazarın bir hediyesidir ve satılmaz.

Daha fazlası mı?
Burayı okutun:

